

@ Orchard Literary Agency

Állatkert

Bojti Anna
A KÉK AJTÓ TITKA

@ Orchard Literary Agency

Köszönjük a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal támogatását (TKP2020-IKA-05; OTKA K124458) a kézirat első változatának elkészítéséhez az ELTE Alfa Generáció Labor keretében megvalósult eredeti projektben.

Bojti Anna

A KÉK AJTÓ TITKA

@ Orchard Literary Agency

Mayer Tamás rajzaival

Előszó

Miért különleges ez a mese? Ebben a történetben TE segítesz a főhősnek megoldani a feladatokat és megfejtetni a rejtvényeket fejezetről-fejezetre, hogy célhoz érjete! A könyvben két könyvjelzőt is találsz, amik nemcsak megmutatják, hol tartottál, hanem egyéb fontos szerepük is lesz!

A kalandhoz szükséged van egy dobókockára, egy ceruzára, egy ollóra és egy ragasztóstiftre. Hogy miért?

- ✦ Időnként próbára kell tenned a szerencsédet. Ekkor a **dobókocka** dönti el, hová lapozz tovább!
- ✦ A játék során jutalomként **érméket** gyűjthetsz, ha ügyesen válaszolsz a kérdésekre. Ha a fejezetpont mellett azt olvasod, hogy **+ 1 érme**, vágj ki egy érmét a könyvjelződből, és ragaszd be a könyv hátuljában az aranyérmés zsákocskádba. Ha a történet végére érsz, számold meg, hányat gyűjtöttél – minél többet, annál jobb!

✿ Az olvasás során össze kell majd illesztened egy titokzatos kőformát is – ahogy ennek a darabjaira bukkansz, karikázd be őket a könyvjelzőn. Ha mind megvan, és tudod, hogyan kell összeilleszteni, vágd ki és ragaszd be mindet a megfelelő helyre!

Sose aggódj, ha valami váratlan, esetleg nyugtalanító dolog történik! Mindent meg fogsz tudni oldani.

Ha pedig eltévednél, a könyv belső borítóján megtalálod az **állatkert térképét**.

És most kezdődhet a kaland!

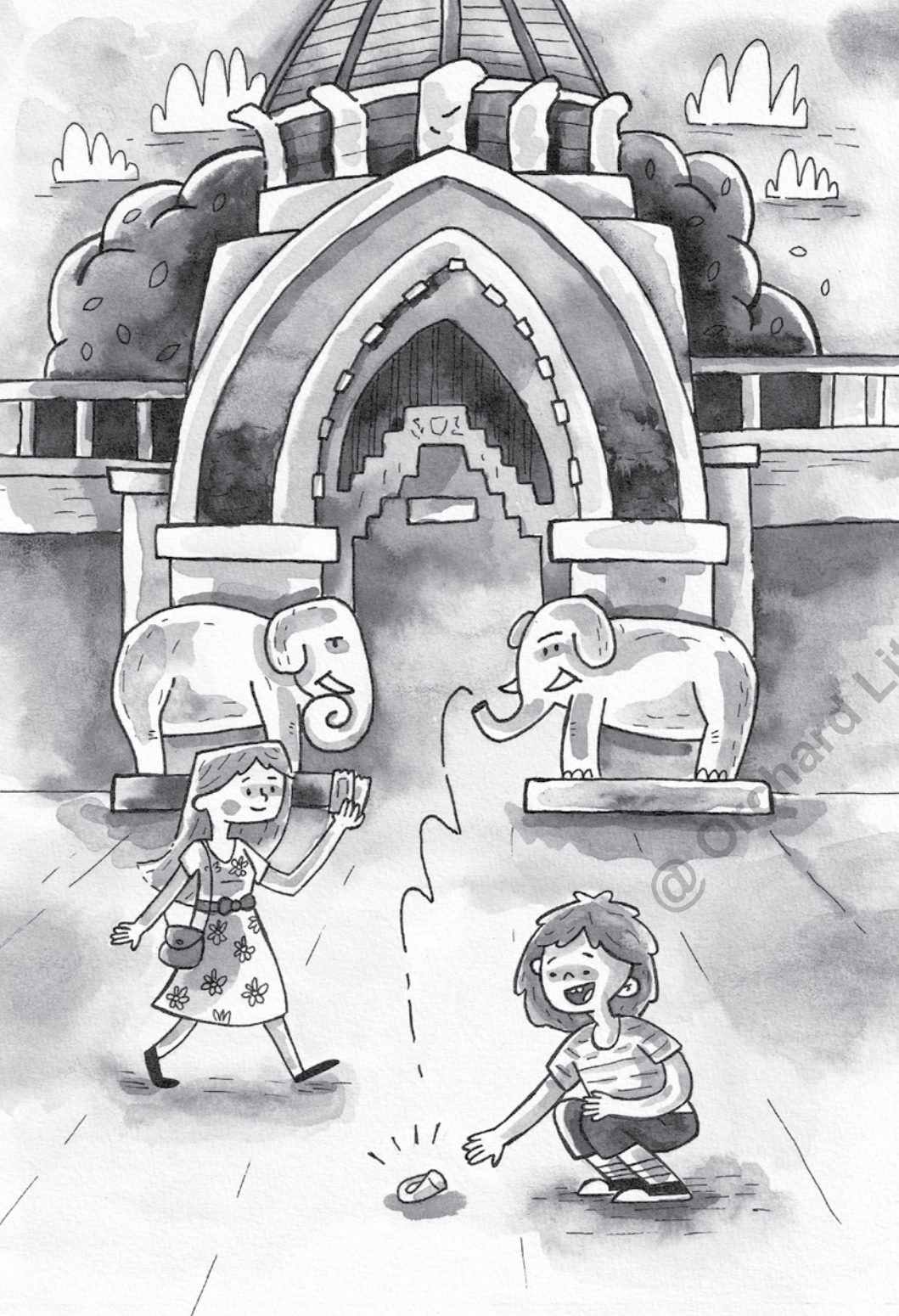
*A Kék Ajtó mögött rejtve pihen kincsem,
ki a titkát tudná, a világon nincsen.
De leszáll a Kék tündér, mindenki csak ámul,
a szél is megnyugszik, s a Kék Ajtó kitárul.*

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency

I. rész

A gyűrű kálváriája

Egy délután az állatkertben

1 Végre! Hónapok óta várod, hogy újra eljöhessetek anyukáddal az állatkertbe. Most végre itt vagytok! Míg ő sorban áll, felmászol a kapukat őrző hatalmas kőelefántok hideg lábaira. Mindig itt időzöl, amíg anyukád jegyet vesz. Vidáman lóbálsz a lábadat, és figyeled a többi látogatót. Ma szerencsére nincsenek sokan. Nem kell majd lökdösődni a főkabemutatón, hogy láss valamit, és nem kell sorban állni a tigrisnél, hogy beülj a kifutó melletti dzsipbe. Ilyenkor úgy érzed, tiéd az egész állatkert.

Egyszer csak, amikor épp senki sincs a bejáratnál, az egyik kőelefánt ormányából kipottyan valami a földre, a lábaddal elé gurul, és megcsillan. Körülnézel, de úgy tűnik, rajtad kívül senki sem látott semmit. Leugrasz a kőszoborról, és felkapod a fénylő tárgyat. Egy aprólékosan megmunkált BOGARAS GYŰRŰ az. Aranyszínben csillog, és pont ráillik az ujjadra. Szívesen megtartanád az elefántszobor titokzatos ajándékát. Ekkor látod, hogy anyukád végzett a vásárlással. Mit teszel?

- * Gyorsan a zsebedbe süllyeszted a gyűrűt? → 2
- * Vagy megmutatod neki, és megkérdezed, hogy megtarthatod-e? → 3

2 Borzasztóan tetszik a titokzatos, bogaras gyűrű. De attól tartasz, anyukád nem engedné meg, hogy megtartsd. Ezért inkább titokban a zsebedbe süllyeszted. Micsoda fantasztikus zsákmány! Már alig várod, hogy holnap megmutathasd a barátaidnak! Anyukád közben odaér hozzád, és együtt indultok a kapuhoz. A bejáratnál átnyújtjátok a jegyeket a jegyszedőknek, akiktől cserébe egy térképet kaptok, hogy el ne tévedjete. Végre megnyílik előttetek az út az állatkertbe. → 6

3 Bár félsz attól, hogy anyukád nem engedi majd megtartani a gyűrűt, de rosszul éreznéd magad, ha eltitkolnád előle. Így hát megvárod, amíg melléd ér a jegyeket lobogtatva, és megmutatod neki a szerzeményed. Elmeséled, hogy itt találtad a földön, és nagyon szeretnéd megtartani.

Az elefántszobor adta neked, de látod, hogy ezt anyukád nem nagyon hiszi el. Dobj a kockával!

- * A dobásod 1, 2 vagy 3? → 4
- * Vagy 4, 5 vagy 6? → 5

4 – Valóban nagyon különleges ez a gyűrű – forgatja a kezében anyukád a kincset –, de mindenképp kérdezzük meg, hogy nem keresi-e valaki!

Odalép a jegyszedőkhöz, és megmutatja nekik a szerzeményed. A szíved a torkodban dobog, de szerencséd van. Eddig senki sem kereste a gyűrűt.

– Megadtam a számom, ha visszatérne a tulajdonosa, de addig is viseld nyugodtan, és vigyázz rá nagyon!

Felsőhajtasz, hogy nálad maradhat a különleges gyűrű, és hogy nagyobb biztonságban legyen, a zsebedbe süllyeszted. Már alig várod, hogy holnap megmutathasd a barátaidnak! Ezalatt a jegyszedők már ellenőrizték a jegyeiteket, és egy térképet is kaptok, hogy el ne tévedjete. Végre megnyílik előttetek az út az állatkertbe. → 6

5 Anyukád szerint is nagyon szép ez a gyűrű, és érti, hogy szeretnéd megtartani, de gondolnod kell arra, hogy egy másik gyerek most biztosan nagyon szomorú, hogy elvesztette a gyűrűjét. Esetleg majd keresni fogja, és nagyon boldog lesz, ha megtalálja. Ez biztos így van – gondolod –, de akkor vigyázott volna rá jobban, és különben is, úgy kell neki! Igyekszel nagyon fancsali képet vágni, mire anyukád új javaslattal áll elő.

– Ahhoz mit szólnál – veti fel –, hogy most magaddal hozhatod az állatkertbe, és mikor kifelé jövünk, akkor adjuk le a bejáratnál?

Jobb híján beleegyezel. Pedig milyen jó lett volna megmutatni a gyűrűt a barátainak! Közben a bejáratához értek, ahol átnyújtjátok a jegyeket a jegyszedőknek, akiktől cserébe egy térképet kaptok, hogy el ne tévedjete. Végre megnyílik előttetek az út az állatkertbe. → **6**

6 Mielőtt nekivágnátok az állatkert felfedezésének, tüzetesen átvizsgáljátok a térképet, ahol különféle utak látszanak, mellettük állatok képei. (Nézzétek meg a borító belső oldalán!)

– Na, hol kezdünk? – kérdi anyukád.

Gondolatban sorra veszed kedvenc állataidat, és megkeresed őket a térképen. Melyik legyen az első? Ha kitaláltad, lelkesen ráböpsz a térképen. Anyukád bólint, és nekiindultok, vagyis nekiindulnátok, de ekkor...

– Nahát, micsoda meglepetés! Már ezer éve! Sosem gondoltam volna, hogy itt találkozunk! – perdül elétek egy éles hangú, hórihorgas hölgy, aki rózsás kalapot visel, vállán barna bőrtáska, kezében pedig egy zacskó zoocsemegét szorongat.

– De örülök, Jolán! – feleli mosolyogva anyukád, és bemutat téged.

– Boldog vagyok, hogy megismerhetlek, drágám! Mikor utoljára láttalak, még ilyen icike-picike-picurka voltál – mutatja Jolán a kezét épphogy a föld fölé tartva, majd anyukádhoz fordul. – Jaj, annyi mindent el szeretnék mondani!

De nem rabolnám az időd most, hogy ezzel a kis drágával sétálgatsz – arcán egy felhő suhan át, amitől egész elveszettnek látszik. Erre anyukád sietve megjegyzi:

– Persze, beszéljünk, semmi gond!

Na ne! Most ezzel a Jolánnal akar csacsogni, ahelyett, hogy veled lenne? Te is tudsz elkeseredett arcot vágni! Vajon neked is bejön?

✱ Fancsali arccal megpróbálsz rávenni anyukádat, hogy kettesben menjetek tovább? → 7

✱ Vagy vállat vonsz, hadd beszéljessen Jolánnal kicsit? → 8

7 Fájdalmas képpel anyukádra nézel, és megpróbálsz elhúzni az ellenkező irányba. De úgy látszik, nem lesz könnyű dolgod. Anyukád megfogja a kezéd, és a szemedbe néz.

– Mit szólna, ha most Jolánnal elsétálunk a pálmaházi kávézóba, és neked is veszünk valami finomat?

– Ó, de kedves ötlet! – olvadozik Jolán.

Bizony a finomságnak nehéz ellenállni. Durcásan bár, de beletörődsz a sorsodba, és elindultok a kávézó felé. → 9

8 Tovább sétáltok Jolánnal, aki láthatóan megnyugodott attól, hogy valakivel beszélgethet. A távolban épp feltűnik a Krokodilház, mikor Jolán anyukádhoz fordul.

– Gyere, meghívlak egy kávéra, ott kibeszélhetjük magunkat! Ugye nem siettek? – és még mielőtt anyukád bármit mondana, belekarol, és maga után húzza. – A Pálmaház mellett egész tűrhető kávézó van, isteni fagyival! Annyi mindent szeretnék elmesélni!

Te inkább néznél krokodilokat, mint hogy Jolánt hallgassad, de a fagy azért jól hangzik. Úgy döntesz, nem durcázol, hanem elballagsz a kávézóba. → 9

9 Letelepedtek egy kis, kerek asztalhoz. Innen pont ráláttok az állatkerti tóra, ahol pelikánok csapata úszkál a vízen. Hamarosan megjelenik a pincér. Jolán és anyukád kávé rendelnek, te pedig fagyilaltot kapsz. Kezded jobban érezni magad, a fagy igazán finom. Jolán leteszi a zoocsemegét az asztalra, a táskáját a székre, és anyukád ruháját kezdi mustrálni.

– Drágám, hol vetted ezt a csodálatos, virágos ruhát? Gyönyörű vagy benne! Úgy szeretnék én is egy ilyet, jól menne a kalapomhoz!

– Te is csinos vagy – feleli bizonytalanul anyukád. – Még mindig az óvodában dolgozol?

– Á, már nem – Jolán arca elkomorodik, annyira, mintha menten sírva fakadna. – Eljöttem, nem becsültek meg eléggé. Pedig én mindent megtettem. Szívem-lelkem beleadtam. De azok a kis drágák, azok született kis szörnyetegek! Persze nem olyanok, mint ez a kis drága – bök feléd az állával.

Szerinted nagyon jó döntés volt, hogy Jolán otthagyta az óvodát. A gyerekek szempontjából mindenképp. Csak ne hívna mindig kis drágának!

– Jaj, nagyon sajnálom! – néz rá együttérzően anyukád. – De biztos találtál valami mást, ugye? Vagy most keresel?

– Már találtam. Most azt csinálom, amit gyerekkorom óta szeretnék – szipogja Jolán.

– Beszélgetsz anyuval? – kérded.

– Nem – feleli fátyolos hangon. – Rendőr lettem! Vagyis rendőrnő!

– Hát ez... fantasztikus! – hebegi anyukád, aki láthatóan nagyon meglepődött. – Nem is tudtam, hogy rendőr akartál lenni! Akkor most minden jól alakul, ugye?

– Hát, sajnos nem – közli sírós hangon Jolán. – Itt sem vesznek komolyan. A fiatalok csak átnéznek rajtam. Negyvenesen, kezdő rendőr... Aztán mikor végre azt hittem, kapok egy rendes munkát, akkor...

– Mit kaptál? Zsarolás? Rablás? Gyilkosság? – vág közbe izgatottan anyukád.

– Lopás. Valaki lopkodja a madártojásokat az állatkertben. Ezt kell felderítenem. Hát ez szerinted komoly ügy? Persze én igyekszem komolyan venni. Ezt a kecskeeledt vettem a bejáratnál, hogy senki se gondolja, hogy rendőr vagyok – veszi a hangját suttogóra Jolán.

- * Közlöd, hogy szerinted senki sem gondolná róla, hogy rendőr? → 10
- * Vagy felajánlod a segítségedet a tojásrabló leleplezésében? → 11

10

Úgy érzed, Jolán nem túl boldog a megjegyzésedtől.

– Igen, tudom, senki nem néz rendőrnek. És ha ez így megy tovább, nem is leszek sokáig az! Még ezt az egyszerű ügyet sem tudom megoldani! – azzal Jolán zokogásban tör ki. Anyukád átkarolja, és próbálja vigasztalni. Hajaj, ez még hosszú lesz! Közben a fagyid is elfogyott, és már elegend van Jolán problémáiból. Igazán nyomozhatna, ahelyett, hogy itt lefoglalja anyukádat! Sebaj, te feltalálod magad.

- * Megkérdezed anyukádat, hogy körülnézhetsz-e itt a közelben? → **12**
- * Vagy csöndesen eloldalogsz? → **13**

11

+ 1 érme **Vágj ki egy aranypénzt a könyvjelzőről, és ragaszd a könyv végén található gyűjtőzsákocskádba! Ha legközelebb érmét szerzel, mindig járj el így!**

– Én szívesen segítek a nyomozásban! – ajánlod fel. – Mit kell figyelni?
 – Mindenféle gyanús alakot, aki az állatkertben ólálkodik, és van nála egy tojás.
 – De mi van, ha eldugja azt a tojást? – veted fel.

– Erre nem is gondoltam! Akkor mindenkit figyelni kell, akár van nála tojás, akár nincs! – jelenti ki Jolán. Nem tudod, ez-e a helyes módszer, de elhatározod, hogy nyitva tartod a szemed. Reménykedsz, hogy most már lassan indultok, mikor anyukád megkérdezi.

– És a Béla hogy van?

Rögtön látod, hogy ez hiba volt. Jolán néni szeme újra megtelik könnyel. Attól tartasz, Béla már más néniknek csapja a szelet. Mindenesetre Jolánból elegend van. Kicsit sajnálod, de nem érted, miért nem szedi össze magát. Nyomozhatna is! Te meg már mennél tovább!

- * Megkérdezed anyukádat, hogy körülnézhetsz-e itt a közelben? → **12**
- * Vagy csöndesen eloldalogsz? → **13**

12

Odalépsz anyukádhoz, és megvárod, míg Jolán végre abba hagyja a szipogást. Akkor gyorsan közlöd vele, hogy körülnéznél itt a közelben. Szívesen látnál végre egy-két állatot, ha már állatkertbe jöttetek. Anyukád beleegyezik, feltéve, hogy nem mész el messzire. Vagyis látótávolságon belül maradsz. Megígéred neki, és lelkesen leviharzol a Pálmaház lépcsőjén. Anyukád szomorúan néz

utánad. Talán ő is inkább állatokat nézegetne, de Jolán lelkét kell ápolnia.

A lépcső aljában megtorpansz. Hirtelen eszedbe jut a BOGARAS GYŰRŰ, amit a bejáratnál találtál. Előkotrod a zsebedből, és felhúzod az ujjadra. Megcsillan a napfényben. Ahogy felnézel, megpillantod a prérikutyák kifutóját a közelben. Onnan még pont látod a kávézót, benne anyukáddal és Jolán nénivel. Akkor a prérikutyákat fogod megnézni! El is indulsz feléjük. → 19

13 Felállsz az asztaltól, és egy ideig a kávézóterazon téblábolsz, majd csendben lelopózol a Pálmaház lépcsőjén. Odalenn visszanezel. Anyukád és Jolán annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy észre sem vették, hogy már nem vagy mellettük. Úgy döntesz, egyedül megnézel pár állatot.

✧ A közelben maradsz? → 14

✧ Vagy nagy merészen megkerüled a Pálmaházat? → 15

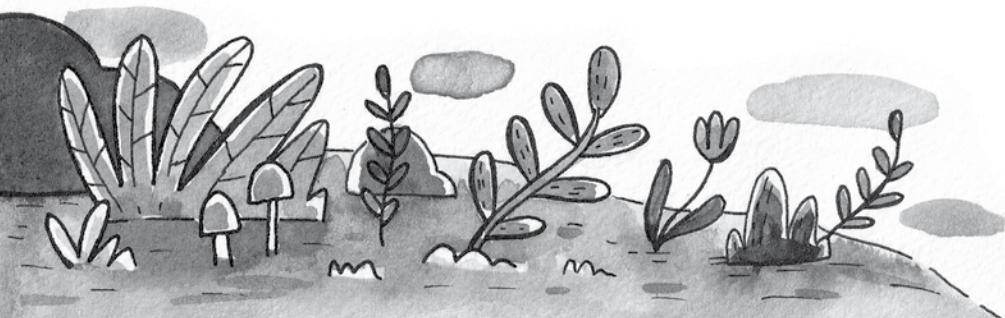
14 Elhatározod, hogy csak annyira távolodsz el, ahonnan még látod anyukádat. Ha véletlenül keresni kezd, rögtön észrevesz majd. De milyen állat van itt a közelben? Hát a prérikutyák kifutója! Ekkor hirtelen eszedbe jut a BOGARAS GYŰRŰ, amit a bejáratnál találtál. Előkotrod a zsebedből, és felhúzod az ujjadra. Megcsillan a napfényben. Büszkén viselve szerzeményed, megindulsz a prérikutyák kifutója felé. → 19

15 Kedved támad kószálni. Vajon mi lehet a Pálmaház mögött? Itt az alkalom, hogy felfedezd! Körbesétálsz a hatalmas épületet. Mögötte megtalálsz a Vidraházat. Megpróbálsz benyitni?

✧ Igen. → 16

✧ Nem. → 17

16 A Vidraház ajtajához lépsz, és lenyomod a kilincset. Sajnos zárva van. Kár, szívesen benéztél volna. Hirtelen úgy érzed, hogy valaki figyel. Megpördülsz a sarkad körül, és egy nagymamát pillantasz meg az unokájával. Az idős hölgy szúrósan néz rád.

– Mi járatban így egyedül? Merre vannak a szüleid?
– Hát, anyukám a kávézóban üldögél – dadogod.
– És engedi, hogy egyedül lófrálj? Kötve hiszem – feleli fejszóvalva, majd megragadja unokája kezét, és elhúzza. Mintha attól félne, hogy ő is elkódorog. Mi van, ha most szól anyukádnak? Aki talán észrevette az eltűnése, és keres! Ennek utána kell járnod! → 18

17 Most nem vagy kíváncsi a vidrákra, így tovább sétálsz a Pálmaház körül. Különféle kisebb-nagyobb kaktuszok mellett vezet el az utad. Élvezed, hogy egyedül csatangolsz. Hamarosan bekeveredsz egy kisebb labirintusba, amelynek közepén egy kilátóra lehet felkapaszkodni. Odafenn körülnézel. Sehol senki sincs a környéken, mintha egyedül lennél az állatkertben! Egyedül ott balra érzékelsz mozgást! Bár azok túl kicsik látogatóknak – apró állatok szaladgálnak egy kifutóban. Lemászol a kilátóból, és oda-sietsz. Örömmel látod, hogy innen újra rálátsz a Pálmaház teraszára, ahol anyukádék továbbra is elmélyülten beszélgetnek. Elhatározod, hogy mostantól látótávolságon belül maradsz. Hirtelen eszedbe jut a BOGARAS GYŰRŰ, amit a bejáratnál találtál. Előkotrod a zsebedből, és felhúzod az ujjadra. → 19

18 Sietve megkerüled a Pálmaházat. Rövidesen újra a kávézóhoz vezető lépcső aljánál találsz magad. Innen pont rálátsz a teraszra. Anyukádék szerencsére továbbra is elmélyülten beszélgetnek. Elhatározod, hogy mostantól látótávolságon belül maradsz. Hirtelen eszedbe jut a BOGARAS GYŰRŰ, amit a bejáratnál találtál. Előkotrod a zsebedből, és felhúzod az ujjadra. Megcsillan a napfényben. Ahogy felnézel, megpillantod a prérikutyák kifutóját a közelben. Őket fogod először megnézni! El is indulsz feléjük. → 19

A gyűrű elvész

19 A prérikutyák kifutója előtt állsz, ami olyasmi, mint egy jókora homokozó. Buckák üregekkel, és pár szál fű. Az állatokat alacsony üveglap választja el tőled. Egyedül vagy. Persze csak ha nem számítod a prérikutyákat, ezeket az apró, világosbarna, ürgeszerű állatokat, mert ők jó sokan nyüzsögnek. Néhány nagyobb példány serényen ás karmaival, mások két lábon állva nézelődnek. Az üveglapra könyökölve figyeled a kifutóban kergetőző kölyköket, mialatt elgondolkozva forgatod ujjadon a bogaras gyűrűt. Az egyik kölyök a játék közben megtorpan, és érdeklődve feléd fordul.

* Szólongatni kezded? → **20**

* Vagy ráijesztesz? → **21**

20 Egy pillanatra elgondolkozsz. Hogyan szólíts meg egy prérikutyát? Füttyüljél? Cincogjál? Ugassál?

Az egyiket kipróbálsz, és örömmel látod, hogy a kölyök lassan elindul feléd. Tágra nyílt szemével a gyűrűd figyeli. Biztos neki is tetszik! Leveszed, és finoman meglóbálsz előtte. Hupsz, kicsúszik a kezedből, és a kifutóban landol! Ott elgurul az egyik buckáig, és megáll. A kölyök lelkesen odaszalad, és szaglászni kezdi. Megpróbálsz benyúlni érte, de túl messze van tőled. Bosszankodsz, hogy milyen ügyetlen voltál. Még csak ez kellett! Most hogy szeded ki onnan a gyűrűt?

* Keresel valamit, amivel ki tudnád kaparni? → **22**

* Ha anyukád tud a gyűrűről, kérhetsz tőle segítséget! → **23**

* Ha nem tud, most elárulhatod neki, csak jöjjön, és segítsen kihalászni! → **24**

21 – Hú! – kiáltasz hirtelen, ujjaddal rábökve az apró állatkára. A kölyök rémületében ugrik egy szaltót, és fülét-farkát behúzza elmenekül a legközelebbi üregbe. A többiek villámgyorsan követik. A PRÉRIKUTYÁK FÉLNI FOGNAK TŐLED! A hirtelen mozdulattól a gyűrű lerepül az ujjadról! Bepottyan az üveg mögé, és az egyik buckán landol. Ott csillog a napfényben, az immár üres kifutóban. Megpróbálsz benyúlni, de sehogy sem éred el. Vissza kell szerezned! Időközben a prérrikutyák nekibátorodnak, és kimerészkednek üregeikből. Az egyik kölyök még meg is szaglássza a gyűrűt. Mit teszel?

- * Keresel valamit, amivel ki tudnád piszkálni? → **22**
- * Ha anyukád tud a gyűrűről, kérhetsz tőle segítséget! → **23**
- * Ha nem tud, most elárulhatod neki, csak jöjjön, és segítsen kihalászni! → **24**

22 Körülnézel a prérrikutyák környékén. Rövid keresgélés után egy hosszú botot találsz a Pálmaház oldalának támasztva. Ez pont jó lesz. Odacipeled az üveghez, felemeled, és beturkálsz vele. Közben lopva körbenézel, nehogy valaki meglásson. Miért gurult az a fránya gyűrű ilyen

messze? Addig nyújtózkodsz, ameddig csak bírsz. Majdnem bepottyanasz a prérrikutyák közé, mikor végre hozzáér a bot a bogaras gyűrűhöz. A szegény állatkák ekkorra már annyira megriadtak, hogy mind szétszaladtak, kivéve egy merész kölyköt. Ő odaugrik, és fogai közé kapva a csillogó zsákmányt eltűnik az egyik üreg mélyén. Mégsem volt jó ötlet bottal próbálkozni. Most hogy fogod az üregből kihozni a gyűrűt?

- * Elkeseredsz? → **25**
- * Vagy körülnézel, hátha van valaki, aki segíthet? → **26**

23 Felszaladsz a Pálmaház lépcsőjén, és odalépsz anyukádékhoz. Mélyen elmerültek a beszélgetésbe. Kétségbeesett arccal megbököd anyukádat.

- Csak nem történt valami baj? – fordul feléd.
- A gyűrű – hebeged. – A bogaras...
- Mi történt vele? – érdeklődik anyukád.
- Beesett a prérrikutyákhoz.
- Hát, nem hiszem, hogy onnan ki lehet szedni. Tilos bemászni hozzájuk! Még az is lehet, hogy harapósak! Talán egy állatgondozónak lehetne szólni.
- Így van! – helyesel Jolán, és anyukádhoz fordul. – Hol is tartottam?...

Otthagyszd ōket, és visszakullogsz a prérikutyákhoz. Ahogy az apró rágcslókhöz érsz, meglátod, hogy az egyik kölyök szaglássza a gyűrűt. Mikor észrevesz, a fogai közé kapja, és eltűnik vele egy üreg mélyén. Na, tessék! Hogy fogod onnan kihozni?

✱ Elkeseredsz? → 25

✱ Vagy körül nézel, hátha van valaki, aki segíthet? → 26

24 Felszaladsz a Pálmaház lépcsőjén, és odalépsz anyukádékhoz, akik teljesen belefeledkeztek a beszélgetésbe. Megcibálsz anyukád ruháját, hogy beszélned kell vele.

– Csak nem történt valami baj? – kérdi aggodalmasan.

Elmesélsz neki, hogy korábban a bejáratnál találtál egy bogaras gyűrűt, de nem merted megmutatni, mert féltél, hogy nem tarthatod meg. Most pedig beesett a prérikutyákhoz. Jolán rosszállóan csóválja a fejét. Anyukád nagyon sajnálja, hogy elvesztetted a gyűrűt, de nem vállalkozik arra, hogy bemászik érte a prérikutyákhoz. Pláne nem a virágos ruhájában. Szomorúan visszakullogsz. A prérikutyákhoz érve meglátod, hogy egy kölyök izgatottan szaglássza a gyűrűt. Mikor észrevesz, a fogai közé kapja, és eltűnik

vele az egyik üreg mélyén. Na, tessék! Hogy fogod onnan kihozni?

✱ Elkeseredsz? → 25

✱ Vagy körül nézel, hátha van valaki, aki segíthet? → 26

25 A gyűrű az üreg mélyén, anyukád Jolánnal, te meg itt egyedül. Minden rossz. Bőgni kezdesz, és közben dühösen rugdosod a kifutó üvegét. A dobogásra kinyílik egy ajtó a Pálmaház oldalában, és a résben megjelenik egy megpakolt talicska. A talicskát hamarosan követi egy zöld nadrágos, kicsit toprongyos állatgondozó. Ősz haja lobog a szélben, hosszú szakálla akár a Mikulásé. Nyikorgó talicskáját odatolja melléd, mire minden prérikutya lelkesen odagyűlik hozzá. A fehér szakállas rájuk mosolyog, majd feléd fordul.

– Nocsak, miért vagy így elkeseredve? Tán nem tetszenek a prérikutyák?

Mit válaszolsz?

✱ Hogy tetszenek, és megkérded, hogy ő-e a gondozójuk? → 27

✱ Vagy nem tetszenek, mert elvitték a gyűrűd? → 28

26 Körülnézel, hogy nincs-e valaki a közelben, aki segíthetne. Távolabb pár látogató lézeng. Anyukádék továbbra is beszélgetnek a teraszon. Lehet, hogy le kell mondanod a gyűrűről? Mialatt lóगतod az orrod, észre sem veszed, hogy egy zöld nadrágos, kicsit toprongyos állatgondozó közeledik feléd megpakolt talicskával. Ősz haja lobog a szélben, hosszú szakála akár a Mikulásé. Mikor nyikorgó talicskáját odatolja melléd, már felfigyelsz rá. A prérikutyák is mind odagyűlnek hozzátok. A fehér szakállas rájuk mosolyog, majd feléd fordul.

– Nocsak, miért szomorkodsz? Tán nem tetszenek a prérikutyák?

Mit válaszolsz?

- ✱ Nem tetszenek, mert elvitték a gyűrűdet? → **28**
- ✱ Vagy tetszenek, és megkérded, hogy ő-e a gondozójuk? Ha igen, talán segíthet neked! → **27**

27 Az ősz szakállas boldog, hogy tetszenek neked a prérikutyák.

– Igen, én gondozom őket, mint ahogy sok más állatot is itt a kertben – feleli lelkesen. – Fantasztikus állatok. Imádják a társaságot, és igen udvariasak egymással. Mikor találkoznak, barátságból összeérintik az orrukat. Sőt, az idősebb példányok meg is hajolnak egymás előtt. De te miért búszulsz? – kérdi, és átható kék szemével rád néz. → **28**

28 – Beesett a gyűrűm. Aranyszínű, és egy bogár van rajta. Az egyik prérikutyakölyök bevitte az üregbe. Nagyon szeretném visszakapni. Tudsz esetleg segíteni?

– A manóba! Ez nem könnyű feladat! De ha valaki tud segíteni, az én vagyok, a gondozójuk. Amúgy Hold Ottónak hívnak, de a barátainak csak Nagyszakállú Ottó bácsi vagyok. Megpróbálom megkérni őket, hogy hozzák vissza a gyűrűt – feleli a szakállas, és a prérikutyákhoz hajol. Furcsa, füttylő hangot hallat, mire az állatkák lelkesen válaszolnak. Te pedig csodálkozva figyelsz. Úgy tűnik, tökéletesen megértik egymást. Végül az ősz állatgondozó feléd fordul.

– Nekem nem adják vissza. Csak neked, a gyűrű gazdájának. Ha bemész érte az üregbe.

- * Megkérded, hogy ilyen nagy létedre hogy tudnál bemenni egy aprócska üregbe? → 29
- * Vagy megtudakolod, hogy hogyan tanult meg prérikutyanyelven beszélni? → 30

29 – Egyszerű. Ha te is egy időre prérikutya leszel. De ez nem veszélytelen! Szerintem jobb, ha lemondasz arról a gyűrűről, és inkább visszamész anyukádhoz. De ha szeretnéd, segíthetsz megetetni a prérikutyákat – teszi hozzá, látván elszontyolodott ábrázatodat. – Remélem, attól jobb kedved lesz!

- * Közlöd, hogy nagyon szeretnéd visszacapni a gyűrűd, és amúgy is szívesen lennél prérikutya egy időre? → 31
- * Vagy megkérded, milyen veszélyeket rejt a prérikutyalét? → 32

30 – Hát, hosszú évek állatkerti tapasztalata. És melleslegesen varázsló is vagyok. Nyugdíjas – teszi hozzá sietősen.

– Varázsló? – kérdezed gyanakodva. – És mit varázsoltál? Kártyatrükköket? Nyulat húztál elő a cilinderből?

– Nem igazán. Én mindig az állatok nagy barátja voltam. Képes voltam felvenni az állatok alakját, belebújtam a bőrükbe. De már belefáradtam. Ez a nyugodt állatkerti munka pont megfelelő egy magamfajta nyugdíjas varázslónak. Csak tolni a talicskát, dobálni az élelmet, söprögetni a kifutókat, ez aztán a gyöngyélet!

– És engem is prérikutyává tudsz varázsolni? Hogy bemehessek az üregbe a gyűrűért?

Nagyszakállú Ottó bácsi már épp bólintana, de előtte mélyen a szemedbe nézve megkérdi:

– Ugye nem ijesztgetted korábban a prérikutyákat? Mit válaszolsz?

- * Nem ijesztgettem.
(DE IGAZÁBÓL MEGIJESZTETTED ŐKET.) → 33
- * Nem ijesztgettem. → 34
- * Ijesztgettem, de nem kellett volna, és sajnálom. → 35

31 – Hát, ha ennyire szeretnél, lehet róla szó. Bevallom, én sem voltam egész életemben állatkerti dolgozó – magyarázza a szakállát csavargatva. – Fiatalkoromban varázsló voltam. Hej, de szép idők voltak azok! – teszi hozzá somolyogva.

– Varázsló? – kérdezed elképedve. – Akkor varázsolj engem most prérikutyává! Ha tudsz! – teszed hozzá kételkedve.

A varázsló erre átható kék szemével rád néz, és megkérdi:

– Rendben, de ugye korábban nem ijesztgetted a prérikutyákat?

Mit válaszolsz?

* Nem ijesztgettem.

(DE IGAZÁBÓL MEGIJESZTETTED ŐKET.) → **33**

* Nem ijesztgettem. → **34**

* Ijesztgettem, de nem kellett volna, és sajnálom. → **35**

32 – Szívesen lennék prérikutya, de előtte szeretném tudni, miért veszélyes.

– Nagyon előrelátó vagy, ennek örülök! Ezek az állatkák igazán kedvesek, de ha valaki ijesztgeti őket, hirtelenkedik, vagy bármi olyat tesz, ami megriasztja őket, harapnak. Igaz,

hogy rágcsálók, de azért elég éles foguk van! De ha kedves vagy velük, szívesen megmutatják az üregeiket.

– Rendben, akkor most már szeretnék prérikutya lenni! – közlöd lelkesen. – Mit kell tennem? → **31**

33 Mikor közlöd, hogy nem ijesztgetted a prérikutyákat, az egyik kölyök odaszalad Ottó bácsihoz, és valamit magyarázni kezd neki. A varázsló összeráncolja a szemöldökét.

– Mit mond? – kérded nyugtalanul.

– Hát azt, hogy az előbb füllentettél.

– Én nem... vagyis de – vallod be lehorgasztott fejjel. – Félttem, hogyha megmondom az igazat, nem lehetek prérikutya.

– Fel a fejjel! – derül fel a varázsló arca. – Szerintem lehet róla szó. De ugye prérikutyaként kedves leszel a többiekhez?

– Igen! – kiáltod.

– Rendben, akkor prérikutya lehetsz. → **34**

34

– Hogy fogod csinálni?
– érdeklődsz.

– Hát, varázslattal, csak jutna eszembe – vakarja a fejét, mire a szakálla mozgolódni kezd. Ezúttal nem a széltől, hanem egy apró állatkától.

– Nahát, egy egér! – kiáltasz fel.

– Igen, ő Lali. A szakállamban lakik – teszi hozzá. – És segít, ha elfelejtek valamit. Lali, hogy is volt ez a varázslat?

A kisegér a vállára ugrik, felcsimpaszkodik a fülére, és halk cincogásba kezd.

– Megvan! – rikkant fel Ottó bácsi. – Szükség lesz egy kis előkészületre. Először az egyik kezedbe kell fognod valamit, ami valaha az állathoz tartozott. Pár szál prérikutyaszőr megteszi. Találtam is egy szőrösöt az üvegen. A másik kezedbe pedig olyan étel kerüljön, amit az állat szeret. A prérikutya növényevő, rágcsáló. Így tehát fogd ezt a répát! – azzal leemel egyet a talicskáról. – Eddig rendben?

– Igen – feleled kicsit szerencsétlenül, egyik kezedben pár szál szőrt, a másikban pedig egy répát szorongatva.

– Most nézz erősen az egyik földikutyára!

Kiszemelsz egy fiatal, mozgékony kölyköt.

– Nézek.

– Tökéletes. Már csak a varázsigét kell hibátlanul utánam mondani.

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Pofazacskó, barna bunda,
bárcsak lennék prérikutya! → 36*

35

– Örülök, hogy ilyen őszinte vagy. Szerintem igazán megérdemled, hogy földikutya lehessél. Akkor lássunk is hozzá! Készen állsz?

– Igen! – rikoltod. → 34

36

Sikerült hibátlanul elmondanod a varázsigét! Hirtelen úgy érzed, felrepülsz, és bepottyansz az üveg mögé. A világ, a környező fák és Nagyszakállú Ottó bácsi óriásira nőttek! Vagy te zsugorodtál egészen apróra? A ruhádat már nem érzed a bőrödön. Sőt, a bőrödet se látod – helyette zsemleszínű, bársonyosan puha szőr borít. Kezed és lábad összement, de fürgén tudsz szaladni velük. Sőt, most is

képes vagy a hátsó lábadra állni! Fogaid elől hosszúra nőttek. Kicsit sajognak, és furcsa érzés, hogy kilógnak a szájadból. A többi földikutya kíváncsian köréd gyűlik. Barátságosnak tűnnek. Itt az ideje felkutatni a gyűrűt. De hogyan kezdj hozzá? → 37

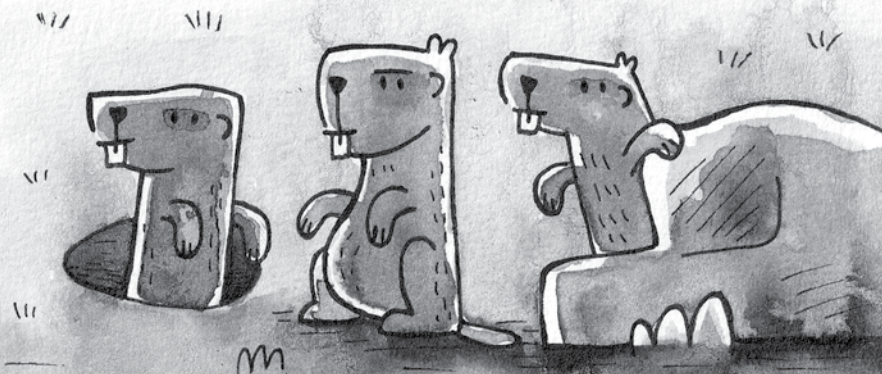

A prérikutyák birodalma

37

A kifutóban először is alaposan körülnézel. A prérikutyák pedig téged tanulmányoznak érdeklődve. Kölykök is vannak köztük. Biztos az egyikük hurcolta le a gyűrűt a föld alatti járatba. De vajon melyikük? Olyan egyformának látszottak, mikor még egyszerű látogatóként könyököltél a kifutójuk üvegkorlátjára. Melletted egy répa hever a földön.

- * Megkérdezed az állatkákat, nem látták-e a gyűrűdet? → 38
- * Vagy megkínárod őket a sárgarépával, hogy elnyerd a jóindulatukat? → 39

38

– Sziasztok! Beesett ide egy bogaras gyűrű, amit az ujjamon viseltem. Egyikötök levitte a föld alá.

Azt szeretném megtalálni. Tudtok nekem segíteni?

– Egy bogaras gyűrű? – kérdi az egyik rágcsáló álmélkodva. – A prérikutya nem szoktak gyűrűt viselni. Egy ekkorika mancson!

Ránézel a mancsodra. Tényleg egész mini. Még a lábcskádról is leesne egy gyűrű, nemhogy az ujjadról.

– Én korábban ember voltam, és akkor esett le a kezemről – magyarázod.

– Te répaszagú kígyóbőr! – hőkölnek vissza, néhányan még el is tűnnek a föld alatt. A bátrabbak szerencsére hamar visszatérnek, és kíváncsian méregetnek.

– Tudtok segíteni, vagy egyedül kell lemennem a föld alá? – kérded türelmetlenül.

– Nem ajánlom, hogy egyedül vágj neki a járatoknak! – közli aggódalmasan egy idősebb példány, akinek ősz szőrök tarkítják már a bundáját. – Üregeink sötétek, hosszúak és bonyolultak. Jól eltévednél bennük.

– Én szívesen veled megyek! – ajánlkozik az egyik kölyök lelkesen.

✱ Megpróbálsz egyedül nekivágni a járatoknak? → 40

✱ Vagy elfogadod a kis prérikutya segítségét? → 41

39

– Sziasztok! Örülök, hogy találkoztunk. Hoztam nektek répát! Egyetek belőle nyugodtan!

A prérikutya köréd gyűlnek, és elégedetten rágcsálni kezdi a répát. Az egyik megbök, és teli szájjal biztat, hogy egyél te is velük. Kedveled a répát, de sose gondoltad volna, hogy ennyire finom! Úgy érzed, folyamatosan csak rág. Biztos azért, mert egy rágcsáló bőrébe bújtál. Mikor mindenki belakmározott, az egyik kölyök hozzád fordul, és megkérdi.

– Mi járatban vagy itt nálunk?

Elgondolkozol, hogy beszélj-e a gyűrűről, vagy inkább megkéred, hogy mutassa meg neked a járatokat. Ha útközben ráakadtok a gyűrűre, majd kitalálsz, hogy kérd vissza.

✱ Elmondod, hogy a bogaras gyűrűt keresed? → 42

✱ Vagy megkéred, hogy mutassa meg a járataikat? → 41

40

– Felfedezem én egyedül a járatokat – közlöd a rágcsálókkal, és nekiiramodsz. Elsüvítesz egy üreg bejáratát őrző prérikutya mellett, és gyanakvó tekintetű kísérve egy ugrással beveted magad a sötétbe. A szűk alagút meredeken lefelé vezet, majd kettéágazik. Elindulsz az egyik járaton, de újra egy elágazáshoz érsz. Próbálsz

megjegyezni, hogy merre fordultál, de egyre jobban és jobban belezavarodsz. Hamar megbánod, hogy balgán egyedül vágta neki ennek az útvesztőnek. Jó lenne valahogy kikeveredni. Hosszas keresgélés után végre fényt látsz az alagút végén. Nekiiramodsz, és hamarosan kibukkansz a felszínre. Ugyanott vagy, ahonnan elindultál. Felsőhajtasz. Tulajdonképpen szerencséd volt, hogy visszataláltál. A prérikutyakölyök, amelyikkel korábban beszéltél, hirtelen ott terem melletted, és gunyorosan megkérdezi.

– No, mégis szükséged van egy kalauzra a föld alatti útvesztőkben?

Ezúttal elfogadod a segítségét. → **41**

41 – Örülnek, ha elkísérnél – fordulsz a kölyökhöz.
– Szuper! Amúgy Prézli vagyok! Gyere! – közli, és fűgén nekiiramodik, te pedig utána. Elszáguldotok egy két lábon álló prérikutya mellett, aki egy dombon foglal helyet, és izgatottan figyel jobbra-balra.

– Ő az egyik őrszemünk! – magyarázza Prézli. – Figyeli, hogy van-e a közelben róka vagy ragadozó madár. Ha lát valamit, ugat.

Közben odaértek az üreg bejáratához. Teljesen kopár itt minden.

– A kígyók miatt van – magyarázza lelkesen kísérod. – Így nem tudnak megbújni a fűben.

– Hűha, itt kígyók vannak? – fordulsz felé riadtan. Kiálló fogaid megremegnek.

– Hát, én itt születtem, és még sosem találkoztam eggyel sem. De fő az elővigyázatosság. Hopp, meg is érkezünk! – És beleveti magát az üregbe, te meg követed. Az üreg hamarosan kétfelé ágazik. Prézli hátranéz rád. – Melyik úton menjünk?

✱ Jobbra indultok? → **43**

✱ Vagy balra? → **44**

42 Mesélsz a prérikutyakölyöknek a bogaras gyűrűről. Elkerekedett szemmel hallgatja.

– Sajnos én nem láttam, hogy melyikünk szaladt el vele, de valahol benn kell lennie az üreglabirintusunkban. Bizony, ez egy igazi útvesztő. Segítség nélkül eltévedsz benne. Én szívesen elkalauzollak a járatokban, hátha ráakadunk valahol a gyűrűdre. Mit szólna?

✱ Azt mondd, hogy mégis egyedül szeretnél megpróbálkozni a föld alatti barlangrendszer feltérképezésével? → 40

✱ Vagy lelkesen elfogadod a segítségét? → 41

43 A jobb oldali üreget választjátok. Itt mélyen a föld alatt egészen sötét van. A szűk járatban a föld súrolja a bundád. Furcsa mód nagyon otthonosan érzed magad. Kellemes hűvös van ideleln. A járat itt-ott újra elágazik, de Prézli magabiztosan vezet téged előre. Rövid idő múlva az üreg kiszélesedik, és egy kisebb teremben találjátok magatokat, ahol különböző zöldségek és fűfélék vannak felhalmozva.

– Jó, hogy erre jöttünk, most rágcsálhatunk még – közli Prézli, és nekiesik egy zsenge fűszálnak. Neked is jólesik még egy kis elemózsia. Eszegettek, aztán továbbindultok. Egy szélesebb járat fut bele az üregetekbe, de ti továbbszaladtok.

– Hamarosan itt vagyunk a lakókamráknál. Megmutatom az enyémet! – kiáltja hátra Prézli. Jobbra fordul, balra fordul, majd megint balra, végül jobbra, és befut egy apró üregbe. Rögtön össze is gömbölyödik benne.

– Nézd, én itt szoktam aludni. Nagyon kényelmes. Esetleg áss te is egyet magadnak!

✱ Ásol egyet? → 48

✱ Vagy megkéred Prézlit, hogy mutassa meg neked a többi lakókamrát is? → 45

44 A bal oldali üregben folytatjátok az utatokat. Itt mélyen a föld alatt egészen sötét van. A szűk járat súrolja a bundád. Furcsa mód nagyon otthonosan érzed magad. Kellemes hűvös van ideleln. A járat itt-ott újra elágazik, de Prézli magabiztosan vezet téged előre. Hirtelen kellemetlen szag üti meg érzékeny orrod. Itt az üreg is kiszélesedik. A fal mellett apró fekete bogyók sorakoznak.

– Ez az illemhely. Ugye milyen takaros? – büszkélkedik a prérikutya.

– Az. Mehetünk is! – közlöd fintorogva.

Ahogy továbbshaladtok, észreveszed, hogy egy közeli járatban fény szűrődik be a sötét alagútba.

✧ Megkéred Prézlit, hogy nézzétek meg? → 46

✧ Vagy szaladtok tovább? → 47

45 Szívesen megnéznéd a többi prérikutyalakást is, mert úgy sejtet, valamelyikben biztos megtalálod a gyűrűd.

– Kérlek, vigyél itt körbe, és mutasd meg az összes lakókamrát!

– Ezer örömmel – ugrik fel Prézli, és máris nyargalni kezd. Nem gondoltad volna, hogy ilyen rengeteg üreg lesz! Néhányban összekuporodva horkol egy-egy prérikutya, más lakókamrák üresek. Végtelennek tűnik ez az üreglabirintus, Prézli nélkül biztosan eltévedtél volna. Mikor egy újabb elágazáshoz értek, már egész elcsigázottnak érzed magad. Az egyik irányban szabad az út, a másikban egy prérikutya hátsó fele látszik. Az állat elzárja a haladást.

✧ Továbbmentek arra, amerre szabad az út? → 49

✧ Vagy megpróbáljátok rábeszélni az üreget elálló prérikutyát, hogy engedjen át? → 50

46 Befordultok a fény felé. Friss levegő borzolja a szőröd. A fényfolt alatt megálltok.

– Ez itt egy szellőzőnyílás. Az egyik domb tetején nyílik. Léghondis a lakásunk.

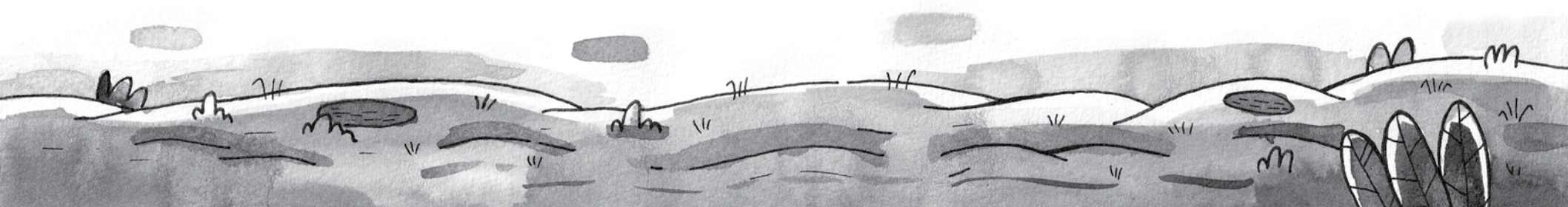
Le vagy nyugózva a fantasztikus üregrendszerből. De nincs időd sokáig csodálni, mert Prézli máris továbbbirationodik. Hamarosan egy szélesebb folyosóba futtok be.

– Rögtön itt vagyunk a lakókamráknál. Megmutatom az enyémet! – kiáltja hátra Prézli. Jobbra fordul, balra fordul, majd újra balra, végül jobbra, és befut egy apró üregbe. Azonnal össze is gömbölyödik benne.

– Nézd, én itt szoktam aludni. Nagyon kényelmes. Esetleg áss te is egyet magadnak!

✧ Ásol egyet? → 48

✧ Vagy megkéred Prézlit, hogy mutassa meg neked a többi lakókamrát is? → 45

47 Továbbloholtok a járatban. Újabb elágazások után egy széles folyosóban szaladtok.

– Hamarosan itt vagyunk a lakókamráknál. Hadd mutassam meg az enyémet!

Jobbra fordul, balra fordul, majd újra balra, végül jobbra, és befut egy apró üregbe. Rögtön össze is gömbölyödik benne.

– Nézd, én itt szoktam aludni. Nagyon kényelmes. Te is ásol magadnak?

✱ Ásol egyet? → **48**

✱ Vagy megkéred Prézlit, hogy mutassa meg neked a többi lakókamrát is? → **45**

48 Kedved támad ásni. Tulajdonképpen igazán büszke lennél, ha elmondhatnád, hogy van egy saját lakosztályod az állatkerti prérikutyaüregekben. Eddig még csak homokozólapáttal gyakoroltad az ásást, leginkább a homokozóban. Most csak a karmaidra számíthatsz. Kaparni kezded a földet. Apró mancsaid olyan sebességgel mozognak, hogy a szemed alig tudja követni. Az üreg pedig csak növekszik és növekszik. Prézli elismerően bólogat mögötted, miközben fejére potyog a föld.

– Ez igen! Ügyes vagy! Az üregásás mestere!

Lelkesen kaparsz, mikor hirtelen beomlik előtted az alagút. Egy másik prérikutya lakókamrájában lyukadtál ki! Az állatka az üreg túloldalán ácsorog, és döbbsen néz rátok. Nahát! Közöttetek, az orrod előtt ott hever a BOGARAS GYŰRŰ! Mit teszel?

✱ Fogad közé kapod, hátraarcot csinálsz, és villámgyorsan eliszkolsz? → **51**

✱ Vagy megpróbálsz elmagyarázni az előtted álló prérikutyának, hogy ez a te gyűrűd? → **52**

49 Nincs kedvetek vitatkozni a prérikutya hátsó felével, így inkább továbbszaladtok. Prézli még jó néhány prérikutya-hálókamrát mutat meg neked, de egyikben sem bukkansz a gyűrűre.

– Már mindent láttál. Kivigyelek a napfénybe, vagy szeretnél ásni egy üreget magadnak is?

Semmiképp sem szeretnél a gyűrűd nélkül távozni. Egy üregben még nem jártál – amit eltorlaszolt egy prérikutya.

✱ Visszaügetsz oda, és megpróbálsz átjutni? → **50**

✱ Vagy ásol magadnak egy üreget? → **48**

50 Ott állsz a prérikutya mögött, amelyik elzárja az üreget.

– Hé, te! Át szeretnénk jutni! Picit arrébb tudsz húzódni?

– Nem – feleli az állat.

– De hát így hogy menjünk át?

– Sehogy – hangzik a felelet.

– Tán csak nem rejtegetsz valamit?

– Ööö, nem! – feleli az állat felettébb bizonytalanul.

– Akkor meg miért ne mehetnénk be? – kérded. – Úgy tűnik, titkolsz valamit. Csak nem egy gyűrűt rejtegetsz?

Az állat nehézkesen megfordul, és látjátok, hogy a szájában tartja a BOGARAS GYŰRŰT.

* Gyorsan kikapod a szájából, és elpucolsz vele? → 51

* Vagy elmagyarázod, hogy ez a tiéd? → 53

51 Még mielőtt a prérikutya feleszmélne, megmarokod a fogaddal a gyűrűt, megperdülsz, és már robogsz is kifelé, Prézlit magad előtt tolvá. A másik prérikutya pillanatnyi gondolkodást követően utánatok robog.

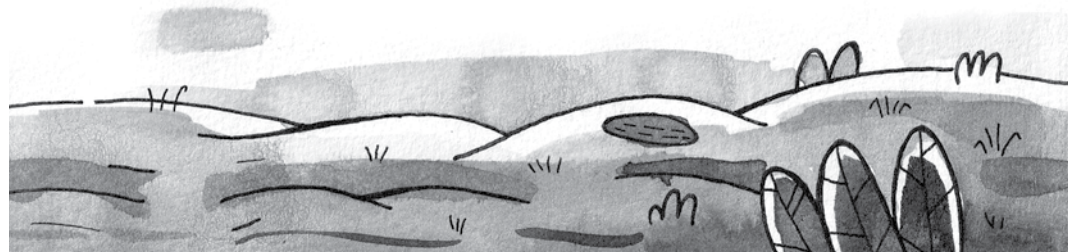
– Gyerünk, spuri! Kifelé! – kiáltod Prézlinek. Szaladtok, ahogy csak bírtok. Mögöttetek hallod az üldözőtök karmainak ütemes sercegését a járatban. Jobbra, balra, jobbra és balra fordultok, míg világosság nem látszik az üreg végén. Még jobban behúztok, és felszaladtok egy meredek járaton, ami kibukkan a szabadban. Mögöttetek csönd honol a járatban – úgy látszik, üldözőtök nem bírta az iramot. Végre kijutottatok, és nálad a gyűrű! → 56

52 – Ez az én gyűrűm! – kiáltasz fel.

– Nem, az enyém! – közli a prérikutya, közelebb jön, és ráteszi a mancsát.

– Akkor mondd meg, hogy honnan szerezted! Én ugyanis beejtettem hozzátok, öö, véletlenül, és láttam, hogy elszaladtál vele, le a föld alá.

– Te voltál, aki beejtetted? – kérdi elképedve a prérikutya. – De hát annak olyan gyerekformája volt!

– Egy varázsló prérikutyává változtatott. De mindjárt elmúlik. Nos, elvihetem a gyűrűm?

Dobj a kockával!

* A dobásod 1, 2 vagy 3? → **54**

* Vagy 4, 5 vagy 6? → **55**

53

A prérikutya csodálkozva néz rád.

– Honnan tudsz erről a gyűrűről? – kérdi, és ahogy kitér a száját, kipottyan a gyűrű.

* Kihaszználva a lehetőséget felkapod, és elszaladsz vele? → **51**

* Vagy inkább meggyőződ, hogy adja vissza? → **52**

54

– Még hogy elmúlik! Te csak egy sima prérikutya vagy, a gyűrű meg engem illet! Ez lesz az alvókamrád dísz!

– Hát jó, akkor várjunk! De ha itt változom emberré, akkor sokkal nagyobb leszek, mint ez az üreg, és akkor fuccs az alvókamrádnak meg a díszednek! Nekem persze mindegy – feleled magabiztosan, és lekuporodsz a földre.

– Ööö, inkább mégis visszaadnám neked a gyűrűt, még mielőtt visszaváltozol – feleli rövid gondolkodás után a prérikutya.

– Köszönöm! – feleled, elveszed a gyűrűt, és elindulsz kifelé.

– Várj csak! – kiált utánad a prérikutya. – Már nem az én lakosztályomban vagy, felőlem akkorára dagadhatsz, amekkorára csak akarsz! Add csak vissza azt a gyűrűt! – rikkant, és a nyomotokba ered.

– Gyerünk, spuri! Kifelé! – kiáltod Prézlinek. Szaladtok, ahogy csak bírtok. Mögöttetek hallod az üldözőtök karmainak ütemes kopogását a járatban. Jobbra, balra, jobbra és balra fordultok, míg világosság nem látszik az üreg végén. Még jobban behéztok, és felszaladtok egy meredek járaton, ami kibukkan a szabadban. Mögöttetek csönd honol a járatban – úgy látszik, üldözőtök nem bírta az iramot. Végre kijutottatok, és nálad a gyűrű! → **56**

55 – Hát, tessék! – nyújtja oda kicsit megszeppenten. Talán attól tart, mindjárt emberré változol. – Ha te vagy a gazdája, akkor visszaadom.

– Annyira jó fej vagy! – rikkantod, miközben fogad közé kapod a gyűrűt. Egy hirtelen sugallattól vezérelve odaérinted orrod a másik prérikutyaéhoz. Mostantól barátok vagytok. Elköszönsz tőle, és Prézlivel kifelé indulsz az üregből.

– De szép gyűrű! – csodálja útközben Prézli. – Nem csoda, hogy hiányzott. Talán varázsgyűrű?

Közben ide-oda kanyarogtok a járatokban, hol a bal oldali, hol a jobb oldali utat választva. Hamarosan fény csillan meg az üreg végén. Felszaladtok egy meredek járaton, és végre kibukkantok a szabadban. És nálad a gyűrű! → **56**

A tó mélye

56 Végre kijutottál a prérikutyaüregekből a napfényre. A gyűrűt a fogaid között tartod.

Prézli is megérkezik. Minden szem rátok szegeződik.

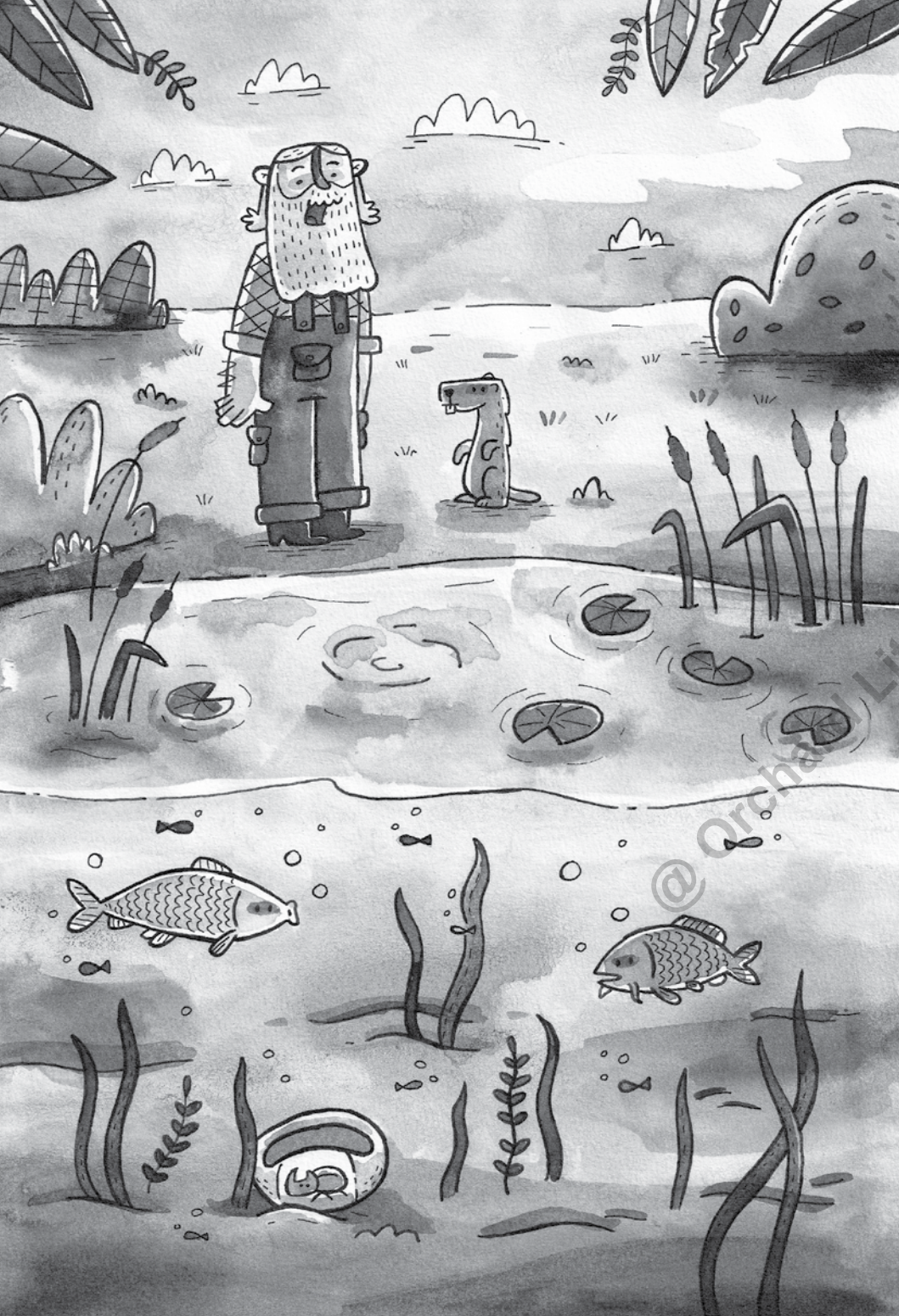
És ekkor furcsa, ugató hang üti meg a fületeket. A rágcsálók nyugtalanná válnak. Az egyik prérikutyaőr veszélyt jelez!

– Riadó, a föld alá! – kiáltja Prézli, és eltűnik. Egy árnyék közelít feléd az égből. Hűha, ennek fele se tréfa! Ijedtedben kiejted a gyűrűt a szádból. A madár lecsap! De nem téged ragad el, hanem a gyűrűdet! Micsoda szemtelenség! És pont a tó felé tart!

– Áh, ez csak egy szarka! – dugja ki a fejét a prérikutyaőr az üregből. – Téves riasztás.

Bánatosan nézel a fekete-fehér madár után, mikor Ottó bácsi fütytyentését hallod. A madár meglepetten visszafordul, és kiejti a karmai közül a gyűrűt, ami csobbanva a tó vizébe hull. Ezután leszáll Ottó bácsi vállára, és büntudatosan lehajtja a fejét.

– Ejnye-ejnye, no, sebjaj, itt egy kis eledel – azzal pár körvér bogarat tömköd a szarka szájába. A madár lenyeli, majd elégedetten távozik. Ottó bácsi áthajol az üvegen, és óvatosan kiemel a prérikutyák közül. Másik kezével megragadja a talicskáját, és átszelve a széles sétányt lebaktat a tóparti mólóhoz. Ott letesz a víz közelében.

– És mi lesz a gyűrűmmel? – búslakodsz, kisállatként meglátva a hatalmas vízfelületet. – Valahol a tó fenekén hever, és fogalmam sincs, hogy hozzam fel onnan.

– Hohó, nekem van pár ötletem! Mondjuk – tűnődik el –, lehetnél teknős. Bár az igen lassú állat. És páncélt kell cipelnie. Hetekbe telne... Jobbat tudok! Légy hal!

– Legyek hal? Hát jó! De mi lesz, ha felfalnak a pelikánok? – pillantasz aggodalmasan a móló környékén portyázó falánk szárnyasokra, akik kidülledt szemmel, egészben nyelik a halacskákat.

– Ó, én egy jókora halra gondoltam, nem ilyen kis madár-eledelre! Leginkább egy pontyra. Hatalmas példányok élnek itt a tóban. Gyorsan úsznak, és jól kiismerik magukat a zavaros vízben. Mit szólsz?

– Rendben! – vágod rá.

– Tudod-e, mi a pontyok kedvenc csemegéje? Tudod, kell a varázslathoz! – kérdi Ottó bácsi.

- * Kisebb halak? → 57
- * Szúnyoglárvák? → 58

57 – A ponty a halakért nem rajong. Inkább a növényi hajtásokat kedveli. De az igazi kedvence az árvaszúnyog lárvája! – magyarázza Ottó bácsi, majd kutatni kezd a talicskában. – Szerencsére van is pár nálam! Tessék, itt egy szúnyoglárva! – dug az orrod alá valami apró kis izét.

– Az jó, ha ráteszem a mancsom? – kérded.

– Tökéletes. Nézd csak, ott a parton egy halpikkely is. Remélem, pontyé! Helyezd rá a másik mancsod, és mondd utánam a varázsigét!

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
prérikutyából hal leszek.
Otthonom a tó mélye,
bárcsak lennék ponty végre! → 59*

58 + 1 érme
– Igen, az árvaszúnyoglárvák és a kisebb rákok a kedvencei. De növényi hajtásokat is eszik. Nagyon jó! – feleli Ottó bácsi hunyorogva, majd kutatni kezd a talicskában.

– Szerencsére van is nálam pár szúnyoglárva – dug az orrod alá valami apró kis izét.

– Az jó, ha ráteszem a mancsom? – kérded.

– Tökéletes. Nézd csak, ott a parton egy halpikkely is! Remélem, pontyé! Helyezd rá a másik mancsod, és mondd utánam a varázsigét!

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
prérikutyából hal leszek.
Otthonom a tó mélye,
bárcsak lennék ponty végre! → 59*

59 Ahogy elmondod a varázsigét, újra az a furcsa átváltozós érzésed támad. Először mintha megnyújtának, aztán pedig présbe szorítanak, ami két oldalról laposra összenyom. Eldőlsz az oldaladra, mialatt apró mellső mancsaidból úszók lesznek, hátsó mancsaid pedig szorosan a testedhez simulva összeolvadnak az oldaladdal. Puha szőröd világosbarna pikkelyekké alakul, és a szájad körül két pár jókora bajuszszál serken. Mint egy kackiás vitéznek! Egy mozdulattal becsusszansz a vízbe, és elmerülsz. Az első ijedség után érzed, hogy gond nélkül tudsz levegőt venni a víz alatt. Milyen jó, hogy kopolyúd is lett! De most már

jó lenne elindulni. Megpróbálsz tempózni, ahogy az úszók szoktak, de csak körbe-körbe sodródsz a zavarosban.

Ekkor melléd úszik egy másik ponty, és csodálkozva néz rád.

– Veled meg mi történt? Fejbe verés? Megkergülés?

– Egyik sem – tátogod –, csak még gyakorolnom kell az úszást.

✱ Megkéred, hogy segítsen megtanulnod? → **60**

✱ Vagy egyedül próbálkozol tovább? → **61**

60

– Mondd, hogyan kell! – kéred a másik pontyot.

– Kunkorodj össze, aztán újra nyúlj ki! Figyeld meg, én hogy csinálom.

Megpróbálsz, és rögtön neki is lendülsz, egyenesen lefelé az iszapba.

– Húha, nem erre szeretnék menni! Hogy tudok elfordulni? – kérded, miközben vészesen közelít a tó feneké.

– A karuszonyaid dönts meg egy kicsit! A hasadon lévő uszonyokat meg tárd szét, hogy vízszintesen maradhass.

Egészen belejössz az úszkálásba. Megköszönöd a pontynak, hogy segített. A nagy igyekezetben szinte meg is

feledkeztél a gyűrűről! Megkérdezed új barátod, nem látta-e úszkálás közben.

– Sok mindennel találkoztam ma – feleli –, a látogatók mindig mindenfélét bepotyogtatnak a vízbe. Pénzt, játékokat, ételmaradékokat. Ma egy csillámpóni úszott szembe a nádasban. Gyűrűvel sajnos nem találkoztam.

Elbúcsúzol a pontytól, és most, hogy ilyen ügyesen boldogulsz, a gyűrű keresésére indulsz.

✱ Először beúszol a tó közepére, és ott pásztázod a víz mélyét? → **62**

✱ Vagy a nádas felé tartasz, és ott vizsgálódsz? → **63**

61

A másik ponty elúszik, te pedig tovább keringsz körbe-körbe. Hiába látszott elsőre könnyűnek az úzás, csak nem sikerül irányítani magad. Ügyetlenkedésed másoknak is feltűnik.

– Betegszállítás! Megkergült pontyra bukkantam! – fékez le melletted egy szigorú harcsa, és orrával tolni kezd a nádas felé.

– De én nem kergültem meg – feleled riadtan. – Csak szeretek körbe-körbe úszni!

– A körbe úszó halakat el kell juttatni az ispotályba! – válaszolja ellentmondást nem tűrően.

– Az micsoda?

– A halkórház. Majd ott kigyógyítanak. Már meg is érkezünk.

A harcsa betol a nádasba, ahol olyan sűrű a növényzet, mintha egy külön kis medencében lennétek. Ezután már pördül is, hogy továbbússzon.

* Gyorsan megkérdezed, hogy nem látott-e egy gyűrűt? → 64

* Vagy körülnézel a halkórházban? → 65

62

Ügyesen bekormányozod magad a tó közepére. Itt a legmélyebb a víz. Lemerülsz a fenékre, és végigpásztázod az iszapot, de semmi csillogót nem találsz. Egyszer csak árny vetül rád, mert egy nagy test úszik el feletted. Fehér tollak súrolják a víztükröt. Egy hattyú! Pont feletted megáll, kicsit oldalra dől, és olyan, mintha csak egy lába lenne.

– Szegény hattyú, elvesztette a fél lábát? – tátogod a víz alatt. A hattyú bedugja a fejét hozzád, és közli:

– Á, dehogy! Jól vagyok, csak a lábamat behúзва megpihentem.

– Nem láttál véletlenül egy csillogó, bogaras gyűrűt? – kérded, ha már így szóba elegyedtetek.

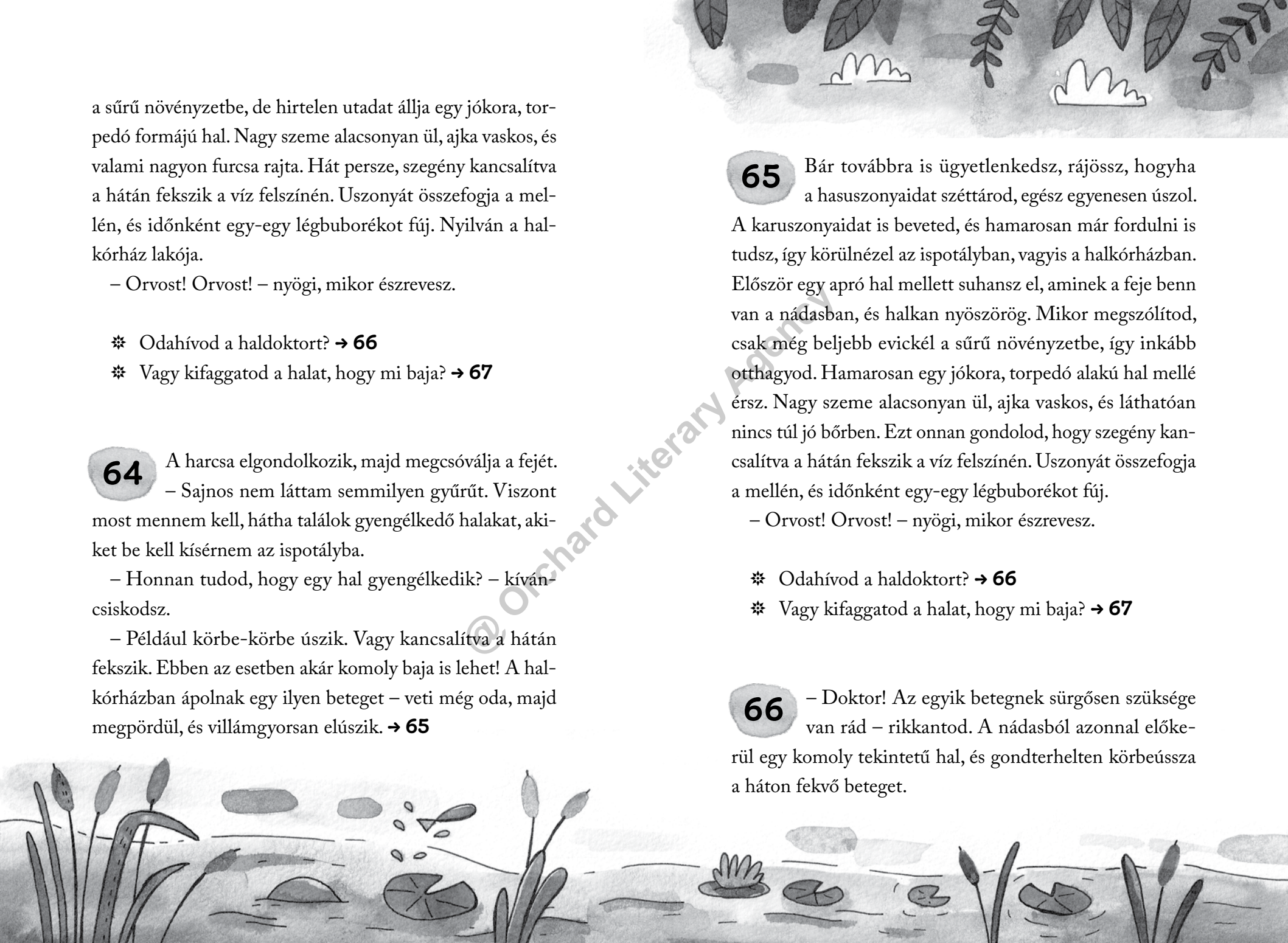
– Valami fényes belepottyant a vízbe nem sokkal korábban. Akár egy gyűrű is lehetett – feleli elgondolkozva. – Azóta nem láttam. De várj csak! Mintha valami nagy hal úszott volna el a csobbanás helyétől a nádas felé.

Több se kell, te is nekiiramodsz arrafelé. → 63

63

A nádasnak veszed az irányt, ügyesen irányítva magad a tested hajlításával és az uszonyaiddal. Hirtelen szembejön egy másik ponty. Pontosan úgy úszik, mint te! Hirtelen megállsz, és rábámulsz. Ő is ugyanezt teszi. Erre nekiúszol. Hopp, valami keménynek ütköztél! Nocsak, egy régi tükör! Valaki behajította a vízbe, és a saját tükörképed láttad. Megkerülsz, és mögötte a nádasban egy táblát találsz: Halkórház erre! Beleveted magad

a sűrű növényzetbe, de hirtelen utadat állja egy jókora, torpedó formájú hal. Nagy szeme alacsonyan ül, ajka vaskos, és valami nagyon furcsa rajta. Hát persze, szegény kancsalítva a hátán fekszik a víz felszínén. Uszonyát összefogja a mellén, és időnként egy-egy légbuborékot fúj. Nyilván a halkórház lakója.

– Orvost! Orvost! – nyögi, mikor észrevesz.

✱ Odahívod a haldoktort? → 66

✱ Vagy kifaggatod a halat, hogy mi baja? → 67

64 A harcsa elgondolkozik, majd megcsóválja a fejét.
– Sajnos nem láttam semmilyen gyűrűt. Viszont most mennem kell, hátha találok gyengélkedő halakat, akiket be kell kísérenem az ispotályba.

– Honnan tudod, hogy egy hal gyengélkedik? – kíváncsiskodsz.

– Például körbe-körbe úszik. Vagy kancsalítva a hátán fekszik. Ebben az esetben akár komoly baja is lehet! A halkórházban ápolnak egy ilyen beteget – veti még oda, majd megpördül, és villámgyorsan elúszik. → 65

65 Bár továbbra is ügyetlenkedsz, rájössz, hogyha a hasuszonyaidat széttárod, egész egyenesen úszol. A karuszonyaidat is beveted, és hamarosan már fordulni is tudsz, így körülnézel az ispotályban, vagyis a halkórházban. Először egy apró hal mellett suhansz el, aminek a feje benn van a nádasban, és halkan nyöszörög. Mikor megszólítod, csak még beljebb evickél a sűrű növényzetbe, így inkább otthagysz. Hamarosan egy jókora, torpedó alakú hal mellé érsz. Nagy szeme alacsonyan ül, ajka vaskos, és láthatóan nincs túl jó bőrben. Ezt onnan gondolod, hogy szegény kancsalítva a hátán fekszik a víz felszínén. Uszonyát összefogja a mellén, és időnként egy-egy légbuborékot fúj.

– Orvost! Orvost! – nyögi, mikor észrevesz.

✱ Odahívod a haldoktort? → 66

✱ Vagy kifaggatod a halat, hogy mi baja? → 67

66 – Doktor! Az egyik betegnek sürgősen szüksége van rád – rikkantod. A nádasból azonnal előkerül egy komoly tekintetű hal, és gondterhelten körbeúszik a háton fekvő beteget.

– Túlevés! – csóválja a fejét. – Már megint befalt valamit! Pedig szoltam, hogy figyeljen a vonalaira. De ezek az amurok nem bírják abbahagyni a habzsolást.

– De annyira finom volt! – nyögi az amur.

– Csak nem megint az a barna papír? – sóhajtja a doktor.

– Az. Bevallom, ismét elfogyasztottam.

– Nem győzőm elég mélyre elásni. Csak algát és lágy hínárt fogyaszthat! Nyissa csak ki a száját! Úgy látom, más is van itt! – vélekedik a doktor, az amur torkába bámulva.

– Hát, igen. Úgy csillogott, doktor úr, hogy nem tudtam ellenállni neki! Az orrom előtt pottyant a vízbe – sóhajtja a hátán úszó amur két buborék között. Erre már te is felfigyelsz, és izgatottan közbevágysz.

– Csak nem egy gyűrűt faltál be?

– De igen, és nem is akármilyet! Egy csillogó bogarasat. Ó, be szép is volt! – áradozik az amur két csuklás között. Megtaláltad a gyűrűt! → 68

67 – Hajaj, mindig túl sokat eszem! – nyögi a torpedó formájú hal. – Az amurok már csak ilyenek. Aztán állandóan itt az ispotályban kötök ki!

– Szóval megettél valamit?

– Igen, mindent, ami az utamba került! Nem bírok semminek sem ellenállni! De most nagyon fáj a bendőm! Hívd a doktort! – kéréll. → 66

68 Boldogan, de tanácstalanul úszkálsz a hátán lebegő amur körül. Végre megtaláltad a gyűrűt, de fogalmad sincs, hogy szerezd vissza. Aggodalmasan odaúszol a haldoktorhoz.

– Kedves doktor úr, tudsz segíteni ezen a szegény amuron?

– Lássuk csak, lássuk csak! – hümmög a doktor, és újra körülússza a beteget. – Talán van remény – tátogja bizakodón, és kecses uszonyával megcsiklandozza az amur orrát. A halorr először jobbra csavarodik, utána balra tekeredik, megremeg, és az amur egy hatalmasat tüszent.

A tüsszentéssel kirepül a szájából egy nagyobb barna papír, pár szotyolahéj, három különböző színű és méretű gomb, egy legőember lába, és végül a gyűrűd! Ez utóbbihoz villámgyorsan odaúszol, és mivel uszonyaiddal megfogni nem tudod, óvatosan a szájadba veszed. Nagyon vigyázol, nehogy te is lenyeld! Az amur a tüsszentés után abbahagyja a kancsalítást, hasra fordul, és így szól:

– Jaj, doktor, úgy érzem, már meg tudnék enni egy kis nádat!

– Nádról szó sem lehet. Maximum zsenge hínárt! – feleli szigorúan a doktor.

Az amur bánatosan elúszik, de azért útközben bekap egy előtte lebegő, foszladozó szalvétadarabot. A haldoktor elnézően csóválja a fejét, majd odaúszik a parthoz.

– Jó napot, Ottó bácsi! – tátogja. Odapillantasz, és látod, hogy állatgondozó barátod a tóparton állva követi az eseményeket.

– Jó napot, doktor! Már megint a falánk amurral küszködik?

– Bizony, bizony. Szerencsére már jól van. Most megyek a többi betegemhez – azzal eltűnik a part menti növényzetben.

✦ Most odaúszol a varázslóhoz a gyűrűvel, hogy újra ember legyél? → 69

✦ Vagy megvizsgálod a furcsa barna papírt, ami ott lebeg a nádasban? → 70

69 Odaúszol Ottó bácsihoz a partra, és kidugod a fejed a vízből, szorosán a szádban tartva a gyűrűt.

– Jaj de jó, hogy megtaláltad! – kiált fel Nagyszakállú Ottó bácsi. – Elég volt a hallétből? Visszaváltoznál?

Gyűrűvel a szádban bólogatsz.

– Hát jó, akkor mondd, vagyis tátogd utánam ezt:

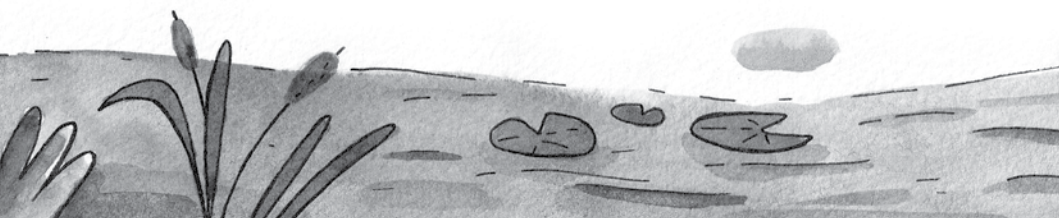
Állat voltam, ember leszek,

haltestrészek eltűnjetek!

Kopoltyúk és halpikkelyek,

Hadd lehessek megint gyerek!

Nem könnyű utánamondani tele szájjal! Kipróbálhatod, ha egy ceruzát a szádba veszel! Amint sikerült hibátlanul, tisztán elmondanod, nyúlni kezdesz. Fejed kicsit eltávolodik a testedtől. Újra van nyakad! A lábad csak nő és nő. Mellűszóid karrá alakulnak. A pikkelyek eltűnnek, és helyette puha bőr borít megint. Szerencsére a ruháid is rajtad vannak. Benn állsz a sekély vízben, szandálban. Gyorsan kilépsz

a partra. Hajaj, anyukád le fog szidni, mert beleléptél a tóba! Kiköpöd a kezedbe a gyűrűt, és megmutatod Ottó bácsinak.

– Hű, hát ez igazán különleges – tanulmányozza az öreg. – Tudod-e, hogy milyen bogár van rajta?

– Sajnos nem, de mintha már láttam volna hasonlót.

– Ez egy orrszarvúbogár. Figyeld csak meg az orrszarvát! Igazi ritkaság. Tartsd nagy becsben!

Megköszönöd Ottó bácsinak az eddigi segítségét, és jó mélyen a zsebedbe süllyeszted a gyűrűt, nehogy újból elveszítsd. Most már ideje visszamenni anyukádhoz.

✱ Kitoltál egy barna papírlapot a tópartra? → 71

✱ Vagy nem? → 72

70 A gyűrűvel a szádban odaúszol a barna papírhoz. Megbököd az orroddal. Lehet, hogy nem is papír, mert jól bírja a vizet. Mintha valami írás is lenne rajta. Nagyon réGINEK tűnik. Addig böködöd, míg sikerül kitolni a partra. Így legalább az a falánk amur se eszi meg többé. A partról Nagyszakállú Ottó bácsi mosolyog rád. Épp végzett a pelikánok etetésével, és most a tóparton pihen. A talicskáját egy fának támasztotta. → 69

71 Hirtelen eszedbe jut a barna papírdarab, amit nagy nehezen kitoltál a tópartra. Odaszaladsz, és felkapod. Kicsit megtörölgeted a pólódba, aztán megmutatod Nagyszakállú Ottó bácsinak.

– Nocsak, nocsak, ez egy pergamen! Méghozzá igen régi! – forgatja a kezében az öreg. – Hol találtad?

– Egy falánk amur szájában. Állítólag már nem először nyelte le... Jó régóta a víz alatt lehet!

– Mintha valami írás lenne rajta, de nagyon nehéz kivenni – méregeti az öreg.

✱ Megkérdezed, mi az a pergamen? → 73

✱ Vagy megkéred, hogy próbálja meg kibetűzni? → 74

72 – Megnézem anyukámat, hátha már keres! – fordulsz Nagyszakállú Ottó bácsihoz.

– Menj csak! Én összegyűjtöm a szemetet a tóparton. Itt egy üveg, egy napszemüveg, ó, mi ez a barna lap?

Hátranézel. Ottó bácsi azt a papírt tartja a kezében, amit az amur kitüszentett. Visszaszaladsz hozzá.

– Ez a papír annak a halnak a szájában volt, amelyik a gyűrűmet is elnyelte – magyarázod.

– Hohó, ez nem is papír! Ez egy pergamen! Nagyon régi lehet! Mintha írást látnék rajta!

* Megkérdezed, mi az a pergamen? → **73**

* Vagy megkéréd, hogy próbálja meg kibetűzni? → **74**

73 – Hát, a pergamen egy bőrből készült lap, amire írni lehet. Nagyon tartós, akár évezredekig is megmaradhat.

– Ez azt jelenti, hogy nagyon régi? Talán az ősembereké volt? – kérded érdeklődve.

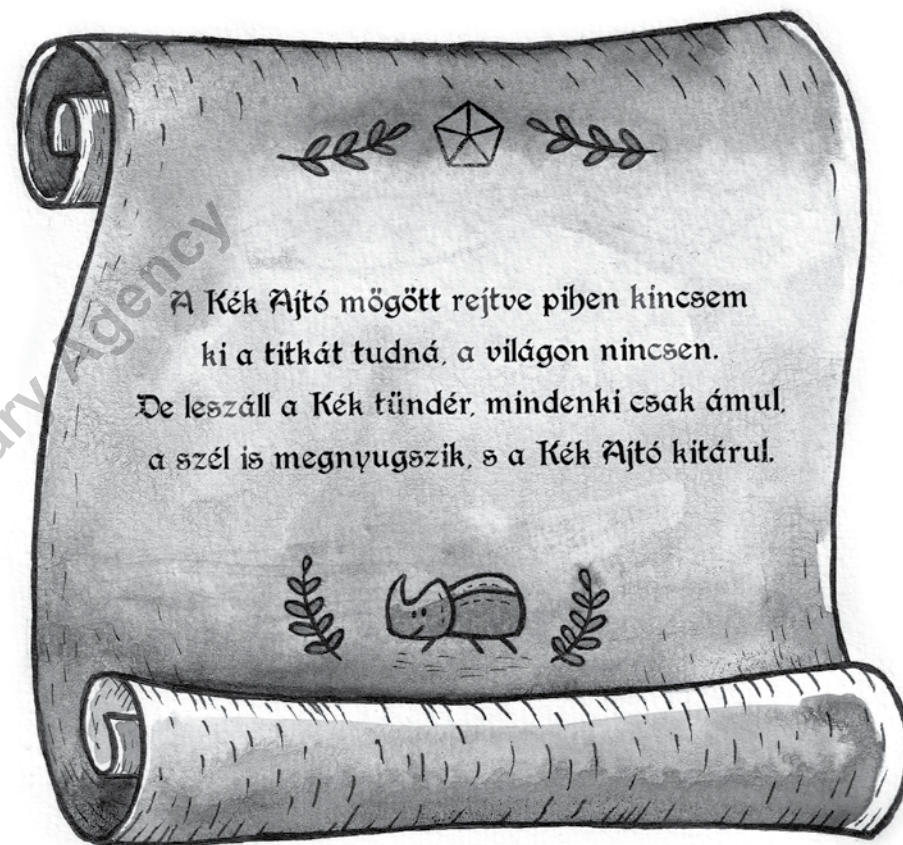
– Azért annyira nem régi! – mosolyog. – De több száz éves lehet. Kár, hogy olyan rosszul látom ezt az írást. Biztos nem tett jót neki a víz.

– Azért megpróbálsz kibetűzni? – kérded reménykedve. → **74**

74 Ottó bácsi odatartja a napfényre a pergament, hogy jobban szemügyre vehesse. Sajnos még így is kiolvashatatlan a szöveg.

– Mintha lenne valami a hátulján! – kiáltod.

Megfordítjátok a pergament. A lapon halvány, de kivehető, régies írással az alábbi szöveg olvasható:

A Kék Ajtó mögött rejtve pihen kincsem
ki a titkát tudná, a világon nincsen.
De leszáll a Kék tündér, mindenki csak ámul,
a szél is megnyugszik, s a Kék Ajtó kitarul.

A szöveg alatt egy pecsét. Bogaras. Sőt, orrszarvúbogaras! Pont, mint a gyűrűdön! → **75**

@ Orchard Literary Agency

II. rész

A kőkulcs nyomában

A barna pergamen

75 – Ez nagyon talányos – vakarja a szakállát Ottó bácsi.

– Én egy mukkot sem értek belőle! – vallod be szerényen. – De itt ez a bogár, mint a gyűrűn!

– Valóban! Várjunk csak! Itt alul mintha lenne még valami! Próbáljuk csak meg nagyítóval!

Belenyúl a kantáros nadrágja egyik zsebébe, majd a másikba, a farzsebébe, a térdzsebébe, de sehol sem találja. Egyszerre Lali bújik ki a szakállából, és lelkesen integetni kezd.

– No, mi történt, Lali? Csak nem megtaláltad? – A kisegér bólogat apró fejével, és a lakhelyére mutogat.

– Nocsak, nocsak! – pödörgeti az öreg az ősz szakállát. Majd megrázza, és kihullik belőle a földre a nagyító. – Végre! Na, nézzük! Semmit sem látok – közli kisvártatva csalódottan.

– Hadd próbáljam meg én is! – kéred. Kiteszed a pergament a napra, hogy jó világos legyen, és a nagyítót fölé

tartod. Egy kis fénypötty jelenik meg ott, ahol átsüt rajta a fénysugár. A pötty egyre nő, és jaj, hirtelen lángra lobban!

– Juj! – kiáltja Ottó bá. – Gyorsan oltsuk el! – és fújni kezdi. Bízol benne, hogy nem gyullad meg a szakállá. De ahogy a pergamenre téved a szemed, döbbsen látod, hogy írás tűnik elő rajta a láng nyomán.

– Oda nézz, Ottó bácsi! Van rajta valami titkosírás! – kiáltod izgatottan.

– Tényleg! Vízet! Nem jó, akkor megsérül! – lekap a talicskáról egy öreg pokrócot, és rádobja a lángoló pergamenre. A tűz elalszik, és a pergamenen már ki tudjátok betűzni a frissen előtűnt írást:

Kincsem elrejtettem, kőkulccsal lezártam.
A kulcs öt darabját öt állatnak szántam.

Egyet a színváltós kaméleon kapott.

Egyet a zsiráf valahol eldugott.

Egyet a pillangó pálmák közé rejtett.

Egyet a fóka kék tavába ejtett.

Ha megleled őt a feneketlen mélyben

A tigris marad már csak, de ott légy ám résen!

Ha az öt kődarab összeforthat újra.

Megtudod, ki vezet a Kék Ájtón túlra.

Tágra nyílt szemmel hallgatod a verset. Kicsit homályos, de talán Ottó bácsi segíthet! Mit kérdezel tőle?

- * Milyen kincsről lehet szó? → **76**
- * Mire kell a kőkulcs? → **77**
- * Hol lehet elrejtve a kincs? → **78**

76 – Fú! Ez mit jelenthet? Valamilyen kincsről lehet szó! – közlöd nagy bölcsen Nagyszakállú Ottó bácsihoz fordulva.

– Ez a versből nem derül ki. Nem biztos, hogy arany vagy ezüst, de szerintem nagyon értékes lehet, különben nem rejtették volna ennyire el! – vélekedik Ottó bácsi. Egyet-értesz vele, és vágyakozva gondolsz arra, hogy egy ritka és különleges kincsre bukkansz. Izgalmad Lalira is átragad, aki fel-alá futkos Ottó bácsi vállán.

- * Úgy érzed, nem várhatsz, és azonnal belevágsz a kőkulcs darabjainak keresésébe? → **79**
- * Vagy még megkérdezed Ottó bácsitól (ha még nem tetted volna), hogy
  - Mire kell a kőkulcs? → **77**
  - Vagy hol lehet elrejtve a kincs? → **78**

77 – Hát, értelmezésem szerint a kincs rejtekhelyét egy zár védi, és azt nyitja a kőkulcs. Vagyis csak azé lehet a kincs, aki megszerezte a kulcs mind az öt darabját.

– Na de hogy lehet öt darabban egy kulcs? – kérded. – Például a mi lakáskulcsunk is egészen pici, és nem is kőből van, hanem fémből. Ha azt ötfelé fűrésznénk, soha nem nyitnánk ki vele egy ajtót sem – vélekedsz.

– Szerintem a kőkulcsot ne úgy képzeld el, mint egy lakáskulcsot! Inkább valamilyen kőformának gondolom. A „kulcslyuk” meg egy ugyanolyan alakzat a falban. Ha helyesen illesztjük bele a kőkulcsot, kinyílik a rejtekhely. De persze előtte meg kell tudnunk, hol lehet a kincs.

* Most belevághatsz a kőkulcs keresésébe. → 79

* Vagy megkérdezheted, ha még

nem tetted volna, hogy

– Milyen kincsről lehet szó? → 76

– Vagy hol lehet elrejtve a kincs? → 78

78

– Hogy hol? Hát erről sajnos semmi sem derül ki a versből – mormogja gondterhelten Ottó bácsi. –

De szerintem itt lehet valahol az állatkertben.

– De ha fogalmunk sincs, hogy hol van, akkor mihez kezdünk a kőkulccsal, ha megtaláljuk?

– A vers utolsó sora szerint maga a kőkulcs segít majd nekünk, hogy merre keresséjük. Esetleg lesz rajta valami ábra, vagy ilyesmi. Találjuk meg az első darabját, és kiderül!

* Rögtön bele is vágsz a kőkulcs megkeresésébe? → 79

* Vagy még megkérdezed Ottó bácsitól

(ha még nem tetted volna), hogy

– Mire kell a kőkulcs? → 77

– Hol lehet elrejtve a kincs? → 78

79

– Most, hogy a kezünkben van ez a versike, szerintem in-

duljunk el azonnal, és kutassuk fel a kulcs darabjait! – javasolod lelkesen, és már neki is indulnál, mikor Ottó bácsi megállít.

– Remek ötlet, de előbb meg kéne kérdezned az anyukád, elenged-e! Így is eleget lófráltál már itt egyedül.

– Nem is egyedül, hanem veled! Egy igazi varázslóval! De igazad van, szólni kéne neki. Elkísérsz?

– Hát persze! – bólogat az öreg.

Hamarosan a Pálmaházhoz értek, és felkaptattok a lépcsőn a kávézóteraszra. Nagyszakállú Ottó bácsi a lépcső aljában hagyja a talicskáját az állateledelekkel, Lalit pedig betuszkolja a mellényzsebébe. – Előfordult már, hogy a kedves hölgyek nem örültek neki annyira – magyarázza. Látnod, hogy Jolán már nem könnyezik, de igencsak belemerült a beszélgetésbe. Vajon mikor ered a titokzatos tojástartó nyomába? Odaszaladsz anyukádhoz, aki mosolyogva fordul feléd, és magyarázni kezdesz.

– Képzeld, mi történt! Elvesztettem a bogaras gyűrűt, de prérikutyává változtam, és megtaláltam! Aztán ponty lettem! Nagyszakállú Ottó bácsi változtatott át! Ő itt! – mutatsz a szerényen a lépcső tetején álldogáló barátodra.

– Hold Ottó vagyok – nyújtja a kezét anyukádnak a varázsló.

– Ő állatgondozó és nyugdíjas varázsló! – magyarázod. – És most kincstre bukkantunk! Ha megengeded, megkeressük! Megengeded? Addig nyugodtan beszélgethettek Jolán nénivel! – hadarod lelkesen.

– Micsoda elképesztő dolgokat hord itt össze ez a gyerekek! – csóválja a fejét Jolán néni.

Anyukád elgondolkozva néz rád. Dobj a kockával!

✱ A dobásod 1, 2 vagy 3? → **80**

✱ Vagy 4, 5 vagy 6? → **81**

80 – Hát, nem bánom – válaszolja bizonytalanul az anyukád. – De Ottó bácsinak nem gond, hogy magaddal cibálsz ide-oda? Nem lenne más dolga?

– Nem gond, sőt, örülök, ha valaki velem tart. Még segít is nekem az állatok gondozásában!

– Igen! Hadd menjek! Segítetek, és közben kincset is keresek! – kérleled anyukád.

– De semmi veszélyes állat, rendben? – néz rád szigorúan anyukád. → **82**

81 – Micsoda? Bemásztál az állatok ketrecébe? Ez nagyon veszélyesnek tűnik! – hördül fel anyukád. Jolán egyetértően bólogat. Már kezdesz elkeseredni, hogy a kincskeresésekből nem lesz semmi, mikor Nagyabajszú Ottó bácsi is közbelép. Elmagyarázza anyukádnak, hogy csak alaposabban belemélyedtél az állatok életébe, megismerted a szokásaikat, de sose voltál veszélyben. Amúgy ő állatgondozó, tud mindent ezekről az állatkerti fenevadakról. Anyukád megenyhülni látszik.

– Na jó, még egy kicsit csatangolhatsz, de semmi veszélyes állat, rendben? – szegezi neked a kérdést anyukád. → **82**

– Csak ahová Ottó bácsi megengedi! – feleled, Ottó bácsira mosolyogva. Reméled, még az orosz-
lánok közé is beenged.

– Rendben! De egy óra múlva itt legyél!

– Oké! Ha megvan a kőkulcs, mindenképp elhozom megmutatni!

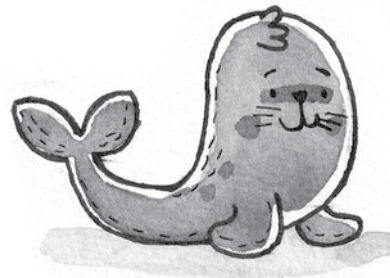
– Miféle kőkulcs? – kérdi gyanakodva Jolán.

Ottó bácsira nézel. A mellényzsebe gyanúsán moco-rog, és mintha egy egérfarok vége kandikálna ki belőle. Szerencsére a hosszú szakáll részben eltakarja.

– Az a kőkulcs, ami a kincshez kell! Na, menjünk! – és elrángatod Ottó bácsit, még mielőtt Lali kibújik a zsebéből, és halálra rémíti anyukádat és Jolán nénit.

A Pálmaház oldalában, ahol már nem látnak titeket, megálltok, és előkeresitek a barna pergamenlapot.

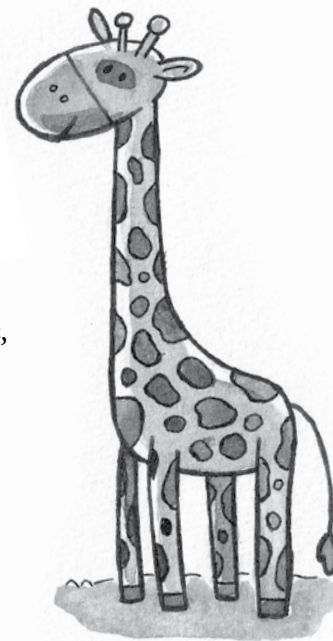
– Lássuk csak még egyszer, hogy mely állatok őrzik a kőkulcs darabjait! – merül el Ottó bácsi újfent a versben. Lali időközben kimászott a zsebéből, és szakállán felkapaszkozva a válláról olvassa a szöveget.

*Kincsem elrejtettem, kőkulccsal lezártam,
A kulcs öt darabját öt állatnak szántam.*

*Egyet a színváltós kaméleon kapott,
Egyet a zsiráf valahol eldugott,
Egyet a pillangó pálmák közé rejtett,
Egyet a foka kék tavába ejtett.
Ha megleled őt a feneketlen mélyben
A tigris marad már csak, de ott légy ám résen!*

*Ha az öt kődarab összeforhat újra
Megtudod, ki vezet a Kék Ajtón túlra. → 83*

83

– Nos, a Pillangóház itt van a szomszédban, úgyis épp oda tartok. Kezdhetjük ott a kőkulcs keresését! Lelkesen bólintasz. Elindultok a Pálmaház oldalában, egyenesen a prérikutyák felé. Ezúttal három látogató is támaszkodik az üveghez, az odabenn lustán heverésző rágcsálókat figyelve. Te azért odaintesz Prézlinek, aki rögtön megismer, és lelkesen szalad melletted a kifutójában. Hamarosan megpillantjátok a Pillangóházat is.

– Ottó bácsi, hogy keressem a kőkulcsot? – fordulsz a várászlóhoz. – Honnan tudjam, hogy milyen?

– A pergamenen volt egy kis rajz. Ott olyan háromszögletű kődarabnak néztem. De mindenképp beszélj a pillangókkal, ők talán segítenek!

Bólintasz. Közben már oda is értetek. → **84**

A pillangók házában

„Egyet a pillangó pálmák közé rejtett”

84

A Pillangóház előtt álltok. Az épületnek érdekes módon nincs ajtaja, csak egy nehéz, sötét függönye. A függöny meglibben, és kilép rajta egy család egy rakás gyerekkel. A kölkök fel-alá rohangászva kergetik egymást, karjukkal esetenül hadonászva. Biztos pillangókat játszanak. Vagy vadászrepülőt. Megvárjátok, míg eltávolodnak. Ezalatt Ottó bácsi kényelmesen letámasztja a talicskáját az ajtóban, Lali pedig beszalad a függöny alatt a pillangókhoz. Ottó bácsi beletúr a telepakolt talicskába.

– Nos, lássuk csak! Keressünk valami pillangóknak való finomságot! Mit gondolsz, minek örülnének? A banánnak vagy a kukacoknak? – mutat a talicska két rekeszébe. Az egyikben banánok sorakoznak, míg a másikban kukacok tekeregnek keresztül lelkesen egymáson. Mit válaszolsz?

✧ Hogy a banánnak örülnének? → **85**

✧ Vagy a kukacoknak? → **86**

85

+ 1 érme

– Így van, a banán tökéletes lesz! – bólogat elégedetten Ottó bácsi. – De az érett narancsot sem vetik meg. Legjobban azért a virágok nektárjáért rajonganak. Tessék, itt egy banán! Erre szükség lesz a varázslathoz. Mehetünk a Pillangóházba!

Lelkesen félrelibbentted a nehéz függönyt, de mögötte sötétség fogad.

– Várj, én is jövök! – igyekszik utánad Ottó bácsi. – Ez egy zsilip. Arra való, hogy ki ne repüljenek a pillangók. Már itt is vagyok, most átmehetsz a másik függönyön.

Elhúzod a második függönyt is, és belépsz. → **87**

86

– Hát – vakarja a fejét Nagyszakállú Ottó bácsi –, a kukacok nem a pillangókhoz jönnek.
– Akkor ki eszi meg őket? – kíváncsiskodsz.

– Az Ausztrálház varangyai rajonganak értük, nekik hoztam – feleli Ottó bácsi. – A pillangók banánt és érett narancsot kapnak. Tessék, itt egy banán, ez jó lesz! És most menjünk be a Pillangóházba!

Lelkesen félrelibbentted a nehéz függönyt, de mögötte sötétség fogad.

– Várj, én is jövök! – igyekszik utánad Ottó bácsi. – Ez egy zsilip. Arra való, hogy ki ne repüljenek a pillangók. Már itt is vagyok, most átmehetsz a másik függönyön.

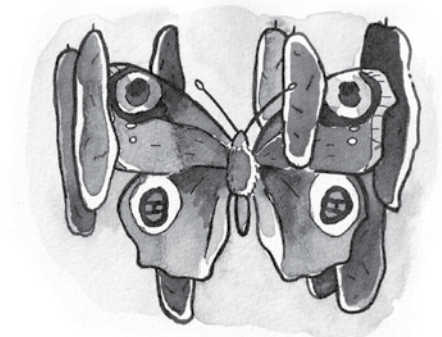
Elhúzod a második függönyt, és belépsz. → **87**

87

Odabenn úgy érzed, mintha egy elvarázsolt ligetben lennél. Rajtatok kívül épp nincsenek benn látogatók. A napfény sugarai átlibbennek az ablakokon, és megcsillannak a különféle egzotikus növények levelein. A talajon színes virágok nyílnak, körülöttük pillangók repdesnek. Lalit is észreveszed, amint egy pillanatra megpihen egy citromfa árnyékában, majd továbblohol apró lábacskaín a fal mentén. A növények között kanyargó út mellett egy furcsa szekrény áll, benne mintha elszáradt levelek lógnának. Oda lépsz, de közben úgy érzed, mintha valaki figyelne. Hirtelen hátrafordulsz. A levelek között mintha szemeket látnál.

✦ Megkérdezed Ottó bácsit a szemekről? → **88**

✦ Vagy a furcsa szekrényről és a benne lógó levelekről érdeklődsz? → **89**

88

Nagyszakállú Ottó bácsi elmosolyodik.

– Azok csak a nappali pávaszemek! Ott repdesnek a növények között, és a szárnyukon található minta szemre hasonlít. Nézd csak meg jobban!

Ekkor eléd perdül egy jókora barna lepke. Szárnyán most már jól látod a szem alakú mintázatot. Jól becsapott! Most könnyedén elröppen egy leander felé. Már alig várod, hogy te is utánaröppenhess.

✱ Megkéred Ottó bácsit, hogy változtasson pillangóvá? → 90

✱ Vagy a furcsa szekrényről és a benne lógó levelekről érdeklődsz (ha még nem tetted volna)? → 89

89

– Ó, azok csak hasonlítanak a levelekre! Összepöndörödött, őszi levelekre. A lepkék az álcázás mesterei.

– Eszerint azok is lepkék? – kérded elképedve.

– Még nem teljesen, de hamarosan lepkévé válnak. A pillangók rengeteg átváltozáson mennek keresztül életük során. Mikor megszületnek, csak apró peték. A petékből hernyó fejlődik. A hernyó csak eszik és hízik, majd keres

egy megfelelő, biztonságos helyet, és ott bebábozódik. Mivel gyakran fákról lóg le, ezért levél alakú. Így senki sem háborgatja. Idővel a bából csodálatos pillangó fejlődik ki. Az állatkert lepkéi is bábként kerülnek hozzánk a trópusokról, mert így a legegyszerűbb ideszállítani őket. Aztán bekerülnek a szekrénybe, míg pillangó nem válik belőlük.

✱ Megkérdezed Ottó bácsit a fák között feltűnő szemekről (ha még nem tetted volna)? → 93

✱ Vagy már átváltoznál pillangóvá? → 90

90

– Rendben, jöjjön akkor a varázslat! A lepkeeled már megvan – mutat a banánkarikára, amit azóta is a kezvedben szorongatsz. – Szükségünk lesz még egy pillangóhoz tartozó tárgyra. Ez a lepkeszárny a földön pont megfelel – hajol le Ottó bácsi, és odanyújt neked egy gyönyörű kék lepkeszárnyat. – Most koncentrálj a pillangókra, és mondd utánam:

Toll, szőr, karom, furcsa neszek,

emberből most állat leszek.

Szellők szárnyán föl-le ringó,

hernyóból lett kék pillangó.

Ismételd el a szöveget, aztán dobj a kockával!

✱ 1-től 5-ig dobtál? → **91**

✱ 6-ost dobtál? → **100**

91 Kimondod a varázsigét, és megborzongsz. Megint változni kezd a tested. Egészen parányivá zsugorodsz össze, és minden testrészed puhelykönnyűvé válik. Várod, hogy a kezed törékeny lepkeszárnyná alakuljon át, de ehelyett valami furcsa dolog történik. Úgy érzed magad, mint akit összegyűrték, majd belenyomtak egy apró tasakba. Mozdulni sem bírsz, és nem látsz semmit.

– A manóba! – hallod Ottó bácsi hangját a távolból. – Elfelejtettem, hogy ilyen fiatalon te nem lepkévé fogsz változni, hanem hernyóvá vagy bábbá. És tessék, báb lettél!

– Ajjaj, most mit csináljak? – nyöszörögsz.

– Ne nyávogj – hallasz magad mellett egy ismeretlen hangot –, bábnak lenni a legjobb! Míg hernyó az állat, vagyis ember a te esetemben, bármikor befalhatja őt egy arra szálló madár. Pillangóként is állandó veszélyben élünk. Így bábként minden olyan szép és nyugalmas. Kár, hogy csak pár hétig tart.

– Pár hétig? Na ne! Nekem sürgősen meg kell találnom egy kőkulcsot! Ottó bácsi, mi legyen?

– Hát, van egy ötletem – feleli az öreg a szakállát vakargatva. – Megpróbálhatom meggyorsítani a varázslatot, hogy hamarabb pillangó lehess. Ez kicsit kockázatos, mert a pillangólét rövid, így gyorsan meg kell találni a kőkulcsot. Vagy hagyjuk az egészet, és visszaváltoztatlak. De akkor fogalmam sincs, hogy találjuk meg a kőkulcsot!

Mi legyen?

✱ Gyorsítsa meg a varázslatot? → **92**

✱ Vagy változtasson vissza, és próbáld emberként megkeresni a kőkulcsot? → **93**

92 Nagyszakállú Ottó bácsi összevonja bozontos szemöldökét, majd dönt. Bebábozódva hallgatod a varázsszavakat.

*Szaladj, idő, meg ne állj,
báb, most pillangóvá válj!*

Egyszerre megreped a burok, és nagy nehezen kidugod cérnavékony lábacskaodat a résen. Sose gondoltad, hogy egy pillangónak ilyen küzdelmes kiszabadulnia a bábból! Mikor végre sikerül, egy fa ágán találsz magad. Kisimígtatod

összegyűrt szárnyaidat, és megszáritod őket. Azúrkék színben fénylenek. Rövid idő után képesnek érzed magad a repülésre. Elrugaszkodsz, és ráfekszel a levegőre. Először úgy verdesel a szárnyaddal, mint egy madár. Persze nekiütközöl egy levélnek, majd pörögve lebukdácsolsz a földre. Odalenn szédelegve belátod, hogy a pillangó nem madár. Újra próbálkozol, finom szárnymozdulatokkal, és ezúttal sikerrel jársz. Bár most úgy keringsz, mint egy szédült tyúk, mégis a levegőben maradsz.

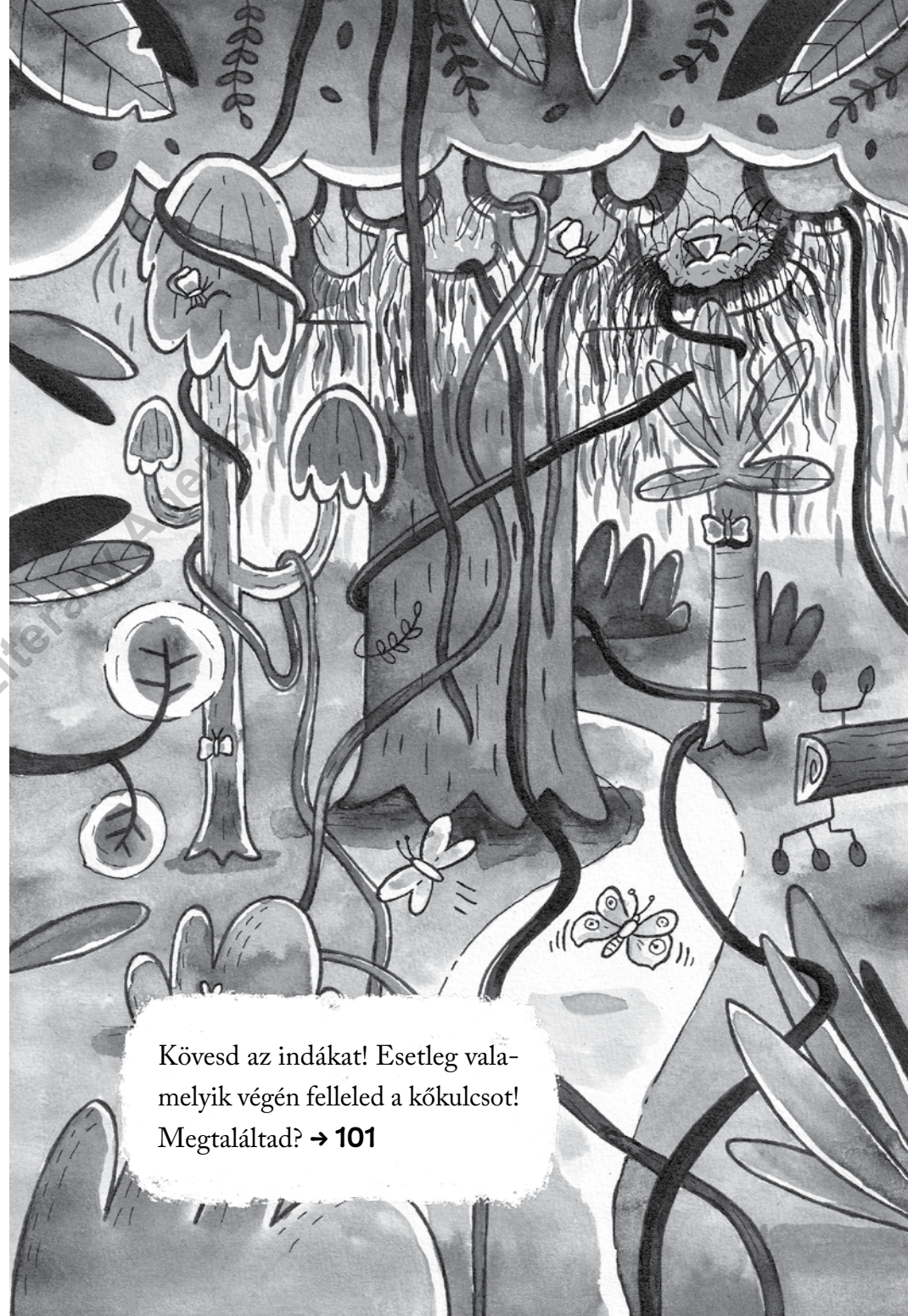
- * Becélzol egy szemrevaló virágot? → 94
- * Vagy odarepülsz egy másik pillangóhoz? → 95

93

– Hát jó, próbáljuk meg! – feleli Ottó bácsi. – Hátha így is megtalálod a kőkulcsot!

*Hernyók, bábok eltűnjetek,
lepke voltam, ember leszek!*

Hamarosan újra ember alakban állsz Ottó bácsi mellett. Körülnézel a Pillangóházban. Mindenhol pillangók röpködnek trópusi növények között, és mindenfelé indák kanyargóznak.

Kövesd az indákat! Esetleg valamelyik végén felleled a kőkulcsot! Megtaláltad? → 101

94

Az egyik bokor ágán rózsaszín virág nyílik. Finoman egyensúlyozva leereszkedsz rá, és megkapaszkodsz a szirmaiban. Isteni illat árad belőle! Kedved támad belekóstolni. Fura, felpödört nyelved van, amit kiegyenesítesz, és mint egy szívószálat, beledugod a virág kelyhébe. Finom nektárt szívsz ki belőle. Ekkor megrebben a lepkéház függőnye, és gyerekek szaladnak be. Az egyik rád mutat.

– Azta, milyen szép pillangó! Fogjuk meg! – És már neki is iramodik.

Hirtelen nem tudod, mit tegyél, amikor egy fekete-sárga pillangó terem melletted.

– Gyere gyorsan utánam! – veti oda sebes repülése közben. – Ne engedd, hogy megfogjanak, nagyon törekeny a szárnyad!

* Követed a pillangót? → 97

* Vagy a hirtelen ijedségtől ott ragadsz a virágon? → 98

95

Egy barna pillangó száll le a közeledben. Szárnyán szem alakú minta van. Odarepülsz mellé, letelepedsz az ágra, és bemutatkozol. Kiderül, hogy barna denevérlepke, a leghosszabb életű az itt élő pillangófajok közül.

– Nem hallottál véletlenül egy kőkulcsról? – fordulsz hozzá reménykedve.

– Kőkulcsról? Soha! Pedig már nem vagyok mai lepke, legalább három hete kibújtam a bábból.

– Három hete? A kőkulcsot ennél sokkal régebben rejtették el! Jaj, most mit tegyek? – keseregsz.

– Várj csak, eszembe jutott valami! – feleli szárnyát billegtetve a denevérlepke. – Van egy versike, ami pillangóról pillangóra száll generációk óta. De se füle, se farka. Így hangzik:

Dzsungel mélyén, fa hajában

Rejlik a kő jól elzártan.

A vers hallatán felcsillan pillangószemed.

– Köszönöm! Szerintem ez elvezet a kőkulcshoz! → 96

Körberepülsz a lepkék házat. Időnként nekikoppansz a falnak, vagy felkenődsz egy növényre, de nem adod fel. Pár látogató, akik nemrég léptek be, elismerően bólogatva figyelik röptödöt.

– Mi az a hajas fa? Kell itt lennie valami ilyesminek! – mormogod pödörnyelved felett, miközben jobbra-balra tekintgetsz. Mindenhol levelek és virágok. És még több levél, és még több virág. Az egyik trópusi fa törzséről sűrű fodrokban hullanak alá és gabalyodnak egymásba a vékony, fehér színű szálak. Pont, mint az ősz haj! Ez lesz a hajas fa! A közepén mintha egy csomó lenne. Ezt lepkéként nem tudod kibogozni. Így visszatérsz Nagyszakállú Ottó bácsihoz, és szárnyadat billegtetve landolsz a vállán.

– Megvan? – mormogja Ottó bácsi a szakálla alatt.

– Igen! Változtass vissza, és megmutatom!

Kicsit vártok, míg a látogatók elhagyják a házat, aztán elmondod a varázsigét.

*Könnyed szárnyak eltűnjetek,
lepke voltam, ember leszek!*

Hamarosan újra ember alakban állsz Ottó bácsi mellett.

– Erre, erre! – kiáltod izgatottan, és nekiiramodsz. Rövid kutatás után meglelitek a hajas fát. Kifejted a csomót, amiből hamarosan egy szabályos, háromszög alakú kódarab hullik ki. A kókulcs egy darabja!

– Juhé, ez is megvan! – kiáltod. – Mehetünk tovább!

Karikázd be a könyvjelzőn azt a háromszögletű kódarabot, ami mellett a „pillangó” felirat áll. Mindig, ha újabb kókulcsot találsz, karikázd be a megfelelőt!

– Rendben! Nekem most a kaméleont kell megetetnem, itt van közel a Pálmaházban! Velem tartasz?

Bólintasz. Lali erre nekiiramodik, és meg sem áll a Pálmaház bejáratáig. Ott talál egy kis lukat, és uzsgyi, beszalad. Ti megálltok az ódon üvegház kapuja előtt.

– Jó meleg lesz benn – készít fel Ottó bácsi. – Trópusi állatok és növények élnek itt, melyeknek melegre és nagyon párás levegőre van szükségük.

– Ó, már alig várom! – feleled, ahogy beléptek a hatalmas pálmafák közé. Irány a kaméleon! → 102

97

Utánabukdácsolsz a sűrű levelek rejtekébe, elke-
rülve az utánad kapó gyerekezeket. Együtt meg-
bújtok a lepkeház egy eldugott szegletében. Miután kifúj-
tátok magatokat, társad bemutatkozik.

– Sárgafűrészes fecskefarkú pillangó vagyok, Kamillának
hívnak. Mint a gyógyteát. Örülök, hogy találkoztunk!

– Én pedig köszönöm, hogy segítettél meglépni a gyere-
kek elől. Egy kőkulcsot keresek. Nem hallottál róla? Valaha
itt rejtették el.

– Nem, de én csak egy hete bábozódtam ki.

– Van nálad idősebb pillangó?

– Hát, a legidősebb közöttünk az a denevérlepke ott, sze-
mekkel a szárnyain. Ő már legalább háromhetes. Mi nem
élünk soká.

– Akkor megszólítom őt. Szia!

És már szárnyalsz is egy barna pillangó felé. → 99

98

Megdermedve gubbasztasz a virágon, és figyeled,
ahogy a kisfiú feléd nyúl. Ekkor hirtelen közéték
ugrik Nagyszakállú Ottó bácsi.

– Nono, nem szabad hozzányúlni a pillangókhhoz! Ösz-
szetöröd a szárnyukat, irgum-burgum! – és csak úgy rezeg
a szakálla felindultságában. A kisfiú megilletődve megáll.

– No, gyere, megmutatom a bábszekrényt, és mesélek a pil-
langókról! Mit szólsz? – A kisfiú arca felderül, és Ottó bácsi
után üget. Végre fellélegzel. Most már nyugodtan körülnéz-
hetsz, van-e itt egy olyan pillangó, akit megszólíthatsz. → 95

99

Imbolyogva leereszkedsz a barna denevérlepke
mellé.

– Azt hallottam, te vagy itt legrégebb óta.

– Bizony, bizony, nem vagyok már mai lepke! – feleli
a szemmintás pillangó.

– Akkor te biztos tudsz az elrejtett kőkulcsról! – kérded
reménykedve.

– Kőkulcsról? Nem hallottam róla. Pedig már majd' há-
rom hete kibújtam a bábból.

– Három hete? A kőkulcsot ennél sokkal régebben rejt-
hették el! Hogy fogom így megtalálni? – keseregsz.

– Várj csak, eszembe jutott valami! – feleli a denevér-
lepke szárnyát billegtetve. – Van egy versike, ami pillangó-
ról pillangóra száll generációk óta. De se füle, se farka. Így
hangzik:

Dzsungel mélyén, fa hajában

Rejlik a kő jól elzártan.

A vers hallatán felcsillan pillangószemed.

– Köszönöm! Szerintem ez elvezet a kőkulcshoz! → 96

100

Kimondod a varázsigt, és vársz, míg megint változni kezdesz. Egészen parányivá zsugorodsz össze, és minden testrészed pehelykönnyűvé válik, mintha óriási súlyt dobtál volna le magadról. Kezed törékeny, azúrkék lepkeszárnyá alakul át, és úgy érzed, a legkisebb szellő is bárhová sodorhat. Rövid idő után képesnek érzed magad a repülésre. Elrugaszkozsz, és ráfekszel a levegőre. Először úgy verdesel a szárnyaddal, mint egy madár. Persze nekiütközöl egy levélnek, majd pörögve lebukdácsolsz a földre. Odalenn szédelegve belátod, hogy a pillangó nem madár. Újra próbálkozol, finom szárnymozgásokkal, és ezúttal sikerrel jársz. Bár most úgy keringsz, mint egy szédült tyúk, mégis a levegőben maradsz.

* Becélsz egy szemrevaló virágot? → 94

* Vagy odarepülsz egy másik pillangóhoz? → 95

101

– Erre, erre! – kiáltod izgatottan, és nekiiramodsz. Rövid kutatás után meglelited a hajas fát. Kibontod a csomót, amiből hamarosan egy szabályos, háromszög alakú kődarab hullik ki. A kőkulcs egy darabja!

– Juhé, ez is megvan! – kiáltod. – Mehetünk tovább!

– Rendben! Nekem most a kaméleont kell megetetnem, itt van közel a Pálmaházban! Velem tartasz?

Bólintasz. Lali erre nekiiramodik, és meg sem áll a Pálmaház bejáratáig. Ott talál egy kis lukat, és uszgyi, beszalad. Ti megálltok az ódon üvegház kapuja előtt.

– Jó meleg lesz benn – készít fel Ottó bácsi. – Trópusi állatok és növények élnek itt, melyeknek melegre és nagyon párás levegőre van szükségük.

– Ó, már alig várom! – feleled. – Irány a kaméleon! → 102

Színpompás kaméleon

„Egyet a színváltós kaméleon kapott”

102

Mielőtt belépnétek a Pálmaházba, Ottó bácsi hozzád fordul.

– Várj csak, még meg kell keresnünk, melyik étel a kaméleoné. Nos, mit adnál egy efféle hüllőnek? – támaszkodik ábrándosan különböző állateledelekkel megrakott talicskájára. Belepillantasz, és mélyen elgondolkozol.

Mit választasz?

- * Néhány tücsköt? → **103**
- * Egy darab répát? → **104**

103

+ 1 érme

– Nagyon jó választás! Csippents csak az ujjaid közé párat! Ugye, nem félsz megfogni a tücsköket? – kérdi Ottó bácsi.

– Nem, szoktam őket hajkurászni a kertben – feleled, és megragadsz néhány tücsköt. – Most már mehetünk!

A talicskát kinn hagyjátok a bejárat előtt, és betértek a Pálmaházba. Forró, párás, mozdulatlan itt a levegő. Fejed fölé jókora pálmaágak és egzotikus trópusi növények magasodnak. Arrébb a melegtől elpilledt látogatók vonszolják magukat keresztül a fülledt épületen. Utánuk sétáltok, majd az egyik folyosóba bepillantva lajhárokra lesztez figyelmesek, akik mintha elaludtak volna mászás közben. A Pálmaház falába épített üveges terráriumokhoz értek. A kaméleoné üresnek tűnik.

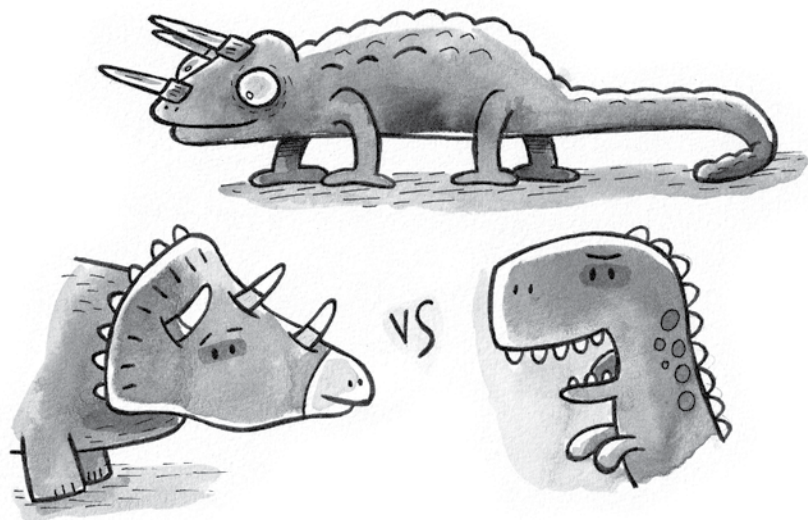
– Lehet, hogy meglépett – közlöd Ottó bácsival.

– Nem, nem, ott van benn őkelme! Csak beleolvad a környezetébe. Figyeld csak meg jobban! Ott lóg az ágon, a zöld levelek előtt. – Most már te is észreveszed az ágba kapaszkodó állatot. – Zorgnak hívják, ő a mi háromszarvú kaméleonunk. Ha jobban megnézed, egészen emlékeztet egy dinoszauruszra. Ismered a dinókat? Tudod, melyikhez hasonlít?

Mit válaszolsz?

- * A triceratopszhoz? → **105**
- * A tirexhez? → **106**

104

– Hát, nem lelkesedne a kaméleonod, ha répával etetnéd. Bár leveleket is fogyaszt, inkább a tücskökért és a viaszmolylárvákért rajong. Tessék, itt van pár tücsök! Ugye meg mered őket fogni? – kérdi Ottó bácsi.

– Persze, szoktam őket hajkurászni a kertben – feleled, és megragadsz párat. – Most már mehetünk!

A talicskát kinn hagyjátok a bejárat előtt, és betértek a Pálmaházba. Forró, párás, mozdulatlan itt a levegő. Fejed fölé jókora palmaágak és egzotikus trópusi növények magasodnak. Arrébb melegtől elpilledt látogatók vonszolják magukat keresztül a füledt épületen. Utánuk sétáltok, majd

egy folyosóba bepillantva lajhárokra lesztek figyelmesek, akik mintha elaludtak volna mászás közben. A Pálmaház falába épített üveges terráriumokhoz értek. A kaméleoné üresnek tűnik.

– Lehet, hogy meglépett – közlöd Ottó bácsival.

– Nem, nem, ott van benn őkelme! Csak beleolvad a környezetébe. Figyeld csak meg jobban! Ott lóg az ágon, a zöld levelek előtt. – Most már te is észreveszed az ágba kapaszkodó állatot. – Zorgnak hívják, ő a mi háromszarvú kaméleonunk. Ha jobban megnézed, egészen emlékeztet egy dinoszauruszra. Ismered a dinókat? Tudod, melyikhez hasonlít?

Mit válaszolsz?

A triceratopszhoz? → **105**

A tőrexhez? → **106**

105

+ 1 érme

– Te tőnyleg ismered a dinókat! Bizony, a triceratopsznak is három szarva volt, és még a fejük is hasonlít. No, itt az ideje, hogy kipróbáld, milyen kaméleonnak lenni. Készülj fel rá, hogy Zorg nem fog nagyon örülni neked, mivel nem kedveli más kaméleonok társaságát. Ezért is él egyedül. Nos, keressünk valami kaméleontól eredő dolgot!

Ekkor észreveszitek Lalit, aki épp kipréseli magát egy egészen apró lukon át a kaméleon ketrecéből. Apró mancsában egy zöld levelet szorongat. Felszalad Ottó bácsin, és kidugja a fejét a szakállzuhatagból. A levélkét feléd nyújtja.

– De hát ez egy levél! Az nem kaméleonrész!

– Levél, de nem akármilyen! Egy levél kaméleonnyállal. Nagyon köszönjük, Lali! Tessék, ez jó lesz! A tücsök már nálad van, csupán a varázsige hiányzik. Mondd utánam!

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Zölddé válnék, rovarart ennék,
bárcsak kaméleon lennék!*

Sikerült elismételned? → 107

106

– Hát, a tixnek szarva nincs, csak jókora fogai! Nem úgy, mint a triceratopsnak! Zorg a mi mini triceratopsunk. De most már itt az ideje, hogy kaméleonként a kőkulcs nyomába eredj! Készülj fel rá, hogy Zorg nem fog nagyon örülni neked, nem kedveli más kaméleonok társaságát. Ezért is él egyedül. Nos, keressünk valami kaméleontól eredő dolgot! Ó, nézd csak, Lali hozott is egy

levelet! Tele kaméleonnyállal! A tücsök már nálad van, már csak a varázsige hiányzik. Mondd utánam!

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Zölddé válnék, rovarart ennék,
bárcsak kaméleon lennék!*

Sikerült elismételned? → 107

107

Ahogy elismételted a varázsigt, máris összezusgorodsz. Lábaid kicsivé és vékonyá válnak, és ügyesen tudsz fogni velük. Hosszú farkad nő, fejedből pedig három szarv nyúlik ki. Bőröd színe zölddé válik. Már nincs is meleged, sőt, kitűnően érzed magad. Benn vagy a terráriumban. Puha talajon állsz, melletted sziklák és trópusi növények. Zorg, a másik kaméleon a fejed felett kapaszkodik egy ágon. Mindent látsz magad körül, a fejed felett és a lábaid alatt. Sőt, mindezt a fejed mozdítása nélkül! Zorg barátságatlanul végigmér, szemét külön-külön forgatva.

– Mi járatban? Ez az én terráriumom, amit nem szívesen osztok meg másokkal. Pláne nem veled. Tán nem jutott

neked saját lakosztály? Ez itt magánterület, ha nem tudnád! És az ott egy magántücsök! – mordul rád, mikor észreveszi, hogy csak egyik szemeddel figyelsz rá, a másikkal a tücsök mozgását követed, amit magaddal hoztál az átváltozásodkor.

✱ Megkérdezed Zorgot a kőkulcsról? → 108

✱ Vagy bekapod a tücsköt? → 109

108 – Kedves Zorg! Én egy háromszögletű kődarabért jöttem, ami egy kőkulcsnak a része. Áltólag itt találok egy ilyen. Ha megvan, már itt sem vagyok. Tudsz róla valamit?

– Miért nem ezzel kezdted? – kérdi a kaméleon feldélve. – Ha itt sem vagy, akkor minden rendben! A kőkulcs titka kaméleonról kaméleonra száll, mikor az ifjú már megtanulja a színváltoztatást! Remélem most rád száll, én már úgymint unom őrizgetni! De várjunk csak, tudod te a színédet változtatni?

✱ Igen. → 112

✱ Nem. → 113

109 Miközben Zogra is figyelsz, a tücsköt sem téveszted szem elől. Beméred,

lassan kitátod a szád, és hirtelen kilököd a nyelved. Sose hitted volna, hogy ilyen hosszú nyelved lehet! Majdnem akkora, mint az egész tested!

És milyen pontosan tudsz célozni vele! Egyenesen eltalálsz a tücsköt, és a szájadba rántod. Sajnos Zorg nem értékeli a mutatványod.

– Összecsomózom a nyelved! – morogja, és olyan sebesen, mint egy csiga, megindul feléd.

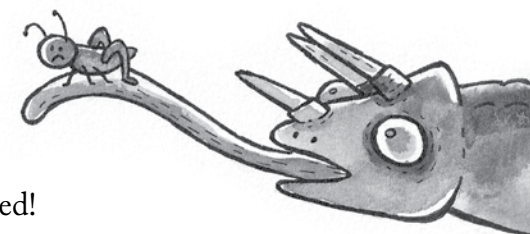
Mit teszel?

✱ Odanyújtod Zornak a zsákmányt? → 110

✱ Vagy gyorsan lenyeled a tücsköt, még mielőtt elveszi tőled? → 111

110 Gyorsan kiköpöd Zorg elé a zsákmányod. Ő odamászik, befalja, majd teli pofával feléd fordul.

– No jó, most az egyszer megbocsátok. De most már léphetnél!

– Én csak egy háromszögletű kődarabért jöttem, ami egy kőkulcsnak a része. Állítólag nálad van. Ha megtaláltam, már itt sem vagyok.

– Á, a kőkulcs! Az kaméleonról kaméleonra száll, mikor az ifjú már megtanulja a színváltoztatást! Miért nem mondtad hamarabb! Úgyis unom őrizgetni! No de te tudod a színedet változtatni?

✱ Igen. → 112

✱ Nem. → 113

111

Lenyeled a tücsköt, majd kiguvadt szemmel figyeled Zorgot. A másik kaméleont elfutja a méreg. Színe egyre sötétebb lesz, ahogy közelít hozzád. Szerencsére Ottó bácsi észreveszi a veszélyt, és beszór pár tücsköt a terráriumba Zorg fejére. A kaméleon lelassul, és nyelvét kinyújtva befalja a finomságot. Szerencsére ettől megnyugszik, újból világosabb színt ölt, és elégedetten nyammog. Most, hogy nem akar rád támadni, kifaggathatod a kőkulcsról. → 108

112

– Hát persze! – közlöd határozottan. – Hol a kőkulcs?

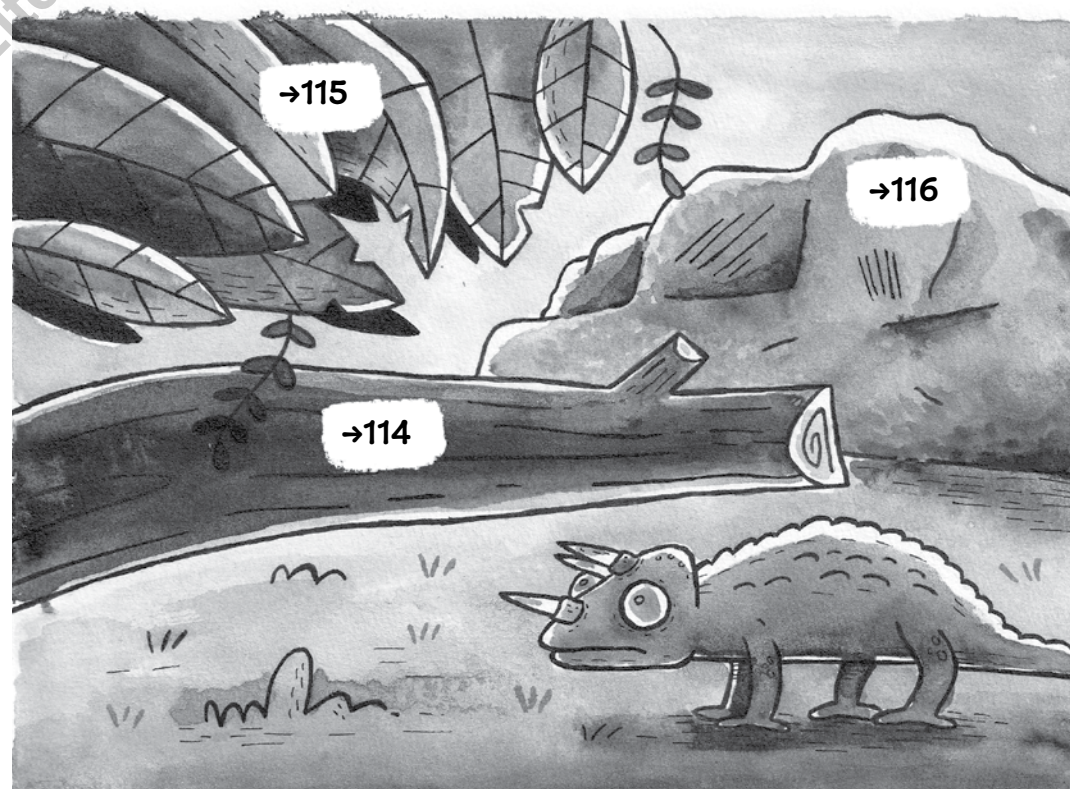
– Na, nem úgy megy ez! Be is kell mutatnod! Legalább négyféle színt fel kell vened. A zöld már megvan, az egy. Mit tudsz még?

Körülnézel a terráriumban. Tudod, hogy jól tudsz hasonlítani a környezeted színeihez. Hova mászol?

✱ A vastag, BARNÁ faágra → 114

✱ A ZÖLD levelekre → 115

✱ A SZÜRKE sziklára → 116

113 – Hát, nem is tudom – feleled bizonytalanul.
– Akkor sajnos tovább kell rejtegetnem ezt a fránya kódarabot – közli fancsali ábrázattal a kaméleon.
– De talán mégis sikerül! Tegyük egy próbát! – javaslod.
– Hát jó – bólint a kaméleon. – Legalább négyféle színűvé kell válnod. A zöld már megvan, az egy. Mit tudsz még?
Körülnézel a terráriumban. Tudod, hogy jól tudsz hasonlítani a környezeted színeihez. Hova mászol?

✦ A vastag, BARNÁ faágra → 114

✦ A ZÖLD levelekre → 115

✦ A SZÜRKE sziklára → 116

114 Odamászol a vastag faág elé, és vársz. Próbálsz a barna színre gondolni. Barnulsz is lassan, mintha napoznál. Zorg elégedetten figyel.

✦ Ha megvolt már három szín, lapozz a → 117-re!

✦ Vagy menj a

– ZÖLD levelekhez. → 115

– vagy a SZÜRKE sziklához. → 116

115 Fölkapaszkodsz a faágon, és odaállsz a levelek elé. A zöld szín előtt zöld színű lennél, csak-hogy eredetileg is zöld voltál! Így ez nem számít új színnek. Próbálkozz tovább! Hova mész?

✦ A vastag, BARNÁ faághoz. → 114

✦ A SZÜRKE sziklához. → 116

116 Odaállsz a szikla elé, és közelről megbámulod mindkét szemmeddel, együtt és külön-külön is. Érzed, hogy szürkülsz. Most már tiszta szürke vagy. Zorg elégedetten bólogat.

✦ Ha megvolt már három szín, menj a → 117-re!

✦ Ha még nem, állj be a

– vastag, BARNÁ faág → 114

– vagy a ZÖLD levelek elé! → 115

117 Hiába fürkészed a terráriumot, nem találsz újabb színt, amihez hasonulhatnál. Hiába járod körbe minden szegletét, hiába sétálsz végig a faágakon, farkadat köréjük tekerve kapaszkodásképpen, úgy tűnik,

három színt tudsz csak produkálni. Zorg bánatosan forgatja a szemét.

– De sajnálom! Így továbbra is kénytelen vagyok én vigyázni a kőkulcsra.

– Ugyan már, ne fáradj! Szívesen átveszem ezt a feladatot! – próbálkozol.

– Nem, szó sem lehet róla! Csak ha négy színben tudsz pompázni! Három szín az nem négy!

– A kaméleonok nem is tudnak számolni! Most három vagy négy, nem mindegy? Tudok színt váltani, és kész!

– Nem mindegy! Majd ha tudsz még egyet.

Hiába erőltetted magad? Mindezt a semmiért? Kezdesz bedühödni. → 118

118

Érzed, hogy előnt a méreg. Először a fejedet, utána a hasadat, végül a lábaidat. Ahogy mérgeledsz, úgy válsz egyre sötétebbé, míg végül szép barnás-vörös színben nem pompázol.

– Csodálatos! – lelkesedik Zorg. – Megvan a negyedik szín! Így már rád szállhat a kőkulcs! Íme, itt találod! Rajta csücsültem eddig.

Amint arrébb mászik, észreveszed, hogy egy szürke kő hegyes csücske kandikál ki a föld alól. Addig bökdösöd, míg

sikerül kifordítani a földből. Ezután sután megfordulsz, és farkadat rácsavarod a zsákmányra. Kacsintasz, vagy inkább pislogsz Ottó bácsinak, aki rögtön érti, hogy itt a visszaváltozás ideje. Már sűgja is a varázsigét a terrárium üvegén keresztül.

*Zöld bőr, farok eltűnjetek,
állat voltam, ember leszek!*

Újra emberalakban állsz Ottó bácsival a kaméleon terrárium előtt, kezekben a frissen megszerzett kőkulccsal.

Ne felejtse el bekarikázni a könyvjelzőn!

– És most merre tovább? – kérded az öreget.

– Mit szólnál a fókákhoz? Útba esnek a zsiráf felé – javasolja Ottó bácsi.

– Mehetünk! – rikkantod.

Kiléptek a Pálmaházból, és balra indulva elsétáltok a Madagaszkár-ház előtt. A Kissziklánál a fakókeselyű bámul rátok a magasból, és a távolban már feltűnik a fókák kifutója. → 119

Fóka-móka

„Egy landolt a fókatóban, feneketlen mélyben”

119

A Kisszikla előtt, az oroszlánfókák medencéjénél ácsorogtok. Mögöttetek a Bagolyvár sziluettje látszik a fák koronája mögött. Elöttetek csillogó víztükör. Egy virgonc fóka úszik benne fürgén fel-alá. A medencébe egy kis földnyelv nyúlik be, amire néha kikapaszkszik, majd újra a vízbe csobban. Egyre nagyobb a hőség, ezért alig várod már, hogy fóka lehess, és vízbe merülhess. Látogatók szerencsére épp nincsenek a környéken. Nagyszakállú Ottó bácsira nézel, aki épp kiemel a talicskájából egy halacska és egy túrós rétest.

– Nos, te melyiket adnád a fókáknak? – kérdi ravaszul.

✱ A halacska? → 120

✱ A túrós rétest? → 121

120

+ 1 érme

– Azt hiszem, ez túl könnyű kérdés volt. Igen, helyes a válasz, a fókák a halat kapják. A túrós rétes pedig az enyém. Szeretnéd a felét?

Ha szeretnéd, Ottó bácsi örömmel megosztja veled. Utána átlép a kerítésen, és körbesétál a medence peremén.

– Még várj egy kicsit, ide csak a gondozóknak szabad belépniük! De hamarosan jöhetsz te is! – kiált oda neked a medence túloldaláról. – Csak keresek egy „fókaalkatrészt” a varázsláshoz. Á, meg is van, egy bajuszszál! Ahogy én a szakállamról vagyok híres, a fókáknak a bajuszuk rendkívüli – magyarázza, miközben visszaindul feléd. – Milyen érdekes lenne, ha fordítva volna! Én lennék nagy bajuszos, a fókák meg szakállasok! No de térjünk vissza a fókabajuszhoz: ez az érzékeny szőrszálacska segíti őket a tájékozódásban és az enivaló megtalálásában. Tessék, fogd meg ezt és a halacska is!

Ahogy a tárgyakért nyúlsz, észreveszed, hogy a távolban pár látogató közeledik.

– Gyorsan, a varázsigét! – kiáltod, miközben ujjaid közül majd' kicsusszan a hal. → 122

121

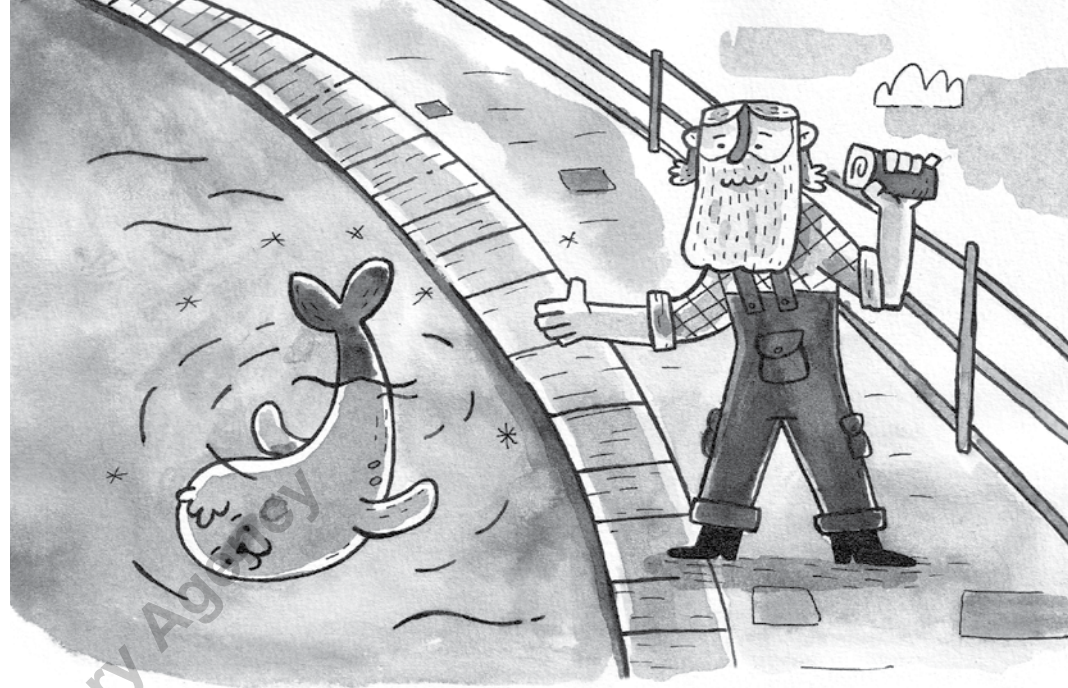
– Nono, ez bizony az én uzsonnám! Kedven-
cem a túrós rétes! Csak mindig leeszem a sza-
kállam, de szerencsére Lali elfogyasztja a túródarabkákat –
harap Ottó bácsi nagyot a rétesébe. – Kéred a felét? – fordul
feléd teli szájjal.

Ha igen, letör belőle egy jókora darabot, és feléd nyújtja.
Miközben majszolgotod, ő átlép a kerítésen, és körbesétál
a medence peremén.

– Még várj egy kicsit, ide csak a gondozóknak szabad be-
lépniük! De hamarosan jöhetsz te is! – kiált oda neked a me-
dence túloldaláról. – Csak keresek egy „fókaalkatrészt”
a varázsláshoz. Á, meg is van, egy bajuszszál! Ahogy én a sza-
kállamról vagyok híres, a fókáknak a bajuszuk rendkívüli –
magyarázza, miközben visszaindul feléd. – Milyen érdekes
lenne, ha fordítva volna! Én lennék nagy bajuszos, a fóká-
kák meg szakállasok! No de térjünk vissza a fókabajuszhoz:
ez az érzékeny szőrszálacska segíti őket a tájékozódásban és
az enniláló megtalálásában. Tessék, fogd meg ezt és a ha-
lacsát is!

Ahogy a tárgyakért nyúlsz, észreveszed, hogy a távolban
pár látogató közeledik.

– Gyorsan, a varázsigét! – kiáltod, miközben ujjaid közül
majd’ kicsúszik a hal. → 122

122

– Már mondom is! Ismételd utánam! – ha-
darja Ottó bácsi.

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Ruganyos test vízi létre,
bárcsak fóka lennék végre!*

Megborzongsz. Lábad bokáig összetapad, lábujjaid közé
úszóhártya feszül. Kezed uszonnyá alakul, tested hengeres

lesz, bőrod barnásfeketévé válik. Fiatal korod ellenére a szád felett bajuszsálak serkennek. Becsobbansz a hűvös vízbe, ahol a másik fóká vidáman pancsol, és elmerülsz. Lehet, hogy nem vettél elég nagy levegőt? Az orrodon befolyik a víz. Sós. Mit teszel?

- ✦ Megpróbálsz kikapaszzkodni a partra? → 123
- ✦ Vagy odaúszol a másik fókához segítséget kérni? → 124

123 Odaevickélsz a medence széléhez, és nagy nehezen kikönyökölsz a partra. A víz facsarja az orrod. Szemben veled Ottó bácsi könyököl a korlátra. Egymásra néztek, és te tüszögni kezdesz. Két tüszöntés között sikerül megkérdezni állatgondozó barátodat, hogy vajon mit csinálsz rosszul.

– Állandóan bedugul az orrom! – panaszolod.
– Pedig a sós víz jó a náthára – somolyog nagyszakállú barátod. – De biztosan azért tüszögysz, mert befolyt a víz az orrodba. A fókák, amikor lemerülnek, becsukják az orrukat! Próbáld meg te is! Meglátod, így gond nélkül víz alatt tudsz majd maradni legalább addig, amíg én lassan megeszegetem ezt a túrós rétest!

- ✦ Visszacsusszansz a vízbe kipróbálni az orrbeccukást? → 125
- ✦ Vagy még pihegsz kicsit a parton? → 126

124 Megkísérelsz odaúszni a másik fókához, aki könnyedén lubickol a közeledben. Csapdosni kezdesz uszonyaiddal, de ezzel nem haladsz semmit, csak körbefordulsz. Puff, nekimentél a medence oldalának. Kicsit kóvályogva megfordulsz, mire ott terem a másik oroslánfóká.

– Szia, én Jacques vagyok! Elég viccesen úszol. Jól vagy?
– Blugyblugy – feleled, mert az orrod már teliment vízzel.
– Szerintem csukd be az orrod, akkor talán értem, mit mondasz – feleli Jacques, és pördül egyet vidáman a víz alatt. Bár furán hangzik, amit mond, megpróbálsz becsukni az orrod. Nicsak, sikerült! Sokkal jobban érzed magad. Már éppen kikérdeznéd vidám fókátársadat a kőkulcsról, mikor távoli zene hangja üti meg a füledet.

- ✦ Megkérdezed Jacques-ot, hogy mi ez? → 127
- ✦ Vagy felemelkedsz a víz fölé, hátha megtalálod a zene forrását? → 128

125

Becsusszansz a vízbe, és megpróbálsz becsukni az orrod. Sose hitted volna, hogy ez sikerülhet, pedig sikerült! Most már nyugodtan körbe tudsz nézni a mélyben. Csapkodni kezdesz az úszóiddal, de nem haladsz semmit, csak körbe-körbe forogsz. Puff, nekimentél a medence oldalának. Kicsit kóvályogva megfordulsz, mire ott terem a másik oroszlánfóka.

– Szia, én Jacques vagyok. Elég viccesen úszol. Jól vagy?

– Nagyjából. Még egy kicsit gyakorolnom kell – feleled szédelegve.

– Nekem tetszik a technikád! Teljesen egyedi. Elleshetem? – kérdi, és pördül egyet vidáman a víz alatt. Kedves jószágnak tűnik, így elhatározod, hogy bátran kikérdezed a kőkulcsról. Már épp megszólalnál, mikor távoli zene hangja üti meg a füledet.

✧ Megkérdezed Jacques-ot, hogy mi ez? → **127**

✧ Vagy felemelkedsz a víz fölé, hátha megtalálsz a zene forrását? → **128**

126

– Mindjárt kipróbálsz, csak kicsit elfáradtam – liheged kiterülve a parton. Bőrödét jólesően simogatja a napfény. Végre egy kis nyugalom! Mikor

újra felemeled a fejed, csodálkozva látod, hogy különféle emberek támaszkodnak Nagyszakállú Ottó bácsi mellett a korlátra, és a távolból újabb tömegek érkeznek. Csak nem valami látványosság készül? Az emberek téged bámulnak. Vigyorgó gyerekek hada mutogat rád. Ajjaj, úgy tűnik, te leszel a látványosság! Ekkor zeneszót hallasz, és a ritmusra két ismeretlen, fiatal állatgondozó masírozik körbe a medence partján. A kezükben vödör, bot, karika és labda. Dermedten bámulod az eseményeket, majd lassan becsusszansz a vízbe, és alámerülsz. Sikerül becsukni az orrod, így legalább a víz nem folyik bele, de továbbra is esetlenül mozogsz a víz alatt. Ekkor a másik fóka úszik könnyedén melléd, és lelkesen közli:

– Szia, én Jacques vagyok! De jó, hogy te is itt vagy! Gyere, kezdődik a Fóka-móka! Imádom ezt a játékot! Most mindenki ránk kíváncsi! Biztos neked is menni fognak a mutatványok!

Erről te máshogy vélekedsz, ugyanis úszás közben újra felkenődsz a falra.

✧ Szégyenlősen a víz alatt maradsz, amíg tart a műsor? → **129**

✧ Vagy összeszeded magad, és Jacques után iramodsz? → **130**

127

Jacques fülel, majd lelkesen megjegyzi:

– Kezdődik a műsorunk, a Fóka-móka!

– Micsoda? – kérded elhalóan. – Úgy érted, a te műsorod?

– Dehogy! A tiéd is! A mi kettőnk produkciója! Szaltó-ugrások, labda-egyensúlyozás orron, ilyesmi. Egész nap erre vártam! – És máris pördül párat örömeiben a víz alatt.

Neked most egy produkciót kéne előadni?! Ahogy borzongva felnézel a tó mélyéről, fodrozódó emberek tömegeit látod a parton tolongani. Hátha csak érzéki csalódás. Ezek nem teremhettek itt egy pillanat alatt! Óvatosan kiemeled a fejed a vízből. Nem tévedtél. Megjelenésedet vigyorgó gyerekek örömujjongása kíséri. A zene hangjai felerősödnek, és a ritmusra két ismeretlen, fiatal állatgondozó masszírozik körbe a medence partján. A kezükben vödör, bot, karika és labda. Dermedten bámulod az eseményeket, majd sürgősen újra alámerülsz. Jacques könnyedén melléd úszik, és lelkesen közli:

– Gyere velem! Most mindenki ránk kíváncsi!

✱ Szégyenlősen a víz alatt maradsz,
amíg tart a műsor? → **129**

✱ Vagy összeszeded magad, és Jacques után
iramodsz? → **130**

128

Az úszásod még elég esetlen, de azért sikerül kiemelkedned a vízből. Viszont odakinn megdöbbenő kép fogad. Körös-körül a korlát mentén látogatók tömege sorakozik, és téged bámulnak. Vigyorgó gyerekek hada mutogat rád. A ritmusos zenére két ismeretlen, fiatal állatgondozó masszírozik körbe a medence partján. A kezükben vödör, bot, karika és labda. Dermedten bámulod az eseményeket, majd lassan alámerülsz. Jacques könnyedén melléd úszik, és lelkesen közli:

– Gyere, kezdődik a Fóka-móka! Imádom ezt a játékot! Most mindenki ránk kíváncsi! Biztos menni fog!

Erről te máshogy vélekedsz, ugyanis úszás közben újra felkenődsz a falra.

✱ Szégyenlősen a víz alatt maradsz,
amíg tart a műsor? → **129**

✱ Vagy összeszeded magad, és Jacques után
iramodsz? → **130**

129

Ott maradsz a víz alatt kuporogva. Retten-tő lámpalázad van. Alulról figyeled, ahogy Jacques kimászik a partra. Pukedlizik, tapsol, ugat, majd hatalmas szaltóval a vízbe ugrik.

– Nagyon könnyű! Próbáld ki te is! – szól oda, ahogy elviharzik melletted. Neked eszed ágában sincs produkálni magadat. Pedig már az egyik állatgondozó is a víz fölé hajolva szólongat. Biztos unatkozik, mert neki nem jutott fóka, akivel játszhat.

- ✦ Megsajnálod, és mégis csatlakozol a Fóka-mókához? → **130**
- ✦ Vagy továbbra is a víz alatt maradsz? → **131**

130

+ 1 érme

Úgy döntesz, megmutatod a látogatóknak, milyen ügyes vagy. Akkor is, ha nem vagy ügyes. Követed Jacques-ot, és kiemelkedsz vele együtt a vízből. A tömeg ujjongva figyel titeket, ahogy kicsusszantok a partra. Jacques finoman, te hatalmas placcsanással érsz földet. A kecses mozgásban még fejlődnöd kell. A közönség lelkesen tapsol, az állatgondozó viszont csodálkozva figyel. Azért nyom a szádba pár szál halacskát, amit elfogadsz. Micsoda finom falatokat kaptál! Egész megjön a kedved a fókabemutatóhoz! Ekkor a gondozó tapsol hármat. Vajon mit akarhat? Á, biztos, hogy utánozd! Te is megpróbálsz összecsapni az uszonyaidat, mire orra esel. Szerencsére

a közönségnek ez is tetszik. Most a gondozó int neked, de fogalmad sincs, mit akarhat. Jaj, csak szaltózni ne kelljen! Mit teszel?

- ✦ Becsúszol, és a víz alatt maradsz, hátha ott békén hagynak? → **131**
- ✦ Vagy a vízbe csobbanva várod a gondozó utasításait? → **132**

131

Füled-farkad behúzva pihegsz a víz alatt, de érzed, hogy hamarosan fel kell jönnöd levegőt venni. Hát, lesz, ami lesz! Felemelkedsz a vízfelszínre, és kidugod a bajsod. A gondozó lelkesen rád mosolyog, hogy végre megjelentél, és feléd hajít egy labdát. Pont az orrodon talál el, ezért kicsit megszédülsz. Cserébe böksz egyet a labdán, ami kirepül a vízből, és pont a gondozó kezében landol. A közönség lelkesen éljenez. Büszkén kihúzod magad. Sose gondoltad volna, hogy fókasztár leszel. A gondozó jutalmul a fejedre borítja a vödör tartalmát, egy halom apró halacskát. A Fóka-móka véget ért. A zene elhallgat, a közönség szétszéled, már csak Ottó bácsi álldogál mosolyogva a parton. Szakálla majdnem belelóg a medencébe. Végre itt az alkalom, hogy felkutasd a kőkulcs darabját. → **133**

132

Becsusszansz a vízbe, és onnan figyeled a gondozót, aki int, hogy ússz át a túlpartra. Jacques melletted terem.

– Használd a bajuszszálaidat a tájékozódáshoz, és a tested hajlítsd az úszáshoz! A lábúszóiddal pedig irányítsd magad! Nagyon jó!

A jó tanácsnak köszönhetően sikerült elkerülnöd, hogy újra nekikoppanj a falnak. Kezdesz belejönni a fókalétbe, lelkesen száguldozol a víz alatt. Már gyorsabban úszol annál,

ahogy egy futóbajnok fut. Sőt, sikeresen átveted magad egy karikán, amit egy gondozó tart a víz fölé.

– Most jön a szaltó! – úszik hozzád Jacques. – Ez a kedvencem! Ússz nagyon gyorsan, majd hirtelen ugorj ki a vízből, tekerd össze magad, és forogva csobbanj be!

Begyorsulsz, kiemelkedsz, fordulsz, és becsobbansz. Hajjaj, a tekeredést elfelejtetted, és az ugrásod hasas lett! A csobbanásod akkora, mintha a fél medence vize kiöntött volna. A közönség soraiból halk sivalkodás hallatszik. Kidugod a fejed, és boldog, csuromvizes gyerekeket, mellettük kevésbé boldog, csuromvizes szülőket látsz. Ottó bácsi szakállából is csavarni lehetne a vizet. A közönség hamar szétszéled, a zene elhallgat, a Fóka-móka véget ér. A gondozó még jutalmul a fejedre borítja a vödör tartalmát, egy halom apró halacskát, aztán ő is távozik. Végre itt az alkalom, hogy felkutasd a kőkulcs darabját. → 133

133

Ebben a pillanatban Jacques dugja ki a fejét melletted a vízből, és uszonyával lelkesen hátsóba vereget.

– Mondtam én, hogy ügyes leszel! Nagyon klassz volt veled a Fóka-móka! Most úszkáljunk, gyere!

– Jó lenne, de nekem feladatomban van. Meg kell találnom egy kőkulcs darabját, ami egy háromszögletű kődarab! Úgy tudom, itt rejlik a medencédben. Hallottál róla?

– Persze – feleli Jacques. – Gyere, megmutatom, hol találsz! – Lemerül a víz alá, te meg utána. Körbeússzátok a víz alatt a medencét, aminek a fenekén ott fekszik a kőkulcs.

– Ne már, csak így ledobtad ide? – kérded, miközben szájadba veszed a kőkulcsot.

– Miért, hova tettem volna? – csodálkozik Jacques. – Nincs itt egy rejtett zug sem. És így legalább nem kellett sokat keresgélni! Most már mész is? – kérdi.

– Mennem kell! De majd visszajövök hozzád! – ígéred, és kikészülöd a vízből a kőkulccsal. Már csak Nagyszakállú Ottó bácsi álldogál a paron, a többiek szétszéledtek.

– Ügyes vagy! Add csak ide, aztán mondd utánam:

*Uzony, bajusz eltűnjetek,
állat voltam, ember leszek! → 134*

134

Mikor visszaváltozol, Ottó bácsival elindultok az állatkert túlsó végében élő zsiráfok felé a következő kőkulcsdarabért. A hosszú séta közben van idő törni a fejedet. Most azon gondolkodsz, hogy lehet valakiből

varázsló. Itt van például Ottó bácsi. Neki vajon hogy sikerült? Meg is kérdezed.

– Ottó bácsi, te varázslónak születted?

– Nem, ugyanolyan gyerek voltam, mint te – válaszolja az öreg.

– Nem is volt benned semmi különleges? – faggatod tovább.

– Talán az, hogy jobban szót értettem az állatokkal, mint az emberekkel. Falun éltem, birkákat legeltettem a réteken. Néha napokig, hetekig távol voltam az otthonomtól. Egyszer az erdő szélén csatangolva az egyik birka beszaladt a fák közé. A nyáját a kutyámra bíztam, és az eltévedt állat keresésére indultam. Hamarosan sűrű, sötét rengetegbe tévedtem. De csak mentem, mentem kitartóan, míg végül egy hatalmas fa odvában ráakadtam a vacogó báránnyára. Ekkor ébredtem rá, hogy besötétedett, és én eltévedtem. Kezemben a puha állatkával csüggedten ténferegtem az erdőben, mikor egy erősen fénylő csillagra lettem figyelmes. Elindultam felé. A fény csak nőtt és nőtt, és ekkor ráébredtem, hogy nem csillagot látok, hanem világosságot egy fa tetéjére épített kunyhó ablakában. Odabotorkáltam, és bebozsátást kértem. Abban a kunyhóban lakott az erdő varázslója. Leeresztett a fáról egy kötelet, és felhúzott a házába. Bár nem rajongott az emberekért, engem befogadott, talán

a kisbárány miatt. Az asztalához ültetett, megkínált méz-sörrel, majd pipára gyújtott, beszélgettünk és zenét hallgattunk. Emlékszem, a *Nálatok laknak-e állatok?* volt a kedvence. Későn tértünk nyugovóra, de már akkor felfigyeltem a nyakában lógó, fénylő, állatos amulettre.

Másnap reggel, mikor virradt, felkeltem, hogy visszatérjek a nyájhoz. Ekkor elmagyarázta, hogyan tudom a madarak hangjából megállapítani, merre kell haladnom az erdőben. Vissza is értem a nyájhoz, de nem feledtem az öreg varázslót. Ahogy cseperedtem, sokszor meglátogattam, és egyre többet tanultam tőle az állatokról. Mikor már egész nagy lettem, ő meg egészen öreg, egyszer leültetett, hogy valami fontos dolgot szeretne rám bízni. Levette fénylő amulettjét, és a nyakamba akasztotta. Az amuletten különféle állatok látszottak. Varázsereje van, ahogy később megtudtam tőle. Úgy érezte, én méltó vagyok rá, hogy átvegyem tőle a varázslóságot. Így lassan belőlem is varázsló vált.

– És hol van most ez az amulett? – kérded érdeklődve.

– Bizony már nincs nálam. De olyan nagy ereje van, hogy még így is tudok varázsolni.

– Vagyis itt van valahol a közelben?

– Talán, ki tudja. De már meg is érkeztünk! → 135

Zsiráftorony

„Egyet a zsiráf bújtat fák közt méla fejjel”

135

Ottó bácsival a Szavannaház előtt álltok. Az épület előtti területen zsiráfok osztoznak antilopokkal, struccokkal és gyöngytyúkokkal. A tűző napsütésben valóban a szavannán érzed magad. A kopár tájból egy facsoport emelkedik ki, árnyékukban két fiatal zsiráf kérődzik. Kicsit arrébb eltévedt gyöngytyúk kapirgálnak. Mögöttük orrszarvúak baktatnak lomhán.

– Hát, itt volnánk a zsiráfoknál. A kőkulcsot a vers szerint a lombok közé rejtették – fordul feléd Ottó bácsi.

– Gondolom, ott lesz – mutatsz az egyetlen facsoportra a kifutóban.

– Szerintem is – bólogat Ottó bácsi. – Mit gondolsz, mit esznek a zsiráfok?

Lali érdeklődve szaglászik bele a talicskába. Mit veszel ki onnan?

* Szénát? → 136

* Egy döglött nyulat? → 137

136

+ 1 érme

– Ezt szeretik a zsiráfok – feleled határozot-
tan, és kiveszed a szénát a talicskából.

– Hát persze. Növények leveleivel, virágaival és termésé-
ivel táplálkoznak. De néha egy kis földet is esznek.

– Földet? – csodálkozol.

– Igen, abban vannak a fontos ásványi anyagok, amikre
szükségük van.

– Anyukám sosem engedte, hogy földet vagy homokot
egyek. Ha zsiráf leszek, kipróbálhatom? – érdeklődsz.

– Hát, na jó, de csak akkor! – vakarja a fejét bizonytalanul
Ottó bácsi.

– És lehetnék esetleg kőevő hal is, amit az akváriumban
láttam? A kőevést is kipróbálnám!

– Maradjunk a zsiráfoknál! – javasolja Ottó bácsi. – Mi
kell még a varázslathoz?

– Zsiráfszőr jó lesz? – emelsz fel egy sárgásbarnás, leved-
lett szőrösöt a földről.

– Tökéletes. Most mondd utánam!

Toll, szőr, karom, furcsa neszek,

emberből most állat leszek.

Jó is volna lombot enni,

szeretnék már zsiráf lenni!

Sikerült hibátlanul elismételned? → 139

137

– Ezt most komolyan gondolod? – kérdi a döglött
nyúllal a kezében csodálkozva Ottó bácsi.

* Igen. → 138

* Nem. → 136

138

– Fogadjunk, hogy a tigrisnek meg füvet ad-
nál! – csóválja a fejét Ottó bácsi. – Ez a nyúl az
övénél, mivel a tigris ragadozó. Nem úgy a zsiráf! Ő növényevő,
nem eszik meg más állatokat. Inkább szénát adjunk neki! –
Odanyújt egy marék szénát, majd körülnéz. – Kellene még
némi „zsiráfalkatrész” a varázsláshoz. Van ötleted?

– Zsiráfszőr jó lesz? – emelsz fel egy sárgásbarnás, leved-
lett szőrösöt a földről.

– Tökéletes. Most mondd utánam!

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Jó is volna lombozt enni,
szeretnék már zsiráf lenni!*

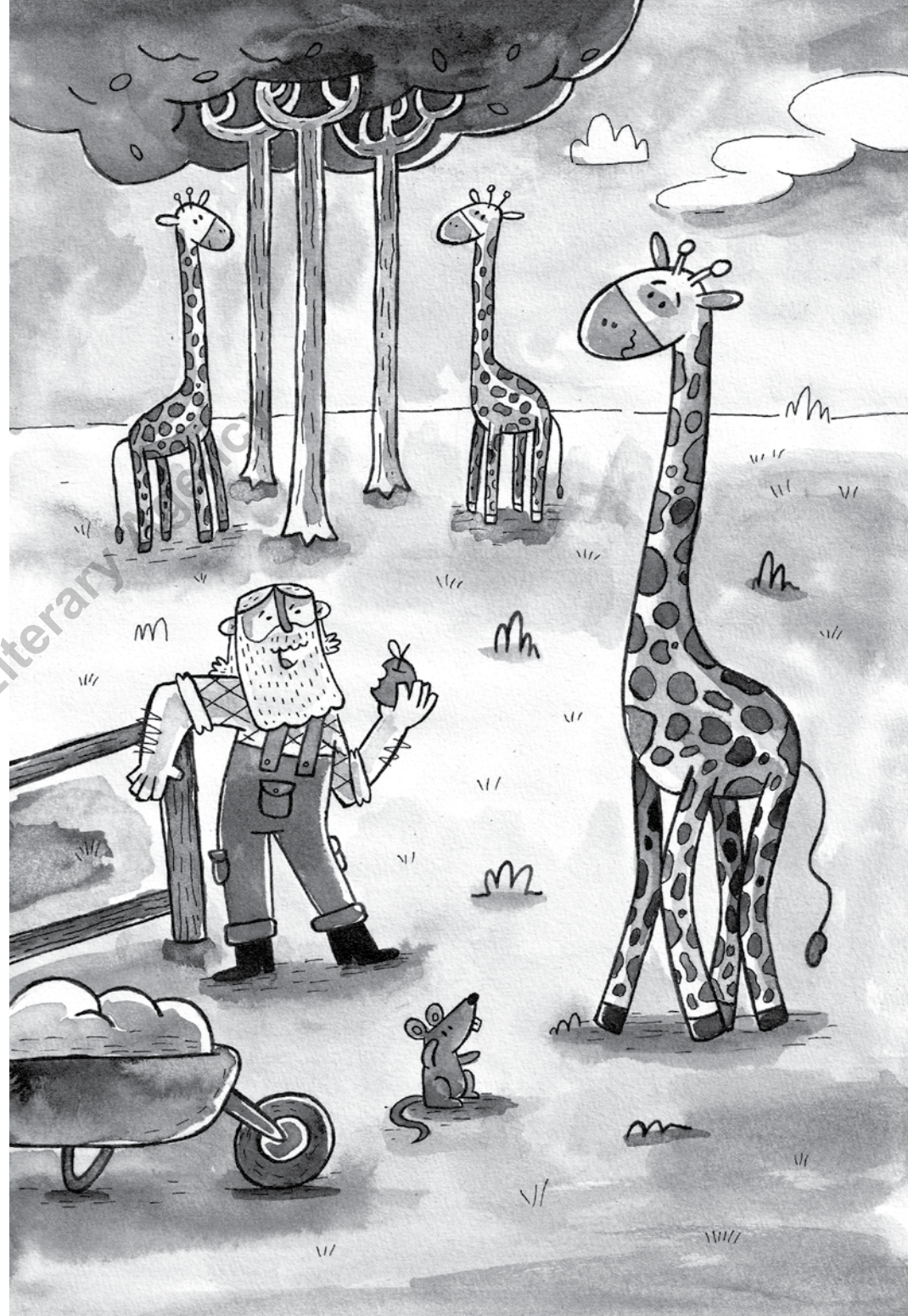
Sikerült hibátlanul elismételned? → 139

139 Ahogy elmondtad a varázsigét, érzed, hogy hihetetlen sebességgel megnyúlik a kezed és a lábad. Mindezt egyre messzebből látod, mivel a fejed ijesztő mértékben eltávolodik a testedtől. Olyan magasba emelkedik, hogy szinte beleszédülsz. Imbolyogva Ottó bácsihoz fordulsz.

– Úgy érzem magam, mintha a csontjaim megnyúltak volna, és kígyónyakam lenne!

– Úgy is van. Zsiráf lettél – válaszolja Ottó bácsi egyszerűen, és a kerítésnek dőlve elővesz egy almát. Megtörli a szakállába, és komótosan harapdálni kezdi.

– Akkor jó – feleled bizonytalanul, és elindulsz a fák és a zsiráfok felé. Kicsit dülöngélve haladsz, mert a tested minduntalan előreszalad, a nyakad meg ide-oda leng. Arra

sem könnyű figyelned, hogy hosszú, pipaszár lábaid ne gabalyodjanak össze. Vajon hasonló érzés lehet magas sarkú cipőben járni? Igazán büszke vagy magadra, hogy épségben elértél a facsoportig. Az ott álldogáló két fiatal zsiráf barátságosan méreget.

✱ Szóba elegyedsz velük? → 140

✱ Vagy körbejárod a facsoportot, megvizsgálva a lombokat, hátha rábukkansz a kőkulcsra? → 141

140 Odadülöngélsz a zsiráfokhoz. Mindketten nagyjából kétméteresek, mint te. Persze pont mellettük gabalyodnak össze azok a fránya hosszú lábaid. Csodálkozó pillantásukra lábaidat terpesztve stabilan megállsz mellettük, és sürgősen bemutatkozol. Ezt ők is viszonozzák.

– Szia! Én Sandra vagyok. Ő meg Sauda, a testvérem – feleli a mellette ácsorgó zsiráfra mutatta az egyikük.

– De furcsa! Majdnem ugyanaz a nevetek! És külsőre is annyira hasonlítotok! Hogy tudnak megkülönböztetni titeket a szüleitek?

– Könnyen! Minden zsiráfnak egyedi a mintázata – feleli Sauda.

Valóban, most már észreveszel pár apró eltérést a foltjaikban. Úgy döntesz, előrukkolsz a küldetéseddél. Nagy komolyan rájuk nézel.

– Úgy hallottam, egy zsiráf elrejtett itt a lombok között egy kőkulcsot. Azt keresem. Hallottatok róla? → 142

141 Odabiccentesz a zsiráfoknak, és körbeimbolyogsz a facsoport körül. Kicsit későn veszed észre, hogy a nagy kanyargásban az egyik fára véletlenül feltekeredett a nyakad. Mikor végre kitekered magad, a lábaid akadnak össze. A két zsiráf csodálkozva figyel, mintha valami különleges zsiráfmutatványt adnál elő. Már kezd elegend lenni ebből a zsiráflejtől! Milyen könnyű volt minden gyerekkézzel és -lábbal és pláne rövid nyakkal! Mikor újra stabilan állsz, felnézel a lombokra. Sajnos a fa elég magas, te pedig még kicsi vagy. Ahogy így nézelődsz, odalép melléd az egyik zsiráf.

– Szia, én Sandra vagyok. A testvéremmel, Saudával azon tanakodtunk, mit csinálhatsz. Szerintem meg kipróbáltad, hogyan használhatod lassóként a nyakad. Melyikünknek volt igazga?

– Hát, én tulajdonképpen csak egy kőkulcs darabját keresem, amit állítólag egy zsiráf rejtett el a lombok közé. Esetleg hallottatok róla? → 142

142

– Még jó! – feleli Sandra. – Az apukánk rejtette el, mesélt róla sokat, amikor kicsik voltunk.

– Az apukátok? És hova? – kérded, izgatottan tekergetve a nyakad.

– Hát oda fel! A legmagasabb fa legfelső lombjába – mutatja orrával Sauda.

Felnézel a fára, aminek kiszíráf lévén még az alsó leveleit is alig éred el. A lombkorona tetején megcsillan valami – a kőkulcsról verődik vissza a napfény! Nagyon magasan van, kétszer ekkorára kellene nőnöd, hogy elérd!

- ✱ Megkérdezed a zsiráfokat, hogy hogyan tette fel oda a követ az apukájuk? → **143**
- ✱ Vagy érdeklődsz, hogy hol vannak a nagy zsiráfok? → **144**

143

– Apukátok hogyan tudta eldugni a kőkulcsot olyan magasan?

– Ő a legnagyobb zsiráf az állatkertben! – feleli büszkén Sandra.

– És hol van most? Szerintetek levonné nekem?
– Nem hiszem, hogy levonné, különben miért tette volna fel? És amúgy is délutáni sziesztáját tölti a többiekkel együtt.

Ilyenkor tilos zavarni, mert csomót köt a nyakunkra. Mi szívesen segítenénk neked, de hogy?

– Mi lenne, ha kinyújtánánk a nyelvünket? Hátha elérnénk – csillan fel Sauda szeme.

- ✱ Megpróbálsz kinyújtani a nyelvét? → **146**
- ✱ Vagy Ottó bácsihoz fordulsz segítségért? → **145**

144

– Valamelyik nagyra nőtt zsiráf tudna segíteni! Ők hol vannak? – nézel körbe a kifutóban.

– Ott pihennek a Szavannaház árnyékában! Az apukánk, az anyukánk meg a többiek.

– Gyertek, szóljunk nekik! – veted oda, és épp nekiiramodnál, mire Sandra megjegyzi:

– Ha zavarjuk őket, csomót kötnek a nyakunkra. Állítólag. Megtorpansz. Még csak az kéne! Azon túl, hogy összeviszsa botladozol nyurga lábaidon, egy csomó a nyakadra úgy hiányzik, mint egy púp a hátadra. De mit lehetne akkor tenni?

- ✱ Megpróbálsz Ottó bácsit rávenni, hogy segítsen? → **145**
- ✱ Vagy felveted, hogy mi lenne, ha egymás hátára állnátok? → **148**

145

Arra gondolsz, mi lenne, ha rávennéd Ottó bácsit, hogy zsiráffá váljon, és levegye a kőkulcsot a fáról. Ő talán eléggé megtermett lenne ehhez a feladathoz. Esetlenül odabukdácsolsz hozzá a kerítéshez.

– Ottó bácsi, szükségünk lenne egy felnőtt zsiráfra, hogy le tudjuk venni a kőkulcsot a fáról! Nem vagyunk elég magasak! Kérlek, változz át zsiráffá, és segíts nekünk!

Ottó bácsi gondterhelten vakargatja szakállát az árnyékban.

– Bevallom, nem sok kedvem van zsiráfként nyargalászni. Sőt, mondhatni, semmi.

– De hát nélküled nem tudjuk megoldani! – feleled két-ségbeesetten.

– Dehogynem, biztos sikerülni fog, megoldjátok! – bólogat lelkesítően Nagyszakállú.

Mi lesz, ha nem áll kötélnek? Dobj a kockával!

✱ A dobásod 1, 2 vagy 3? → 146

✱ Vagy 4, 5 vagy 6? → 147

146

Mivel Ottó bácsi sem segít, nem látsz jobb megoldást, mint elfogadni Sauda javaslatát, akármilyen számárságnak (vagyis zsiráfságnak) hangzik is. A fa alá állsz, és kinyújtod a nyelved a kőkulcs felé. Huh, sose gondoltad volna, hogy a zsiráfoknak kék a nyelve, és ennyire hosszú! De annyira azért nem, hogy elérd vele a kőkulcsot. Valami mást kell kitalálnotok. Szerencsére Sandra rögtön előáll egy újabb ötlettel:

– Ökleljük meg a fát, hátha leesik!

– Remek ötlet! – kurjantod, és a fába öklelsz. Sajnos a fatörzs nagyon kemény, a fejed viszont elég puha.

– Csillagokat látok! – feleled szédelegve. – Pedig eddig azt hittem, nappal van!

– De jó, ezt én is kipróbálom! – lelkesedik Sandra. Ő is öklel a fába egy hatalmasat. Ezután már ketten imbolyogtok szédelegve. A kőkulcs meg sem moccan. Amikor végre újra stabilan állsz, neked is támad egy remek ötleted!

– Mi lenne, ha egymás hátára állnánk? Úgy a felső elérné a kőkulcsot!

– Próbáljuk meg! – feleli Sauda lelkesen. → 148

147

– Na jó – egyezik bele hosszú kérlelés után Ottó bácsi. – Bár zsiráffá nem változom, de támadt egy ötletem!

Elindul a kerítés mentén, és egy időre eltűnik a Szavannaházban. Mikor visszatér, a kezében egy bennszülöttek által használt fúvócső van.

– Kölcsönvettem egy törzsfőnöktől – magyarázza. – Na lássuk, megy-e ez úgy, mint régen!

A szájába illeszti a fúvócsövet, beletesz egy kis kavicsot, és nagy levegőt véve becélozza a kőkulcsot. Egy pukkanást hallasz, és a kőkulcs lerepül a fáról a poros földre. Ti, zsiráfok elismerően néztek rá. Amíg Ottó bácsi visszaszalad a fúvócsővel a törzsfőnökhöz, te elbúcsúzol zsiráf pajtásaidtól, majd odaügetsz a kerítéshez, elmondod a visszaváltoztató varázsigt. Újra emberként álldogálsz Ottó bácsi mellett, és a térképet böngécszitek. A vers szerint már csak egy állat maradt – a hatalmas, félelmetes tigris. → 149

148

– Ez nem tűnik túl biztonságosnak – csóválja a fejét Sandra. De mivel Sauda és te lelkesek vagytok, beadja a derekát, csak ne ő legyen legalul, akire majd mindenki ráesik. Inkább te! Sójajtasz, és beleegyezően

bólintasz. Erre Sandra felugrik rád, Sauda meg az ő hátára. Együtt imbolyogtok ide-oda.

– Kicsit balra! Kicsit jobbra! – kiabál Sauda.

– Az merre van? – kérdi Sandra.

– Hát arra! – lépsz egyet balra, mire az egész zsiráfatorny összeomlik. Sauda bravúros módon esés közben lerántja a kőkulcsot a fáról.

– Éljen Sauda! Ügyes voltál! – Ha már így alakult, jól meghemperegtek a porban, majd feltápászkodtok. Sauda átnyújtja neked a kulcsot.

– Hát ez jó móka volt! Remélem, a papa nem fog haragudni, hogy eltűnt a kőkulcs! Bár olyan régen tette oda, hogy talán már nem is emlékszik rá.

– Szerintem észre sem veszi majd – feleled. – De ha mégis, mondd meg neki, hogy csak kölcsönvettem, és vissza fogom hozni!

Emellett megígéred, hogy feltétlenül meglátogatod majd őket újra. Ezután a kőkulccsal a szádban odavágtatsz Ottó bácsihoz. Elmondod a visszaváltoztató varázsigét, és az újabb kincseddel a tarsolyotokban megnézik, milyen állathoz kell még mennetek. A vers szerint már csak egy állat maradt – a hatalmas, félelmetes tigris. → 149

Tigrismorgás

„S egy a tigrisnél van, de ott légy ám résen!”

149

A Nagyszikla mögötti forgalmas úton sétáltak. Látogatók korzóznak itt bámészkodva, gyerekek rángatják szüleiket a közelben található állatker-ti játszótér felé. Hamarosan egy magas üvegfalhoz értek. Odabenn elhagyatott kifutó, szélén egy dzsip parkol, amit mintha kettévágtak volna. Vezetőfülkéjébe még beülhetnek a látogatók, de a platója már a tigrisek birodalmában van. Épp két gyerek tekergeti odabenn a kormányt. Ottó bácsi letámasztja a talicskát, és megtörli a homlokát.

– Itt volnánk. De hová bújtak a tigrisek?

- ✱ A kifutót körbejárva megkeresed őket? → 150
- ✱ Vagy megvárod, amíg a gyerekek otthagyják a dzsipet, és kicsit beszállsz vezetni? → 151

150

Végigsétálsz a kifutó mentén. Benn egy kisebb tavat látsz, partján magányos, autógumiból készült labda árválkodik. Hamarosan egy fakunyhóhoz érsz, amibe a látogatók is bebújhatnak. A házikót egy faragott fatigris őrzi. Felpattansz a hátára egy kicsit, majd lekászálódsz, és belépsz a kunyhóba. Sötét fogad, de itt-ott fény szűrődik be a kifutóba nyíló kukucskaóly nyílásokon át. Leguggolsz, és odatapasztod az orrod az egyikhez. Csak köveket és bozótot látsz. A levelek zizegnek. Megtalálod a tigrist?

Ekkor Ottó bácsi szólal meg mögötted.

– Látom, kiszúrtad a csíkos nagymacskát! Tudod-e, mit eszik?

* Nyuszit? → **152**

* Csukamájolajat? → **153**

151

Félszegen ácsorogsz az autó mellett. A fiúk úgy tesznek, mintha nem látnának, csak tekerik tovább a kormányt.

– Gyertek, srácok, veszek nektek peracet! – kiált oda nekik egy fiatal nő, nyilván az anyukájuk. A gyerekek azonnal elszelelnek. Egy peracet te sem vetnél meg! De végre tiéd a kocs! Bemászol a vezetőülésre, és elkezded tekerni

a kormányt. Ekkor furcsa érzésed támad – mintha valaki figyelne. Hátrapillantva kiderül, hogy a dzsip platóján egy hatalmas tigris néz veled farkasszemet. Ez elsőre igen ijesztőnek tűnik, de szerencsére köztetek van az üveg, és Ottó bácsi is pikk-pakk ott terem, és a szokásos kérdését szegezi neked – vajon mit szeretnek a tigrisek?

✱ Nyuszit? → 152

✱ Csukamájolajat? → 153

152

+ 1 érme

– Így van, ez a kedvence.

– Szegény nyuszi! – jegyzed meg lehajtott fejjel.

– Tudod mit? Itt egy darab rántott hús! Ez lett volna az ebédem.

Felcsillan a szemed. Szívesebben szorongatsz egy szelet rántott husit, mint egy szegény nyuszit. Sőt, ha szereted, titokban még bele is haraphatsz! Közben előkerül Lali is, aki szerzett valahonnan pár kósza tigrisszőrt. Már jöhet is a varázslat!

– Légy óvatos! A tigris a legnagyobb és legveszélyesebb nagymacska! Meg ne kóstoljon!

– Rendben, vigyázni fogok! Hogy szól a varázsigé?

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Lustán fekszem, dolgom semmi,
úgy szeretnék tigris lenni!*

Sikerült elmondanod? → 154

153

+ 1 érme

– Bizony, a Micimackó tigrisének az a kedvence! – bólogat Ottó bácsi.

– És ez az a tigris? Vagy egy másik? – érdeklődsz.

– Attól tartok egy másik. Ő a nyuszikat szereti.

– Szegény nyuszi! Jobb lett volna a csukamájolaj – jegyzed meg lehajtott fejjel.

– Tudod mit? Itt egy darab rántott hús! Ez lett volna az ebédem.

Felcsillan a szemed. Szívesebben szorongatsz egy szelet rántott husit, mint egy szegény nyuszit. Sőt, ha szereted, titokban még bele is haraphatsz! Közben előkerül Lali is, aki szerzett valahonnan pár kósza tigrisszőrt. Már jöhet is a varázslat!

– Légy óvatos! A tigris a legnagyobb és legveszélyesebb nagymacska! Szerencsére az egyik leglustább is.

– Rendszerben, vigyázni fogok! Hogy szól a varázsigé?

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Lustán fekszem, dolgom semmi,
úgy szeretnék tigris lenni!*

Sikerült elmondanod? → **154**

154

Ahogy kiszaladnak a szádon a varázsigé szavai, már el is borít a sárga, csíkos bunda. Tesztet megnő, kezedből és lábadból mancsok lesznek, körmeid jókora karommá válnak. Szemeddel egy távolban morzsát cipelő hangyát is kiszúrsz. Füleddel olyan hangokat hallasz, amiket eddig még soha. Minden irányból furcsa, erős illatok áramlanak és kúsznak be az orrodba. Fogad közé kapod a rántott húst, és egy nagy ugrással a bokorban teremsz. A levelek közt meglapulva körülszimatolsz. Ekkor mögöttes megreccsen egy ág. Idegen szagot érzel. Már épp megfordulnál, mikor valaki rád veti magát, és felborít. Rémműlten meredsz egy virgonc kistigrisre! Ez egy kölyök, és hancúrozni akar! Vagy a rántott hússodra fáj a foga? Dobj a kockával!

✦ A dobásod 1, 2 vagy 3? → **155**

✦ Vagy 4, 5 vagy 6? → **158**

155

Megérzésed nem csalt. A kölyök egy tigrisbukfencsel felborít, ügyesen kikapja a szádból a rántott húst, beviharzik vele a bokorba, és mire utoléred, már csak azt látod, hogy elégedetten nyaldossa a száját.

– Játsszunk még? – kérdi lelkesen. Morcosan tekintesz rá, de a kis pimasz pofáját látva nem tudsz rá haragudni.

– Jó lenne, de meg kell találnom valamit.

– Mit? Mindent tudok a területemről! – feleli a kistigris, majd szerényen megjegyzi: – Amúgy Grusának hívnak.

– Egy kőkulcsot keresek. Amit egy öreg tigris elrejtett.

– Az tuti, hogy a papa volt! Norbinak hívják. Fénykorában rengeteg dolgot elkapart, még mielőtt teljesen ellustult volna!

– Ó, és őt hol találom?

– A dzsip platóján szokott heverészni, de nem hiszem, hogy örülni fog, ha kérdezősködsz. Utálja, ha zavarják sziesztázás közben.

– És mikor fejezi be a sziesztázást?

– Mikor enni kap. De evés közben is utálja, ha zavarják.

– És esetleg evés után? – kérded reménykedve.

– Akkor megint sziesztázik.

Hát, eszerint nem lesz könnyű Norbival, a tigrispapával beszélni.

* Viszont meg tudod érteni,

mert te is imádsz lustálkodni? → 156

* Vagy nem érted, hogy lehet ilyen, mivel te

legszívesebben mindig csinálnál valamit? → 157

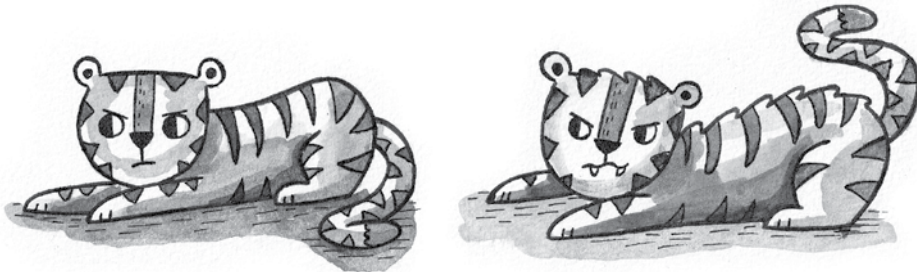
156

– Én is szívesen heverésznék naphosszat! – sóhajtod vágyakozva.

– Akkor rokon lelkek vagytok. De én azért vigyáznék vele – figyelmeztet Grusa.

– Miért, veszélyes állat?

– Mi az, hogy! – Grusa közelebb hajol. – Figyeld, mit csinál, miközben beszélsz vele! Ha elkerekedik a szeme, jobb, ha meghúzod magad. Ha felborzolódik a szőr a hátán, kezdhetsz aggódni. És ha feltápászkodik, fuss, ahogy tudsz!

– Ööö, hát, köszönöm a tanácsot! Most nem tudom, oda merjek-e menni hozzá.

– Ha meg szeretnéd találni azt a kőkulcsot, muszáj lesz! – biztat Grusa.

Feltápászkodsz, és remegő lábbal elindulsz a platón heverő hatalmas tigris felé. → 159

157

– Dögunalom lehet, én alig bírok egy helyben maradni – feleled ugrándoizva.

– Hát, ti nem vagytok egy hullámhosszon. Jobb, ha messze elkerülsz – javasolja Grusa.

– De hát mit csináljak, ha muszáj beszélnem vele?

– Akkor azt tanácsolom, nagyon figyeld a reakcióit! – magyarázza Grusa. – Ha elkerekedik a szeme, jobb, ha meghúzod magad. Ha felborzolódik a szőr a hátán, kezdhetsz aggódni. És ha feltápászkodik, fuss, ahogy tudsz!

– Ez nagyon biztató – feleled gunyorosan. – Remélem, azért nem kóstol meg!

– Ki tudja? – vigyorog talányosan Grusa. – De ha gáz van, csak fuss!

Összeszeded a bátorságod, és a bokor rejtekéből odasétálsz a dzsip platójához. → 159

158

A kölyök újabb támadást indít. A rántott húst erősen a fogaid között tartva felkészülten fogadod. Egymásnak ugrotok, és ide-oda gurultok a földön, már csupa por a bundátok, de a rántott húst sikerül megtartanod. Végül fáradtan kinyújtóztok a bokor árnyékában.

– Grusa vagyok. Örülök, hogy találkoztunk, végre valakivel bunyózhattam egy jót – közli a kistigris. – A tesóm sosem játszik velem, csak lustálkodik az árnyékban. Kezd olyan lenni, mint a papa.

– Miért, milyen a papád?

– Heverészik egész nap az árnyékban. Amúgy őt Norbinak hívják.

– Lehet, hogy ő az az öreg tigris, aki még régen elrejtett itt valamit?

– Simán, papa fénykorában rengeteg dolgot elkapart, még mielőtt teljesen ellustult volna!

– Akkor mindenképp beszélnem kellene veled.

– Hát, nem ajánlom – közli fülvakarás közben Grusa.

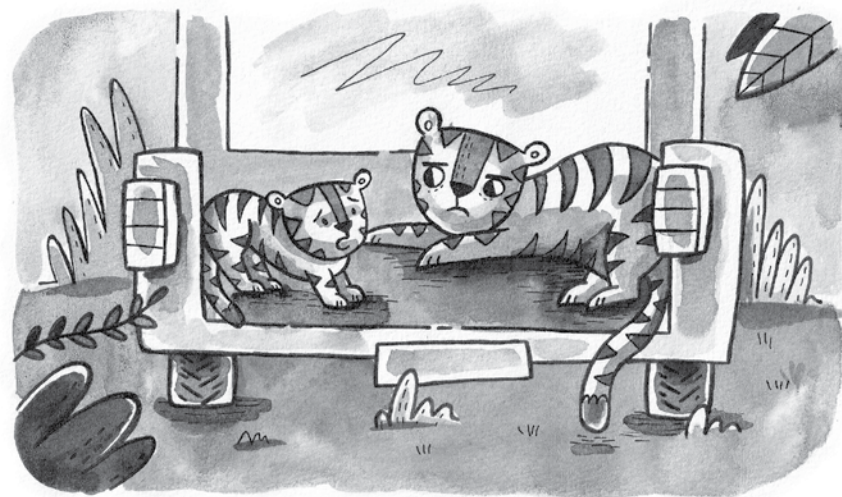
– Miért?

– Mert könnyen megdühödik, és akkor lesz nemulass! Mindig figyeld a reakcióit! Ha elkerekedik a szeme, jobb, ha meghúzkod magad. Ha felborzolódik a szőr a hátán, kezdhetsz aggódni. És ha feltápáskodik, fuss, ahogy tudsz!

Nagyot nyelsz. Bármilyen is lesz, meg kell próbálnod kifagatni Norbit, ha meg akarod találni a kőkulcsot. Összeszeded minden bátorságodat, felugrasz, és a bokor rejtekéből odasétálsz a dzsip platójához. → 159

159

Óvatosan megállsz a dzsip mögött. A platóról egy hosszú, csíkos farkok lóg le, és lassan himbálódzik. Halkan kurrogsz egyet, és felugrasz a dzsipre.

Húha, ez a Norbi még hatalmasabb és félelmetesebb, mint ahogy elképzelted. Felemeli a fejét, és rád horkant:

– Hogy mersz háborgatni jól megérdemelt pihenésem alatt?

Borzongva figyeled, ahogy a szeme jókorára kerekedik. Mit is mondott Grusa? Jobb, ha meghúzod magad? De hát akkor sosem fog kiderülni, hova rejtette a kőkulcsot! Meg kellene szólítanod, de hogyan?

- * Állítólag Norbinak hívják, de vajon lenorbizhatsz egy ilyen fenséges állatot? → **160**
- * Vagy megpróbálsz a felnőttesebb Norbertet? → **161**

160

– Ööö, kedves Norbi, én csak...

– Te csak mit? Na, halljuk, mit akarsz! Aztán eldöntöm, megeszlek-e, mert nagyon rossz napom van – mordul rád a tigris.

Mit kérdezel tőle?

Hogy hol ásta el a kőkulcsot? → **162**

Vagy hogy miért van rossz napja? → **163**

161

– Kedves Norbert – kezded, mert úgy érzed, nem vagy elég illedelmes, ha lenorbizod –, zavarhatlak egy percre, mert...

Látod, hogy a tigris tekintete elsötétül.

– Nem elég, hogy borzasztó rossz napom van, és felzavarsz a szunyókálásomból, de mindemellett Norbertnek szólítasz? Brrrrrrrrrr, összecsomózzom a farkadat, ha nem adsz legalább valami harapnivalót!

Rémülten látod, hogy a szőr felborzolódik a hátán. Hajjaj, most mihez kezdesz?

- * Gyorsan rákérdezel, hogy hol ásta el a kőkulcsot? → **164**
- * Vagy megkérded, miért van rossz napja? → **165**

162

– Képes voltál ezért felzavarni? Egy nyavalyás kőkulcsért? Amit meg sem lehet enni? – bödül fel Norbi, és a hátán jól láthatóan felborzolódik a szőr. Hajjaj, ez nem volt jó húzás!

- * Most gyorsan megkérdezed,
hogy miért van rossz napja? → 165
- * Vagy finoman kipuhatolod,
merre ásogatott itt a kifutóban? → 166

163 – Én csak kíváncsi vagyok, miért van rossz napod, mikor olyan szép idő van! Hátha segíthetek! – érdeklődsz kedvesen. Norbi felnyög.

– Ma van a koplalónapom. Ez azt jelenti, hogy egész nap nem kapok húst.

– De hát ez szörnyű! Miért koplaltatnak?

– Ki tudja. Talán azért, mert amikor a vadonban éltam, akkor sem ejtettem mindennap zsákmányt. Meg szerintük egy kis pocakot is növesztettem.

- * Közlöd, hogy szerinted egyáltalán nincs pocakja, és remekül néz ki? → 168
- * Vagy felajánlod, hogy mutatsz pár tornagyakorlatot, amitől lefogyhat? → 167

164 – Képes voltál ezért felzavarni? Egy nyavalyás kőkulcsért? Amit meg sem lehet enni? – ordít fel Norbi, és nehézkesen feltápászkodik. Húha, ennek fele sem tréfa! Grusa megmondta, ha felkel, akkor fuss! Persze lábad sem éri a földet, úgy loholsz, meg sem állsz a bokrokig. Onnan figyeled lihegve, hogy Norbi dühösen körülnéz a kifutóban, majd megrázza a fejét, és újra leheveredik a platón. Ekkor Grusa szólal meg melletted.

– Láttam ám! Ezt szerencsésen megúsztad!

– Szerencsésen, de nincs meg a kőkulcs. Most mit tegyek? Sosem találom meg – keseregsz.

– Ne csüggedj! Csak várj egy kicsit! Már hortyog is, ha újra próbálkozol, meg sem fog ismerni. Hátha másodszor sikerül! – biztat.

Nincs mit tenni, rászánod magad az újabb találkozásra a félelmetes bestiával. Rövid várakozás után odasétálsz az autóhoz. → 159

165 – Talán segíthetek jobbra tenni a napod, ha elárulod, mi a baj! – ajánlkozol. Norbi felnyög.

– Ez a koplalónapom. Vagyis egész nap nem kapok húst.

– De hát ez szörnyű! Miért koplaltatnak?

– Ki tudja. Talán azért, mert mikor a vadonban éltem, akkor sem ejtettem mindennap zsákmányt. Meg szerintük egy kis pocakot is növesztettem.

- * Közlöd, hogy szerinted egyáltalán nincs pocakja, és remekül néz ki? → **168**
- * Vagy felajánlod, hogy mutatsz pár tornagyakorlatot, amitől lefogyhat? → **169**

166 – Úgy hallottam, fénykorodban ásogattál erre-arra – kezded bizonytalanul, mire az oroslán felordít.

– Ásogattam? Fénykoromban??? Én most vagyok a fénykoromban, meglátod! – Norbi nehézkesen feltápáskodik. Eszedbe jut Grusa intelme, és mint akit ágyúból lőttek ki, nekiiramodsz, és elbújsz a bokor mélyén. Onnan figyeled lihegve, hogy Norbi dühösen körülnéz a kifutóban, majd megrázza a fejét, és újra leheveredik a platón. Lassan kimerészkedsz a bokor mögül, és belefutsz Grusába.

– Huh, ezt épphogy csak megúsztad! – vigyorog a kis-tigris.

– Igen, de most mit tegyek? Ha még egyszer odamegyek, leharapja a fejem – aggódsz.

– Á, dehogy! Csak várj egy kicsit! Már megint hortyog, ha újra próbálkozol, meg sem fog ismerni. Hátha másodszor sikerül! – biztat.

Nincs mit tenni, rászánod magad az újabb találkozásra a félelmetes bestiával. Rövid várakozás után odasétálsz az autóhoz. → **159**

167 – Tornagyakorlatok? Tooornagyakorlatok? Egy ilyen hatalmas, erős tigrisnek nem torna kell, hanem húúúús! – bödül fel Norbi, és a hátán jól láthatóan felborzolódik a szőr. Hajaj, ez nem volt jó húzás! Inkább gyorsan megdicséred formás és erős testfelépítését. → **168**

168 Norbi erre érezhetően megnyílik.
– Végre valaki elismeri, milyen csodálatos vagyok – mordul rád elismerően. – De mit is akarsz?

– Egy kőkulcsot keresek, amit egy öre... vagyis amit egy délceg tigris elásott.

– Na igen, rémlik valami! Ha adsz ennem, talán eszembe is jut, hová!

* Van nálad egy rántott hús? → 170

* Vagy Grusa befalta? → 171

169 – Még mit nem! Hogy merészeled? Egy ilyen hatalmas, erős tigrisnek nem torna kell, hanem hús, amit rögtön meg is szerzek! – A hátszöre borzolt, és lassan, nehézkesen feltápáskodik a platóról. Ajjaj, ezt te nem várod meg! Mint a villám, spurizol a bokor menedékébe, és hamarosan már Grusával együtt lapulva figyelitek, ahogy Norbi a szemét forgatva bámul, majd újra ledől a platóra.

– Csak nem tornázni akartál vele? Hahaha! – rötyög Grusa.

– Pedig olyan jó ötletnek tűnt, és tudtam volna neki jó kis gyakorlatokat mutatni!

– A tornázást inkább velem gyakorold! De ha akarsz Norbitól valamit, szerintem próbáld meg kicsit később újra. Már megint hortyog, nem is fog rád emlékezni!

Így hát rövid várakozás után újra odasétálsz az autóhoz. → 159

170 – Mmmm, de finom! – csámcsog Norbi boldogan Ottó bácsi rántott húsán. – Rögtön más színben látom a világot! Szóval mondd, mit akarsz?

– Egy elásott kőkulcsot keresek! Merre van?

– Hát itt, pont a plató alatt! Így egyből kiszúrom, ha valaki ki akarja ásni. Nem is mernek próbálkozni. De te kiáshatod. Nem kell, mert úgyse lehet megenni.

Lelkesen magára hagyod a húst marcangoló tigrist, és leugrasz a kocsiról. → 174

171 Bosszús vagy, hogy hagyta elveszni a rántott húst, de most így kell boldogulnod.

– Sajnos nincs nálam semmi, amit tudnék neked adni! – tárod szét a mancsot.

– Mégiscsak semmirekellő vagy, csak a szád nagy! Inkább megeszlek téged!

– Ne tessék megenni! Csak egy kicsi segítség kéne, hogy hol keressem – kérleled.

– Ott, ahol nem merne senki ásni, mert észreveszem és széttépelem! Hacsak nem alszom. De most már sicc innen!

Leugrasz a platóról, és körülnézel a kifutóban. Hol dughatta el, ahol mindig szemmel tarthatja, és senki sem meri onnan előásni?

✱ A bokrok mélyén? → 172

✱ A tóban? → 173

✱ A plató alatt? → 174

172

Odaszaladsz a kifutó túloldalára, a bokrokhoz.

Túl nagy ez a terület, hol is kezdhetsz el ásni?

Itt is, ott is megkaparod a földet. Hamarosan Grusa mellett terem, és érdeklődve figyeli a tevékenységed.

– Pottyantós gödröt ásol? – kérdi.

– Nem, keresem a kőkulcsot!

– Nem hiszem, hogy Norbi itt ásta volna el. Ilyen messze nem tudja szemmel tartani. Mindig a platón hever. Szerintem keress jobb helyet!

✱ Megpróbálsz a tóban ásni

(ha még nem tetted volna)? → 173

✱ Vagy a plató alatt (ha még nem próbáltad)? → 174

173

Odalépsz a tó mellé, és beleplaccsanz a vízbe. De jólesik fürdeni ebben a melegben!

Nehéz lehet a szibériai tigrisnek ezen a meleg éghajlaton!

Lemerülsz a tó mélyére, hogy áss, de megtorpansz. A tó mélye le van betonozva. Milyen kár! Máshol kell keresned a kőkulcsot! Hol ásol (ahol még nem próbáltad)?

✱ A bokrok mélyén? → 172

✱ A plató alatt? → 174

174

Nagy nehezen bepréseled magad a plató alá.

Körbeszaglászol a félhomályban. Aztán rájössz, hogy a kőnek nincs szaga. Nincs mit tenni, ásnod kell. Mellső lábaiddal, karmaid segítségével fellazítod a földet. Rögtön pár csontra bukkanasz. Aztán egy golyóstollra. Meg egy gumityúkra. Úgy látszik, Norbi ide ásta el a kincseit, míg befért. Ez most mind a tied lehetne. De hol a kőkulcs? Ekkor valami kemény fordul ki a talajból. Egy háromszögletű kődarab! Fogaid közé kapod, és kikászálódasz a dzsip alól. Egyenesen Ottó bácsihoz szaladsz.

Tigriscsíkok eltűnjenek,

állat voltam, ember leszek!

– szavalod, és máris újra ember vagy. Ott állsz Ottó bácsi mellett csillogó szemmel, kezedben az értékes kődarabbal. → 175

@ Orchard Literary Agency

III. rész
A kincs nyomában

Teknőspáncélban

175

– Hurrá, Ottó bácsi! Teljes a gyűjteményünk, megtaláltam mind az öt kőkulcsot! És most?

Összeillesztjük a darabokat?

– Igen, keressünk egy nyugodt helyet, ahol a látogatók sem zavarnak! – javasolja Ottó bácsi.

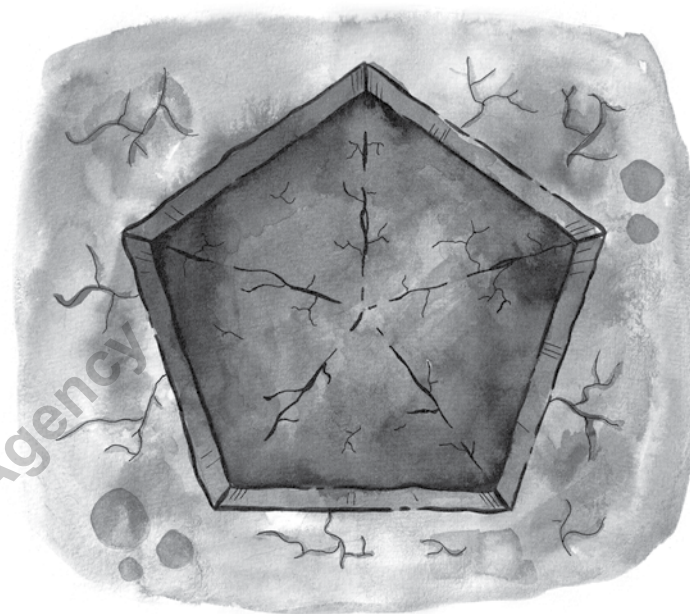
Úgy döntötök, visszamentek a tópartra, ahol a pergament is vizsgáltátok, és letelepedtek a fűben. Az idő egyre melegebb és párásabb. Lali felszalad Ottó bácsi szakállán a füléhez, és belecincog.

– Lali szerint vihar jön! – vakarja meg a füle tövét Ottó bácsi.

– De hát egy felhő sincs az égen! – pillantasz körbe.

– Lali ebben nem szokott tévedni. Sebaj – von vállat Ottó bácsi –, nézzük azokat a kőkulcsokat!

Kiborítod a hátizsákot a lábatokhoz. Öt kőkulcsdarab hullik ki belőle. Egyik oldaluk sima, míg a másikon mintha valami ábra lenne!

Vágjátok ki mind az öt kőkulcsot a könyvjelzőből, és próbáljátok meg helyesen az ötszögformába illeszteni őket! Segítenek az apró ábrák a sarkokon! Ha sikerült, ragasszátok is be! → 176

176

Ahogy az utolsó darab is a helyére került, a kőkulcs felizzik, és egy darabbá áll össze.

– Húha! És most mi legyen? – kérded elégedetten szemlélve a kőkulcsot.

– Ööö, mire gondolsz? – kérdi zavarban Ottó bácsi.

– Hát, hogy mit csináljunk a kőkulccsal? És hol a kincs?
Ebből most tudnunk kéne?

– Bevallom, fogalmam sincs. Bár itt ez a talányos vers még a pergamenen!

*A Kék Ajtó mögött rejtve pihen kincsem,
ki a titkát tudná, a világon nincsen.
De leszáll a Kék tündér, mindenki csak ámul,
a szél is megnyugszik, s a Kék Ajtó kitárul.*

– Eszerint a kincs a Kék Ajtó mögött van, talán ott tudjuk majd használni a kőkulcsot. De ahhoz meg kell találnunk! És ki az a Kék tündér? Fogalmam sincs, hogyan tovább – nézel Ottó bácsira tanácstalanul.

– Talán a kőkulcs segít!

– De azon nincs is ajtó! Pláne kék nem. Minden kőszínű – keseregsz.

– De talán máshogy vezet a Kék Ajtóhoz! Nézzük csak meg! – veti fel Ottó bácsi.

Magad elé húzod a kőkulcsot, hogy alaposan áttanulmányozhasd. Mit vizsgálsz meg először?

✱ A közepén lévő faragványt? → **178**

✱ Vagy körben az állatokat? → **177**

177

Megforgatod a kezedben a követ. Három állatot láatsz rajta. Egy elefántot, egy teknőst és egy krokodilt.

– Vajon miért ezek az állatok szerepelnek a kőkulcson? – töprengsz.

– Talán ők vezetnek el a Kék Ajtóhoz, no meg a kincshez – véli Ottó bácsi.

– Na jó, de miért pont ők? – firtatod.

– Nem is tudom. Neked van ötleted?

✱ Mindegyik állat? → **179**

✱ Mindegyik vastag bőrű? → **180**

✱ Mindegyik hosszú életű? → **181**

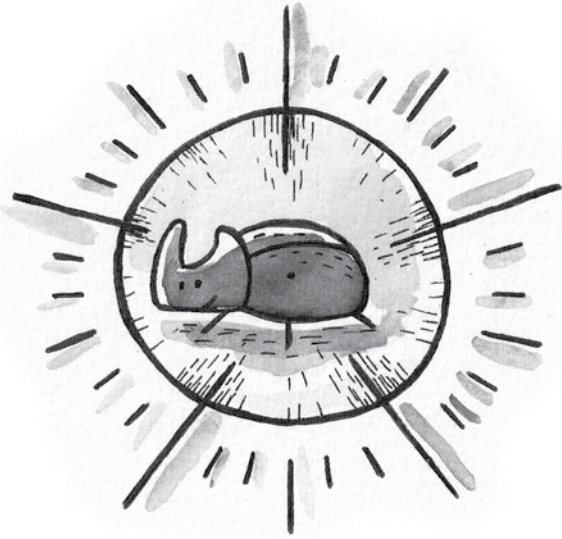
178

A kő közepén mintha egy nap ragyogna, de abban is van egy faragás.

– Ottó bácsi, ideadod a nagyítódát?

Ottó bácsi előássa, és mindketten a kőkulcs fölé hajoltok. A nap közepén egy kőbogár csücsül! Feje tetején jókora orrszarv. Pont olyan, mint a gyűrűdön! Ez nem lehet véletlen!

- ✦ Vizsgáld meg az állatokat is, ha még nem tetted volna! → 177
- ✦ Ha már megvizsgáltad, induljatok tovább a teknősökhöz! → 182

179 – Hát az biztos – somolyog Ottó bácsi –, de ez minden állatkertlakóra igaz. Vagyis szinte mindre – teszi hozzá büntudatosan egy bokorra pislogva –, hiszen vannak itt növények is. Esetleg eszedbe jut valami közelebbi, ami összekapcsolja ezeket az állatokat? Az elefántot, a teknőst és a krokodilt?

- ✦ Mindegyik vastag bőrű? → 180
- ✦ Mindegyik hosszú életű? → 181

180 – Nem mondasz butaságot. De vastagbőrűnek az emlősöket hívjuk, az elefántok mellett a tapírokat, orrszarvúakat, vízilovakat. A krokodil és a teknős hüllők. Viszont mindhárom állatra igaz, hogy nagyon hosszú ideig élnek. Talán olyan régóta vannak már az állatkertben, hogy itt voltak a kincs elrejtésénél is. És így tudnak róla!

– Igen! Menjünk el mindegyikhez! – lelkesedsz.
– Rendben, úgysis a teknősöket kell megetetnem. Kezdjük velük! Mit szólsz?

- ✦ Azonnal elindultok a teknősök kifutójához? → 182
- ✦ Vagy még a kőkulcs közepét is megvizsgálod, ha korábban nem tetted volna? → 178

181 + 1 érme
– Remek ötlet! Szerintem is ez a közös bennünk – csillan fel Ottó bácsi szeme. Te meg folytatod a gondolatod.

– Talán olyan régóta vannak itt az állatkertben, hogy tudnak valamit a Kék Ajtóról! Vagy a Kék tündérről! Tehát a kincs helyéről!

– Ha csak úgy nem! – mormogja talányosan az öreg.

– Akkor hát induljunk hozzájuk! Most! – közlöd ellentmondást nem tűrően.

– Úgyis a teknősöket kell megetetnem. Kezdjük velük! Indulhatunk? – kérdi Ottó bácsi.

✧ Azonnal elindultok a teknősök kifutójához? → 182

✧ Vagy még a kókulcs közepét is megvizsgálod, ha korábban nem tetted volna? → 178

182 Ottó bácsi letámasztja a talicskát a teknősök kifutója mellett. Odabenn pár bokor árválkodik, körülöttük kiszáradt fatörzsek és kisebb-nagyobb kerek kavicsok. A kavicsokból időnként itt-ott lábak nyúlnak ki, és komótosan arrébb totyognak. Ezek lesznek a teknősök! Míg Ottó bácsi a talicskával szöszmötöl, leguggolsz, hogy megfigyeld őket. Vannak közöttük tenyérnyi méretűek, de egészen nagy példányok is. Egyes teknősöknek sima a páncélja, míg másoknak „göröngyös”, tele dudorral. A dudorok formája is különbözik.

– Ezek ugye különféle teknősök, Ottó bácsi? – érdeklődsz.

– Bizony, többféle faj él itt együtt. Jó megfigyelő vagy! A kisebbek a görög és mór teknősök, azok a jókora, lomha példányok pedig a sarkantyúsak. No, szerinted mit esznek ezek az állatok?

✧ Halat? → 183

✧ Dinnyét? → 184

183 – Vannak olyan fajok, például az édesvízi teknősök, melyek halat esznek, szóval nem mondtál butaságot. De a mi szárazföldi teknőseink a zöldegeknek és a gyümölcsöknek örülnek a legjobban. Tessék, ez a szelet dinnye pont jó lesz a varázslathoz!

– Köszönöm! És milyen „teknősalkatrészt” használjunk? Hiszen a teknősnek nincs szőre! → 187

184

+ 1 érme

– Igen, ez a dinnye pont megfelel! De a zöldegeknek is örülnek, uborkának, répának. Halat az édesvízi teknősöknek kell adni. Amúgy el sem hinnéd, hogy élelem

nélkül milyen sokáig megvannak ezek az állatok. No mit gondolsz, mennyi ideig? – fordul feléd Nagyszakállú Ottó bácsi. Mit válaszolsz?

1 hétig? → 185

1 évig? → 186

185 – Egy hétig simán. Sőt, etetni is hetente kell őket felnőtt korukban. De ennél sokkal tovább kibírják elemózsia nélkül! Akár egy évig is! De akkor már nagyon éhesek szegények. No de térjünk vissza a varázsláshoz!
– A dinnye már megvan – lóbálsz meg a dinnyeszeletet a kezeden. Bele is harapsz. – De milyen „teknősalkatrészt” használjunk? → 187

186 + 1 érme
– Úgy van, akár egy évig is kibírják evés nélkül. Bár akkor már nagyon éhesek szegények. No de térjünk vissza a varázsláshoz!

– A dinnye már megvan – lóbálsz meg a dinnyeszeletet a kezeden. Bele is harapsz. – De milyen „teknősalkatrészt” használjunk? → 187

187 – Bár a teknősök nem vedlenek, előfordul, hogy a páncéljukról kisebb darabok leválnak.

Főleg akkor, mikor növésben vannak. Egy ilyen apró szarulemez tökéletesen megfelel. Már csak egy kisteknős kellene! Például ő, aki épp idemászott hozzánk! – és leemel róla egy apró, lehámlott szarulemezdarabot. – No, jöhet a varázsigé?

– Igen, de mit is kérdezzek a teknősöktől? Hogy vezetnek a Kék Ajtóhoz? Vagy a kincshez?

– Igen, mondd nekik, hogy ezekről egy versben olvastunk! És hogy a kőkulcs szerint nekik szerepük van a kincs megtalálásában.

– Rendben, most már mondhatod a varázsigét! – feleled, mindenre felkészülten.

Toll, szőr, karom, furcsa neszek,

emberből most állat leszek.

Ki tudja, hogy hány esztendő,

bárcsak én lennék a teknős!

Sikerült elismételned? → 188

188 Ahogy kimondtad a varázsigét, a dinnyéddel együtt a teknősöknél találod magad. Egyre

kisebb és kisebb vagy, és úgy érzed, mintha összeszorítottak volna alul és felül. Ez nem is véletlen – mindössze a fejed, illetve apró kezeid és lábaid lógnak ki kemény páncéloból, ami a hátadon és a hasadon is körbefog. Mint egy lovag, csak éppen te nem tudsz megszabadulni nehéz páncélotól a csata végén. Milyen kényelmetlen ez a viselet! Teszel egy lépést, és orra buksz. Egy picit behúzódsz pihegni a páncélobba. Mikor újra kidugod a fejed, több hozzád hasonló kisteknőst látsz magad körül.

– Sziasztok, teknősök!

– Szia! – felelik hárman kórusban, majd a legnagyobb, kicsit kövér példány megpróbál rámászni a fejedre, miközben kíváncsiskodik. – Csak nem dinnye van nálad?

– Ne légy falánk, Brútusz! – hűti le egy társa. – Nemrég jól belakmározta, és emlékezz vissza, hogy jártál a múltkor is!

– Hogy járt? – érdeklődsz.

– Túl sokat ettem, és kihíztam a páncéloamat. Nagyon nyomott – sóhajtja Brútusz.

– Én csak azt szeretném megtudni – fordulsz hozzájuk –, hogy hallottatok-e a Kék Ajtóról, ahol a kincs van.

– Hát hogyan hallottunk volna! – feleli a sima páncélú.

– A csapból is az folyik – rikkantja a göröngyös páncélos.

– Mindent tudunk róla – válaszolja a kövér teknős a páncélon, majd legurul a túloldalon. – A bölömbikánál van. Az egy böhm nagy bika. Vagyis bölöm nagy.

Erre a másik kettő rögtön lehurrogja.

– De Brútusz, a bölömbika nem is bika! Majd én útba igazítalak! – nyomakodik a sima páncélú.

– Nincs is bölömbika az állatkertben! Én tudom, hol a Kék Ajtó! – döccent meg a göröngyös.

Kihez fordulsz?

✦ A sima páncéloshoz? → 189

✦ Vagy a göröngyöshöz? → 190

189

Odatotyogsz a sima páncéloshoz.

– Miért, szerinted mi a bölömbika?

– Természetesen egy madár. A kincs viszont az articsókánál van. Ami szintén madár. Parti csóka.

– Szeret partizni, mi, Franklin? Vagy inkább artizni? – kérdi gúnyosan a göröngyös páncélú.

– Persze, Manó, te mindig mindent jobban tudsz! – duzzog Franklin.

– Szerintem jobban jársz, ha megkérdezed az Ősteknőst. Ő nem beszél butaságokat – veti oda Brútusz, majd unott képpel keresztülmászik a többiekén.

– Hol találom az Ősteknőst?

– Messze lakik, a hús ürege mélyén – bök oda egy tőled alig pár méterre lévő barlangra Manó. Lelkesen elindulsz arrafelé, keresztülmászva az előtted bandukoló teknősökön.

– Ha szerencséd van, segít neked, de ne csodálkozz, ha próbára tesz! – kiáltja utánad Brútusz. Bólintasz, és mászol tovább rendületlenül. → 191

190

– A nyaktekercsnél! – feleli a göröngyös páncélú határozottan.

– Mi az a nyaktekercs? – kérded.

– Olyan, mint a tavaszi tekercs, ugye, Manó? – kérdi gúnyosan a sima páncélos.

– Egyik étel, másik madár, de a kincs egyiknél sincs – szavalja Brútusz. – Amúgy jobban jársz, ha megkérdezed az Ősteknőst. Ő nem beszél butaságokat – veti még oda, majd unott képpel keresztülmászik a többiekén.

– Hol találom az Ősteknőst?

– Messze lakik, a hús ürege mélyén – bök oda egy tőled pár méterre lévő kis barlangra Manó. Lelkesen elindulsz arra, keresztülmászva az előtted bandukoló teknősökön.

– Ha szerencséd van, segít neked, de ne csodálkozz, ha próbára tesz! – kiáltja utánad Brútusz. Bólintasz, és mászol tovább rendületlenül. → 191

191

Hosszas, megerőltető séta után elérsz az Ősteknős üregéhez. Legalább két métert kellett gyalogolnod! Nem könnyű így haladni, ha az embernek, azaz a teknősnek még a súlyos páncélját is cipelni kell! Az üreg előtt kifújod magad. Olyan furcsán sötét lett közben. Hajjaj, az eget vastagon beborítják a sötétszürke viharfelhők. Váratlanul akkora szél kerekedik, hogy majdnem felborít páncélostul. Karmaiddal megkapaszzkodsz a talajban, majd óvatosan bekiabálsz az üregbe.

– Jó napot, az Ősteknőst keresem!

– Ki mondta neked, hogy én Ősteknős vagyok? Alig múltam nyolcvanéves. Ődön a nevem – dörmögi valaki a sötétből. Csak a feje látszik, de abból is látod, hogy hatalmas jószággal van dolgod.

– Hát, kedves Ődön, én csak azt szeretném kérdezni – feleled megszeppenve –, hogy tudod-e, hol van a Kék Ajtó, ami mögött a kincs rejtőzik.

– Tudom – felel mély hangon. Rövid csönd következik.

– És elárulod nekem? – kérded félénken.

– Nem – hangzik a határozott válasz.

– De nekem nagyon fontos, hogy megtudjam! Mit tegyek, hogy eláruld?

– Tudd meg a kecskéktől, milyenek a kecskerímek – jelentí ki Ődön, és visszahúzódik a sötétbe. Ekkor egy jókora csepp eső hullik kerek páncélodra. → 192

Bolyongás a viharban

192

Kopp. Kopp – pereg az eső a páncélodon. Majd egyre sűrűbben – kopp, kopp, kopp, kopp. A fejedem is landol egy jókora esőcsepp. Sürgősen behúzod minden kilógó részed a páncélba. A szél süvít, az esővíz gyűlik, már egész kicsi tócsa fejlődött a lábad alatt. És te ugyebár nem vízi teknős vagy, hanem szárazföldi! Óvatosan kikukucskálsz a páncélból. A sötét fellegek árnyékolta állatkert igencsak borús képet fest. A kifutóban meglátod Ottó bácsit. Összegyűjti a teknősöket, és becipeli őket a házba. Hamarosan előtted terem.

– A manóba, jókora vihart fogtunk ki! Gyorsan változz vissza!

Páncél, teknő eltűnjetek,

állat voltam, ember leszek!

Elhadarod a varázsigét, és hamarosan újra gyerekbőrben ázol Ottó bácsi mellett. Behúzódtok a tető alá, ahol

elmeséled, hogy Ödön, az öreg teknős a kecskékhez küldött.
Ottó bácsi a fejét csóválja.

– Igazán elmondhatta volna, ahelyett, hogy tovább küldözget! De hát Ödön már csak ilyen.

- * Felveted, hogy menjetek tovább a kecskékhez együtt? → **193**
- * Vagy valami eső elleni holmit kerítesz? → **194**

193 – Sajnos emiatt a fránya vihar miatt most nem tarthatok veled. Sürgősen végig kell járnom a rám bízott állatokat, hogy beterelem őket a védett, belső kifutóikba! Téged meg biztosan keres anyukád! Van ernyőd vagy esőkabátod? → **194**

194 Elgondolkodsz, honnan szerezhetnél esőkabátot. Bizonyára anyukádnál van, már ha hozott. És most muszáj lenne visszamenni hozzá, biztos aggódik érted a vihar miatt. De az is tuti, hogy így átázva rögtön hazacipel. Ottó bácsi, látva a fancsali ábrázatot, rád mosolyog.
– Ne csüggedj! – vigasztal Ottó bácsi. – Nekem most dolgom van az állatokkal, de te menj csak vissza anyukádhoz! Már ügyesen varázsolsz. Erre a papírlapra felírom a varázsigéket, amiket majd a krokodilnál és az elefántnál használhatsz. Hátha anyukád is veled tart, és felolvassa majd! – Ezt kötve hiszed, de azért bólintasz.

– A kecskét se felejtse ki! – emlékezteted.

– A manóba, de jó, hogy szóltál! – firkál fel pár sort egy papírra, és átadja. – Ne feledd, a hátizsákodban van a barna pergamen, a bogaras gyűrű pedig a zsebedben! Most pedig szaladj anyukádhoz, indulj a fókák felé! Lali veled marad,

és ha kell, segít! Nekem rohannom kell! – azzal eltűnik az ellenkező irányban.

Lali felszalad rajtad, és lekuporodik a válladon. Apró kis orrával lelkesen szimatol. Megsimogatod, majd kilépsz a teknősök kifutójából a viharba. Ajjaj, Ottó bácsi talicskája kinn maradt az esőben!

✱ Betolod a tető alá, hogy ne ázzon? → 195

✱ Vagy máris szaladsz a fókák felé, hogy mihamarabb anyukádhoz érj? → 196

195

+ 1 érme

Szegény Ottó bácsi, minden állateledele el-ázik! – gondolod, mialatt megragadod a talicskát, és betolod a közeli Madagaskár-ház nyitott ajtaján. Odabenn makik figyelnek elkerekedett szemmel, ahogy a nehéz talicskával küzdesz. Már ennyi esőtől bőrig áztál, de legalább megmentetted a „szállítmányt”. Várjunk csak! Hiszen állateledelekre szükséged lesz az átváltozásokhoz! Vajon mi kell a kecskéhez, a krokodilhoz és az elefánthoz? Gyorsan átpakolsz a hátizsákodba pár zöldséget, gyümölcsöt, húst és szénát. Bizony, egyedül nem lesz könnyű ez a varázslás, de majd csak megbirkózol vele. Mikor minden fontos ételt

összeszedtél, újra kilépsz a viharba. A szél beléd kap, az eső a fejedre zúdul, te meg dacolva az elemekkel elindulsz a fókák felé. → 196

196

Innentől az utadat érdemes a térképen követni!

Térképet a könyv borítójának belső oldalán találsz.

Már csurom víz a hajad és a ruhád, mire a fókák szél borzolta tavához érsz. Jacques-nak nyoma sincs, biztos behúzódt valahova. A túloldalon a Bagolyvár sziluettjét látod, mögötte villámok csapdosnak. Előtted a Kisszikla, amit az egyik út balról, a másik út jobbról kerül. Vajon melyiken érsz hamarabb anyukádhoz? Jól jönne már az az esőkabát!

✱ A bal oldali utat választod? → 197

✱ Vagy a jobb oldalt? → 198

197

Balról kerülöd a Kissziklát. Elhaladsz a pingvinek kifutója mellett. Egyikük sincs kinn, biztosan behúzódtak az üregeikbe. A vihar egyre jobban tombol. Egy újabb útelágazáshoz érsz. Jobbra az állatkerti

tó víztükre csillan meg, balra a bejáratot látod. Pár látogató szalad feléd esőkabátban, majd továbbfut a bejárat felé. Vajon merre van a Pálmaház?

✱ Jobbra fordulsz az állatkerti tó irányába? → **200**

✱ Vagy balra a bejáratához, követve az esőkabátosokat? → **199**

198 A fókáktól jobbra mész. Elhaladsz a Bagolyvár alatt, majd hamarosan a kenguruk kifutójánál találsz magadat. Az összes állat behúzódtott a faház menedékébe, és összebújva egymást melegítik. Sietve továbbindulsz, mert már teljesen átáztál. De jó lenne ott lenni anyukádnál, és végre esőkabátba bújni! Meggyorsítod a lépteid, elfutsz az Ausztrálház mellett, és már a Krokodilháznál vagy. Tőled balra az állatkerti tó viharos víztükre hullámszik. Jobbra pedig ott a Pálmaház! Sietve felkaptatsz a kávézó teraszára vezető lépcsőn. → **202**

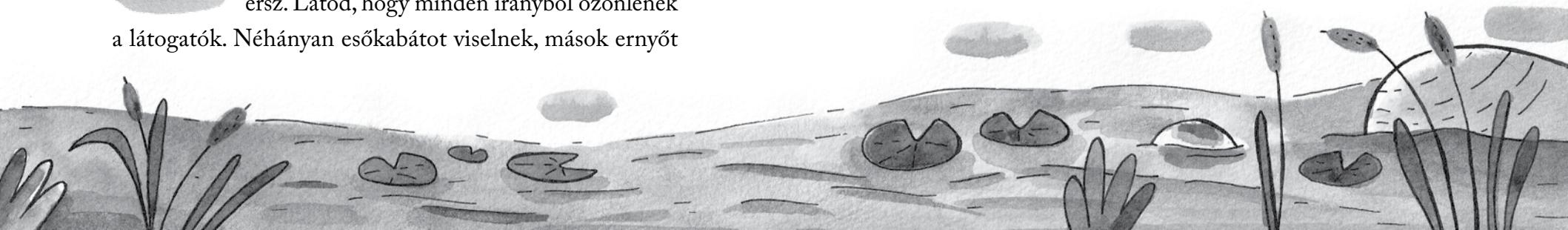
199 Balra fordulsz te is. Hamarosan a bejáratához érsz. Látod, hogy minden irányból özönlenek a látogatók. Néhányan esőkabátot viselnek, mások ernyőt

szorongatnak a kezükben. Az ernyők legtöbbször alaposan megtépázta a vihar, ezért igen furcsa formákat öltöttek. A sok ázott ember sietősen áramlik kifelé az állatkertből. A Pálmaházat nem látod, de innen balra és jobbra is vezet út. Kissé megzavarodsz. Most merre tovább, ha a bejárat mögötted van?

✱ Balra indulsz, és visszamész az úton, ahonnan idejöttél? → **200**

✱ Vagy inkább jobbra mész? → **201**

200 Hamarosan már az állatkerti tó mellett sétálsz. A víztükrök vadul fodrozódnak. Vajon mit csinálhat most a falánk amur? Talán elrejtőzött a part menti nádasban. A kárókatona is eltűntek, és a pelikánok se lazálnak a madárszigeten. Vajon a tojástolvaj itt van? És már akcióba lépett? Jolán nyomoz? A távolban feltűnnek a Pálmaház körvonalai. Már nagyon szeretnél anyukáddal találkozni, és esőkabátba bújni. Futni kezdesz, és felkaptatsz a kávézó teraszára vezető lépcsőn. → **202**

201

Elindulsz a jobb oldali úton. Valami azt súgja, hogy kicsit eltévedtél. Azért elmész a következő elágazásig. Hoppá, már megint itt vagy a teknősök-nél. Körbejártál! És közben bőrig áztál. Sebj, nem adod fel! Újra elindulsz a fókák felé, de a fókátónál ezúttal azt az utat választod, ami jobbról kerül a Kissziklát. Reménykedsz, hogy mielőbb a Pálmaházhoz érsz, és többé már nem tévedsz el. → 198

202

Ahogy felérsz a kávézó teraszára, lehangoló látvány tárul a szemed elé. A hely teljesen kihalt, sehol egy vendég, se anyukád, se Jolán. Több széket felborított a vihar, az asztalok alatt tócsákban áll a víz. Üres poharak gurulnak a földön ide-oda, és a fejed fölött nejlonzacskókat röptet a szél. Egy elejtett SZÁZFORINTOS gurul a lábad felé. Gyorsan felveszed és zsebre teszed, hát ha szerencsét hoz. A pálmaházi kávézón jókora rács, alatta megtépázott felirat függ. Ha tudsz olvasni, kibetűződ: „Technikai okok miatt zárva”. Elkeseredetten nekidőlsz a falnak, és csuromvizes hajadat félresöpröd a homlokodból. Vajon hol lehet anyukád? Biztosan nem hagyott itt! Inkább utánad futkos valahol az állatkertben, és nagyon aggódik! És Jolán? Elkezdett végre nyomozni a tojástartó után? És

mi lesz a Kék Ajtóval meg a kincssel? Gondolkozol, gondolkozol, majd felcsillan a szemed. Már tudod, mit tegyél! El fogsz menni a kecskékhöz, és közben próbálsz megtalálni anyukádat is. Így a kecske is jóllakik, és a káposzta is megmarad! Mit neked vihar! Irány az állatsimogató! → 203

Kecskekalandok

203 Lelkesen lerohansz a Pálmaház esőáztatta lépcsőjén. Amint leérsz, megtorpansz. Merre is van az állatsimogató? Valahol a Kisszikla túloldalán, közel a gyűrűsfarkú makikhoz. Bármerre mész, útközben nagyon figyelsz majd, hátha megtalálsz anyukádat vagy Jolánt. Merre indulsz?

- * Balról kerülöd az állatkerti tavat, és a fókák felől közelítesz? → **204**
- * Vagy jobbról kerülöd a tavat? → **205**

204 Balra fordulsz, és a zuhogó esővel dacolva nekiindulsz az útnak. Elhaladsz a sötétbe burkolódzó Ausztrálház mellett. A struccoknál teljes csönd. A vízidisznóknál szintúgy. A sisakos kazuár ki sem dugja a csőrét az esőbe. A kenguruk összebújva vacognak a tető alatt. A látogatók meg teljesen eltűntek. Anyukádnak

nyoma sincs. Jolánnak se, de azt annyira nem bánod. Egyedül sétálsz a kihalt állatkertben. A fókáknál megtorpansz. Merre is kell menned? Lali, aki eddig csendben vacogott a válladon, most, látván elbizonytalanodásod, vezetődülni szegődik. Leszalad az oldaladon, és a pocsolókat kerülgetve jobbra fordul a fókáknál. Fehér szőre ázott szürke színt ölt. Alábbhagyhatna már ez az eső! A macskaköves úton balra fordultok, és már ott is álltok az állatsimogatónál, a makikkal szemben. Benn egy csúszda árválkodik, körülötte pár rugós gyerekjáték, mögöttük ázott kecskék várakoznak egy tető alatt.

- * Körülnézel még a környéken, hátha megtalálsz anyukádat? → **208**
- * Vagy egyenesen besétálsz a kecskék közé, hogy megtudd, milyenek a kecskerímek? → **209**

205 Az állatkerti tó jobb partján sétálsz. A tó vize zavaros az esőtől, a madarak mind eltűntek. Nyilván behúzódtak a fészkeikbe. Tőled balra a Japánkert fáit vadul csavarja a viharos szél. Az egyik virágzó bokorról az összes szírom a földre hull. Látogatók sehol. Anyukádnak nyoma sincs. Jolánnak se, de azt annyira nem bánod.

Egyedül sétálsz a kihalt állatkertben. Hamarosan útkeresztződéshez érsz.

✱ A Kisszikla felé veszed az irányt? → 206

✱ Vagy a bejárat felé fordulsz? → 207

206 Balra fordulsz a zuhogó esőben. Elsétálsz a pingvinek üres kifutója mellett a Kisszikla oldalában. A távolban, sötét felhők alatt villámok csapdosnak. Hamarosan egy keskeny, kanyargós, macskaköves úthoz érsz. Itt kellett jobbra fordulni. Átsétálsz a növényalagút alatt, és már ott is állsz az állatsimogatónál, a makikkal szemben. Benn egy csúszda árválkodik, körülötte pár rugós gyerekjáték, mögöttük ázott kecskék várakoznak egy tető alatt.

✱ Körülnézel még a környéken,

hátha megtalálod anyukádat? → 208

✱ Vagy egyenesen besétálsz a kecskék közé,

hogyan tudod, milyenek a kecskerímek? → 209

207

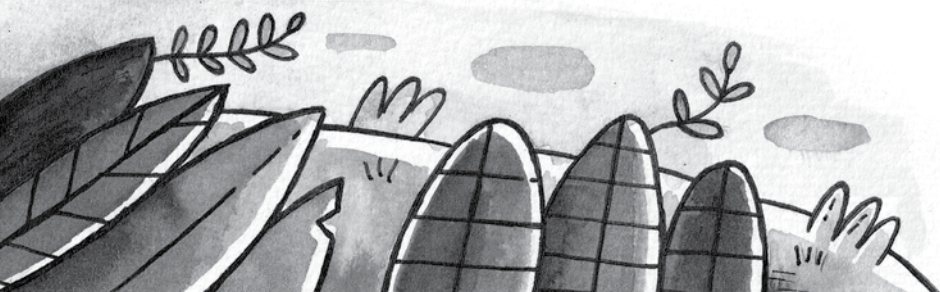
Jobbra veszed az irányt. Hamarosan a kupolás bejárat épület előtt állsz. Sehol senki, csak a vízcseppek pattognak a pocsolók borította kőburkolaton. A kapuban, ahol a jegyet ellenőrzik, lámpa pislákol. Talán van ott még valaki? Esetleg meg tudod kérdezni, látták-e anyukád! De vajon mit szólnak, ha egy csuromvizes gyerek kopogtat be hozzájuk a szülei nélkül? Most mi legyen?

✱ Mégis bekopogsz, és megkérded, hogy látták-e anyukádat? → 210

✱ Vagy inkább mész egyenesen a kecskékhez? → 211

208

Nem mész be egyből a kecskék közé, hanem teszel egy kis kört, hátha találkozol valakivel. Sajnos hiába sétálgatsz az ömlő esőben, se a teknősöknél, se a tigrisnél, se az elefántház környékén nem találsz egy lelket sem. Vállat vonsz, és visszasétálsz a kecskékhez. Mikor befordulsz a macskaköves útra, már messziről látod, hogy egy magas alak van az állatsimogatóban. Méretes, kék esőkabátját a szél tépázza. Háttal áll neked, de mikor közelebb érsz, észreveszed, hogy egy csomag zoocsemegét szorongat a kezében. Hiszen ez Jolán! Most még neki is megörülsz, ezért sietve belépsz mellé az állatsimogatóba. Előtte

azonban Lalit becsúztatod a hátizsákodba, nehogy Jolán halálra rémüljön az egérkétől.

– Hát te meg mit keresel itt? Anyukáddal már mindenütt kerestünk! Micsoda kis gézengúz vagy te! Rendőrségi körözést kellene kiadni rád! – perdül feléd Jolán, hegyes állát neked szegezve.

Megszeppensz, és elsőre köpni-nyelni sem tudsz. Aztán összeszeded a bátorságod.

✦ Megkérded, hol van anyukád? → 217

✦ Vagy felolvastatod vele a kecskés varázslatot? → 218

209 Kinyitod a kaput, és belépsz az állatsimogatóba. Szegény Lali teljesen átázott, így beülteted a hátizsákodba száradni. A kecskék távolabbról figyelnek,

nincs kedvük kijönni az esőbe a tető alól. Hogy fogod elmondani a varázsigét? Kit kérj meg, hogy felolvassa, mikor egy lélek sincs itt? Tanácstalanul lézengsz odabenn a pocso-lyákat kerülgetve. Most mi legyen?

✦ Lecsúszol a csúszdán? → 215

✦ Vagy odamész a kecskékhez? → 216

210

Odasétálsz az állatkert kapujához, és bekopogsz az ajtón, ami mögül világosság szűrődik ki. Egy középkorú, bajszos férfi nyit ajtót. Ottó bácsihoz hasonlóan ő is az állatkerti dolgozók munkaruháját viseli, de közel sem annyira barátságos.

– Hát te meg mi járatban vagy? – kérdi gyanakodva, összehúzóva sűrű szemöldökét.

– Hát, csak azt szeretném kérdezni, nem látott-e erre egy virágos ruhás nénit esernyővel.

– De bizony, hogy láttam! Egy másik hölgygel együtt érkezett. Az elkódorgott gyereket kereste. Csak nem te vagy az?

– Ööö, és meg tudja mondani, merre találom? Utánamegyek, és megkeresem.

– Szó sem lehet róla! Itt maradsz, amíg érted jön! – feleli a férfi marcona hangon.

Nincs kedved itt dekkolni a kapusfülkében, már kezded megbánni, hogy bekopogtál. De hogyan tudnál meglógni? A bajszos árgus szemmel figyel. Dobj a kockával!

✱ A dobásod 1, 2 vagy 3? → **212**

✱ Vagy 4, 5 vagy 6? → **213**

211 Sietősen továbbálsz innen, nehogy meglásanak. Hamarosan újabb útelágazáshoz érsz, ahol egy maki bronzszobra áll. Balra macskaköves ösvény indul. Ez lesz az! Befordulsz, és már ott is állsz az állatsimogatónál, a makikkal szemben. Benn egy csúszda árválkodik, körülötte pár rugós gyerekjáték, mögöttük ázott kecskék várakoznak egy tető alatt.

✱ Körülnézel még a környéken, hátha megtalálod anyukádat? → **208**

✱ Vagy egyenesen besétálsz a kecskék közé, hogy megtudd, milyenek a kecskerímek? → **209**

212

Hirtelen eszedbe jut Lali. Suttogva hívni kezded.

– Hé, Lali! Lali!

– Mit makogsz? Maradj csendben! – mordul rád a bajszos barátságatlanul.

Ekkor Lali előbújik. Csak rád néz, és már tudja is, mit kell tennie. Kisliyszol a szoba közepére. Te meg felkiáltasz.

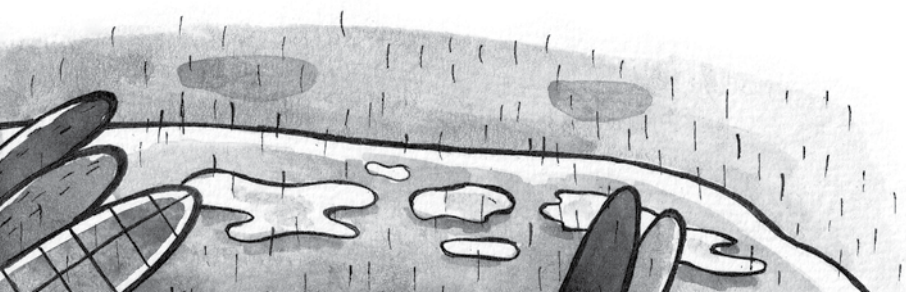
– Bácsi, tessék nézni, bejött egy egér! Ott van a szőnyegen! A bajszos elsápad, és villámgyorsan felugrik a székére.

– Jaj, ne, most mit csináljak? Hova bújjak? – kérdi reszkető lábbal.

– Hívok segítséget! – kiáltod, és sebesen kislisszolsz az ajtón. Lali utánad lohol. Elfuttok a macskaköves útig, ami az állatsimogatóhoz vezet. Ott mertek csak hátranézni. A bajszos szerencsére nem követ titeket, biztos még mindig ott reszket a széken állva. Így már nyugodtan beléphetsz a kecskék közé, hogy megtudd, milyenek a kecskerímek. → **209**

213

Nincs semmi ötleted, hogy hogyan tudnál meglépni, így itt maradsz a kapuslakban. Kicsit kifújod magad, és talán meg is száradsz. A ruhádból folyik a víz, már egész kis tócsa gyűlt össze alattad. A kapuőr rosszállóan figyel.

– Állj oda a sarokba, ott nem vizezel össze semmit!

Orrodát lógatva bekullogsz a sarokba. Ott álldogálsz szomorúan, mikor hirtelen a bajszos izgatottan kibámul az ablakon. Egy magas alak kék esőkabátban épp átszeli a teret, jobbra-balra pillantgatva. Mintha valamit keresne. A kapuőr felugrik, és kikiabál az esőbe.

– Asszonyom, asszonyom, megvan az elcsatangolt kölyök!

Erre a kék esőkabátos azonnal irányt vált, és már ott is terem az ajtóban. Hegyes állát bedugja, mielőtt belépne. Jaj, ne, ez Jolán! → **214**

214

– Na végre, hogy rád bukkantam, te rosszcsont! Anyukáddal már mindenhol kerestünk.

Azonnal gyere velem! Köszönöm, uram, hogy megtalálta! – fordul a bajszoshoz, majd megragadja a kezéd, és kirángat a kapuslaktól az esőre. Ott álltok a bejáratnál, és áztok.

– Jolán néni, nem akartad megetetni a kecskéket? – kérded reménykedve, Jolán kezében lévő zoocsemegére pillantva.

– De, tulajdonképpen igen – válaszolja Jolán bizonytalanul.

– Itt vannak a közelben! Esetleg elmehetnénk oda, és ott várhatnánk tovább.

– No jó, legalább ettől a csomagtól is megszabadulok. Menjünk!

Elindultok a még mindig zuhogó esőben, és hamarosan ráfordultok a katták felé vezető macskaköves útra. Már ott is vagytok az állatsimogatónál. A kifutó közepén egy csúszda árválkodik, körülötte pár rugós gyerekjáték, mögöttük ázott kecskék várakoznak egy tető alatt. Beléptek. Most mit teszel?

✦ Megpróbálsz megtudni Jolántól, hol van anyukád? → **217**

✦ Vagy megkéred, hogy olvassa fel a kecskés varázsigét? → **218**

215

Jobb híján felmászol a csúszdán, és megpihensz a tetején. Csuromvíz, de már úgymint átázta. Alattad egy szimpatikus pocsolya fodrozódik, pont oda érkeznel, ha lecsúsznál. Ezt anyukád sose engedné meg, de most, hogy ő nincs itt, mégis kipróbálsz. Hatalmasat placsansz a sárba, és boldogan csücsülsz a pocsolyában, mikor hirtelen valaki rád kiált.

– Hé, te meg mit csinálsz? És hogy nézel ki? Te jó ég! – sopánkodik egy magas, kék esőkabátos alak, az állát

előrenyújtva. Jolán néni talált meg! Kinyitja az állatsimogató ajtaját, és belép. Kezében még mindig a zoocsemegét szorongatja, vállán bőrtáska.

– Itt csúszdázgatsz, miközben anyukáddal már mindent tűvé tettünk érted! Micsoda kis gézengúz vagy te!

– Én meg titeket kerestelek, csak közben csúszdáztam egy picit – feleled lehajtott fejjel, miközben kikászálódsz a pocsolyából.

✱ Megkérded Jolánt, hol van anyukád? → 217

✱ Vagy felolvastatod vele a kecskés varázslatot? → 218

216

Odaballagsz a kis házikóhoz. A kecskék érdeklődve figyelnek. Te is érdeklődve figyelsz őket. Mi lenne, ha csak úgy odamekegnél nekik, és ők visszamekegnének? Már ebből kiderülne, milyenek azok a kecskerímek. Milyen egyszerű lenne! Előkaparod Ottó bácsi cetlijét. Megkeresed azt a részt, ami felett egy kecskeszarv rajza díszel. Ide-oda forgatod, próbálsz kiolvasni a betűket, miközben a másik kezettel igyekszel az esőtől megvédeni a papírdarabot. Sajnos Ottó bácsi kézírása kibetűzhetetlennek tűnik. Annyira elmerülsz a próbálkozásban,

hogy meg sem hallod, amint valaki bejött a kecskesimogatóba, és feléd közeledik.

– Megvagy! – kiáltja egy éles hang, valaki megragadja a vállad, és kiveszi a kezedből a papírcetlit. Rémülten hátrafordulsz. Jolán néni áll mögötted kék esőkabátba csavarva. Vállán a barna bőrtáska, kezében a zoocsemegés zacskó. Szeme mérgesen villan.

– Anyukáddal mindenhol kerestünk már! Merre jártál, és mi ez a cetli?

✱ Visszakéred Ottó bácsi cetlijét? → 219

✱ Vagy megkérdezed Jolánt, nem olvasná-e fel a szöveget? Hátha ő ki tudja betűzni ezt a girbegurba írást! → 218

217

Anyukád felől érdeklődsz Jolánnál.
– Ő is téged keres valahol az állatkertben! Borzasztóan aggódik! Ki tudja, merre jár. Te jó ég, bőrig áztál! – tekint rád aggodalmasan. – Biztosan meg fogsz fájni! Mit fog szólni anyukád, ha meglát?!

Te már nagyon örülnél, ha meglátnád anyukádat, bár előfordulhat, hogy kicsit mérges lesz rád. Már a vihar első

jeleire vissza kellett volna menned hozzá. De hát egy teknősbéka páncéljában ez szinte lehetetlen vállalkozás lett volna.

– Gyere, keressük meg gyorsan! – sürget Jolán, és kifelé kezd cibálni.

– Ne, maradjunk itt a kecskéknél, mert különben elkerüljük egymást! – kérleled.

– Ebben van valami. No jó! De nem mozdulhatsz el melőlem! – néz rád szigorúan.

Amíg várakoztatok, előásod Ottó bácsi cetlijét a kecskékről. Micsoda olvashatatlan írás! Hisz ezt nem tudod kibetűzni... úgy döntesz, megkéred Jolánt, hogy olvassa fel a kecskés varázsigt. → 218

218

– Jolán néni, kérlek, olvasd fel nekem ezt a szöveget! – böksz rá arra a részre Ottó bácsi macskakaparással teleírt cetlijén, ami fölött egy kecskeszarv rajza díszel.

– Még mit nem! Épphogy előkerülsz, és már ilyenekkel nyaggatsz! Különb is, milyen szöveg ez? – kérdi fontoskodva. Előássa vastag keretes szemüvegét barna bőrtáskájából, és az orrára helyezi. A másik kezében még mindig a zoocsemegét szorongatja, amire pár kecske felfigyel.

Előjönnek a tető védelméből az esőre, és megpróbálják zacskóstul felfalni a finomságot. Jolán magasra emeli a kezét, és közben próbálja kibetűzni a szöveget.

– Micsoda macskakaparás! És teljesen értelmetlen! – közli felháborodva. – Az van ideírva, hogy „*Toll, szőr, karom, furcsa neszek, emberből most állat leszek. Öklelek és nem lesz vita, hadd lehessen kecskegida!*”

Ahogy felolvassa a szöveget, egészen váratlan dolog történik! → 220

219

– Add vissza a papírt! – kérleled. – Fontos! – Na persze! Inkább megnézem, mit akarsz itt titokban tanulmányozni! – feleli Jolán, miközben magasra tartja a cetlit és a zoocsemegés zacskót is, mert időközben néhány kecske odagyűlt körétek, és megpróbálják kienni a kezéből. Barna táskája a vállán himbálózik.

– Micsoda értelmetlen szöveg! – vizsgálja az írást összevont szemöldökkel. – Még hogy „*Toll, szőr, karom, furcsa neszek, emberből most állat leszek. Öklelek és nem lesz vita, hadd lehessen kecskegida!*” Micsoda butas...

De nem tudja végigmondani lesújtó véleményét Ottó bácsi irományáról, mert ekkor váratlan dolog történik. → 220

220

A zoocsemege és a barna táská a földön hever, míg a jókora kék esőkabátot az állatsimogató kerítésére fújja a szél. Jolán néni helyén pedig egy hegyes állú, nyurga, barna kecske áll. A többi állat döbbenet mereszti rá a szemét, de hamar felfedezik a zoocsemege zacskót, ami teljesen elfeledtet velük az iménti átváltozást. Mind ráugranak a kecskecsemege, amiből csak pár zöld golyóbist sikerül megmentened. A táskát a kerítésre akasztod, és a barna kecskéhez fordulsz.

– Jolán néni? – kérded óvatosan. A kecske felháborodott mekegésben tör ki.

– Jól vagy, Jolán néni? De hát mitől változtál kecskévé? – Aztán hirtelen ráébredsz. Hát persze! A barna táská kecskebőrből volt, ami egykoron egy kecske részét képezte! A másik kezében zoocsemeget tartott, ami ugyebár a kecské kedvence. És a varázsigét is kimondta.

– Hajaj, mi lesz ebből? – vakarod a fejed. Bár elég vicces Jolán néni kecskeként mekegve látni. De most nincs idő ezzel foglalkozni. Mihamarabb meg kell tudnod, mik azok a kecskerímek. → **221**

Bonyodalmak és kecskerímek

221

Most, hogy Jolánból kedves, barna kecske lett, sokkal elviselhetőbb, mint néni korában. Kíváncsi vagy, ő mit szól a kecskeléhez. Ha átváltozol te is, talán megkérdezheted tőle. Most mindenesetre gyorsan kell cselekedned, nehogy elfelejtsd a varázsigét! Egyik kezeden a maradék zoocsemeget tartva, másik kezeden a barna táskára téve elismétled a versikét.

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.
Öklelek és nem lesz vita,
hadd lehessen kecskegida!*

A varázsigé hatására tested előrehajlik, kezeden földet ér. Ujjaid összenőnek és patává keményednek. Fejed megnyúlik, orrod távol kerül a szemedtől, és a fejed búbján egy kis szarvkezdemény bukkan elő. Kecske lettél! A többi állat odagyűlik köréd, és villámgyorsan elfogyasztják a maradék,

szétszóródott zoocsemegét. Már meg sem lepődnek, hogy egy újabb ember vált kecskévé előttük. Itt az alkalom, hogy kipróbáld, milyen kecskének lenni. Körbenyargalászol az esőben a kifutóban, időnként nagyokat ugorva. Néhány kis-kecske melléd szegődik, és versenyt pattogtok. Ezután lecövekelsz, és leteszteled, milyen páros lábbal hátrarúgni. Igazán pompás érzés! De most már elég volt a mókából!

- ✱ Odamész valamelyik kecskéhez, és megkérdezed, milyenek a kecskerímek? → **222**
- ✱ Vagy beszélgetsz, azaz mekegsz kicsit Jolánnal? → **223**

222 Megkörünyékezel egy idősebb, meglett kecskét, amelyik nyugodtan, elmélázva álldogál az esővédő tető alatt. Bakugrásokkal mellette természet, és rámekegsz.

- Szia! Meg tudod mondani, hogy milyenek a kecskerímek?
- Mek – feleli bambán.
- Akkor mondd nek, kérlek!
- Most? – feleli csodálkozva. – Ebben a kutya időben téged a költészet foglalkoztat?
- Igen, most vagyok rá kíváncsi! Most azonnal!

Ebben a pillanatban ismerős hang üti meg a füledet. Valaki a nevedet kiabálja! Te is és a kecske is a hang irányába fordultok. A kifutó kerítésénél először egy viharvert esernyő tűnik fel, majd mögötte meglátjátok anyukádat. Virágos ruhájából csavarni lehet a vizet, haja a homlokára tapad. Ekkor megpillantja Jolán kék esőkabátját a kerítésen.

– Nocsak! Jolán, itt vagy? Merre vagy? – kiáltja anyukád az esőfüggönyön keresztül. Ekkor barátnője barna táskáját is észreveszi odabenn, így tétován belép az állatsimogatóba.

- ✱ Odaszaladsz hozzá örömdben? → **224**
- ✱ Vagy a kecske mellett várakozol, hogy most mi lesz? → **225**

223 Odaugrabugrálsz Jolánhoz. Ő lesújtó tekintettel mered rád, és befal egy adag szénát.

- Jolán néni, ne izgulj, vissza lehet változni! Nem leszel mostantól kecske! Csak utánam kell mondanod a varázsigét.
- Jolán néni türelmetlenül öklel egyet a kerítésbe.
- Még egy kicsit várj, beszélnem kell egy kecskével, mondjuk azzal ott – mutatsz egy meglett, nyugodt kecskére a közeledben –, és ha megtudtam tőle, milyenek a kecskerímek, akkor együtt visszaváltozunk.

Jolán erre nekidörzsöli a hátát a kerítésnek, te pedig megpróbálsz megtudni, milyenek a kecskerímek. → 222

224 Lelkesedésben teljesen elfelejtkezel róla, hogy épp kecske vagy, és hatalmas ugrásokkal anyukád mellett teresz. Örömdben majdnem feldöntöd. Anyukád rémulten hátralép, és megkapaszkodik a kerítésben.

– Kecske, nem szabad! – fordul feléd korholóan. Leszeded a fejed, és szomorúan hátrébb lépsz. Úgy látszik, nem vagy ismerős neki. → 225

225 Némán figyeled, ahogy anyukád tétován körülnéz, Jolán táskája mellett állva.

– Jolán, itt vagy valahol? Merre vagy? – pislog körbe bizonytalanul az esőben. Ekkor a barna kecske, aki nem más, mint Jolán, lelkesen anyukád felé száguld. Úgy látszik, komolyan vette, hogy szólítják. Anyukád mellett megtorpan, és lelkesen rágni kezdi a virágos ruháját, ami még ember formájában is annyira tetszett neki.

– Juj! – kiált fel erre anyukád, és hátrálni kezd. Ekkor recsenés hallatszik. A szoknya egy része eltűnik Jolán

szájában. Anyukád hiányos ruházatában kimenekül a kifutóból. Mikor kifújja magát, leemeli a kerítésről az ázott kék esőkabátot, amit korábban Jolán néni viselt. Bánatosan lenéz virágos ruhája romjaira, majd jobb híján maga köré tekeri a kék lebernyegget. Ezután megmarkolja az ernyőjét, és téged szölongatva eltűnik az esőben, a Nagyszikla irányában. Szomorúan mekegsz magad elé.

- * Odamész Jolánhoz, és megdorgálsz? → 226
- * Vagy gyorsan visszazaladsz az idős kecskéhez, hátha végre kiböki, mik azok a kecskerímek? → 227

226 – Jolán néni – magyarázod a kecskének –, nem szabad lelegelni a látogatók ruháját! A többi kecske sem csinál ilyet!

– Én már megettem egy pamutövet, mert szénának hittem – vallja be egy kecske melletted.

– Én pedig kiettem egy kisfiú zsebéből az állatkerti belépőjét! Nagyon finom volt! – kontrázik a másik.

– A gyerekkesztyűk is igen ízletesek! – lelkenedik egy harmadik.

– Jó, jó, de azért nem szabad ilyet csinálni! Szegény anyukám most milyen szomorú lehet!

Jolán néni bánatosan csócsálja a szoknyadarabot, a többi kecske pedig egyetértően bólogat. Azért az egyik megkóstolja Jolán néni barna táskáját. Neked viszont meg kell tudnod, mik azok a kecskerímek! → 227

227 Otthagysz Jolánt, és visszamész az idősebb kecskéhez, akivel beszélgettél.

– Hol is hagytuk abba? – kérdi a kecske ábrándosan.

– Ott tartottunk épp, hogy milyenek a kecskerímek – feleled.

– Nem olvastál Devecserit? *Olyanok a kecskerímek, mint mikor a kecske rí, mek* – válaszol flegmán a kecske, és kőrödni kezd.

– Kár, hogy ezt Kosztolányi írta – jegyzi meg a közelben egy másik kecske. – De azt is megemlíthetném, hogy *„Ott szemben a teátrummal / Megittam egy teát rummal. / De mire a tea kész lett, / Eltörött a teakészlet”*.

– Vagy azt is mondhatnám – teszi hozzá egy harmadik –, hogy *„Engem kétszer csapott kupán, / S ő egy pofont kapott csupán.”*

– Azt hiszem, értem! – mekeged. – Köszönöm, viszlát!

* Most gyorsan visszaváltozol, és rohansz a teknősökhöz? → 228

* Vagy megpróbálsz kezdeni valamit Jolán nénival? → 229

Odaszaladsz a kifutó szélére, és már hadarod is a varázsigét.

*Szőr és paták eltűnjetek,
állat voltam, ember leszek!*

Pillanatok múlva újra emberré válsz. Már szaladnál is, mikor egy barna kecske odacsörtet hozzád, és majdnem fellök. Arrébb szeretnéd tolni, de aztán rájössz, hogy Jolán néni az.

– Á, Jolán néni! Ismételd el a varázsigét, és visszaváltozol! – és már mondd is. A barna kecske semmit sem felel, csak bambán néz rád. – Húha, most mit csináljak veled? – vakarod a fejed, miközben kifelé araszolsz a kifutóból. Úgy tűnik, Jolán nem tágít, szorosan a nyomodban van. – Jól van, gyere velem, majdcsak visszaváltozol valahogy! – sóhajtasz, és a kecskével a nyomodban nekiindulsz a teknősök felé. → 230

Már rohannál is vissza a teknősökhöz, mikor hirtelen megtorpansz. Jolán néniről majdnem megfélekedtél! Odaszaladsz a barna kecskéhez, amelyik épp büntudatosan nyeli le a virágos anyag végét.

– Jolán néni, most visszaváltozunk, jó? – A kecske érdeklődve néz rád. – Csak ismételd utánam a varázsigét, oké?

Nem vagy benne biztos, hogy Jolán megértette, de azért megpróbálsz. Lassan, tagolva mekeged el a már ismert szöveget, egy picit máshogy.

*Szőr és paták eltűnjetek,
állat voltam, ember leszek!*

Ebben a pillanatban újra emberré változol. Jolán csodálkozva figyel.

– No, mondd utánam! – nógatod, de semmi eredmény. Jolán néni továbbra is kecske. Nincs mit tenni, nekiindulsz a teknősök felé, Jolán néni pedig megadóan követ. Majdcsak visszaváltozik valahogy! → 230

Ahogy elindultok a macskaköves úton, ahol szegény Jolán csak nehezen tud haladni a patája miatt, Lali is utolér benneteket, és felszalad a kecske hátára. Így sétáltak tovább az ömlő esőben. Kár, hogy nincsenek látogatók, pedig igazán különleges látványt nyújtotok. Egy gyerek, nyomában egy kecskével és a kecske hátán egy egérkével. De várjunk csak, valaki mégis szembejön – vagyis

inkább gurul! Egy kisfiú háromkerekűn! Nagyon gyorsan teker, és minden pocsolóba belekormányozza a járgányát. A bringán egy kosár van, le-takarva (vajon mi lehet benne?), hátul a csomagtartóban pedig egy plüss Darth Vader ázik. A kisrác elhúz mellettetek, ti pedig balra fordultok, és már fel is tűnik a távolban a teknősök birodalma.

- * Korábban betoltad a talicskát a házba? → 231
- * Vagy hagytad kinn állni az esőben? → 232

231 Újra a teknősök kifutójánál állsz. Szerencsére a talicskából minden fontos ételt magadhoz vettél, így rögtön át is változhatsz. Csak először megpróbálsz minél közelebb kerülni a vén teknőshöz, hogy ne kelljen sokat másznod. Mielőtt elmondanád a varázsigét, megmagyarázod Jolánnak és Lalinak, hogy egy rövid időre teknős leszel. Úgy érzed, Lali megértette. Jolánban nem vagy biztos.

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.
Ki tudja, hogy hány esztendő,
bárcsak én lennék a teknős!*

Ahogy teknős lettél, már araszolsz is a vén teknős felé. Ugyanott tanyázik, sötét üregében, mint korábban. Megszólítod, mire kidugja a fejét. → 233

232 Ahogy a teknősökhöz közeledsz, látod, hogy egy elhagyott jármű ázik kinn az úton. Hajaj, ez Ottó bácsi talicskája! Áll benne a víz, a zöldségek összekeveredtek a húsokkal, még szerencse, hogy nem borult fel az egész. Jolán szeme felcsillan az ételek láttán. Behajol a talicskába, és elkezdi bekebelezni a zöldségeket.

– A virágos ruha nem volt elég? – förmedsz rá, de megesisik a szíved rajta, olyan szomorúan néz rád egy uborkával a szájában. Mindenesetre most betolod az eső elől a talicskát a mellettetek nyíló Madagaszkár-házba, és kipakolod belőle azokat az ételeket, amire a teknősnek, az elefántnak, a papagájnak és a krokodilnak szüksége lehet. Ezután megint kilépsz az esőbe. → 231

233

– No, tudod már, milyenek a kecskerímek? – szegezi neked a kérdést Ödön.

– *Olyanok a kecskerímek, mint mikor a kecske rí, mek* – szavalod lelkesen. A vén teknős lassan bólint, majd méltóság-teljesen megszólal.

– A Kék Ajtó egy olyan négylábú állat kifutójában található, amelyik növényt eszik – majd sóhajt, és visszahúzódik a sötétbe.

– Hé, mondjál még valamit! Ez rengeteg állatra igaz itt! Ezért küzdöttem annyit, lettem kecske meg minden? – háborogsz.

Semmi válasz. Úgy tűnik, egyelőre meg kell elégedned ennyi információval. Eszedbe jut, hogy a kőkulcson további állatok rajzai is szerepelnek. Hátha tőlük újabb dolgokat tudhatsz meg, és segítségükkel végül eljutsz majd a Kék Ajtóhoz. Elszavalva a varázsigt gyerekké változol, és megvizsgálod a térképet, hogy hova induljatok először Jolánnal és Lalival, akik most már végleg útitársaidul szegődtek. → **234**

A krokodil házában

234

Úgy döntötök, a krokodiloknál kezdtek. Megkeresitek őket az egyre foltosabb és vizesebb térképen, és kiválasztjátok az odavezető utat. Ahogy elindultok, megelőztök egy babakocsit toló apukát, aki a kezében egy csokit szorongat. Vajon hol fogja megenni ebben az esőben? Nagyon óvatosan tolja a kocsiját, biztos alszik a baba benne. Hamar magatok mögött hagyjátok, és rövidesen már az állatkerti tó mellett baktattok. A tó túloldalán kiszúrtok egy fából készült épületet, ami a víz felett egyensúlyoz cölöplábaikban. A Krokodilház az! A parttal deszkák-ból készült híd köti össze. A hidat két furulyázó, faragott törpe szoborra őrzi. Átsétáltok közöttük, és a nádas mentén a ház felé közeledtek. Jolán néni patája alatt

döng a fapalló. A híd végén kinyitjátok a súlyos ajtót, és kis csapatotok betódul a Krokodilházba. A fülledt melegben kifújátok magatokat. A ház felső szintjére érkeztetek, ahonnan leláttok a medencére. A partján, pár szikla mellett, egy hatalmas krokodil fekszik mozdulatlanul. A korláton tábla, amin ezt olvasod: „Nílusi krokodil. Panni”. Kicsit körbenéztek, bá-méskodtok, de a krokodil továbbra sem moccan. Lehet, hogy alszik? De akkor miért van nyitva a szeme? Talán kitömött? Nem hinnéd, hogy egy egész házat építenének egy kitömött krokodilnak. És ebben az esetben kérdéseket is nehéz lenne feltenni neki. Bár lehet, hogy egy élő krokodilnak sem egyszerű... Mindenesetre kipakolod a hátizsákból az eledeleket. Egy alma kerül a kezedbe, és egy hal. Melyikkel próbálkozol?

✱ Az almával? → **235**

✱ Vagy a hallal? → **236**

235 Kiveszed az almát, szép piros. Biztos finom és egészséges, Panninak jó lesz. Vagy mégsem? Feldereng előtted egy húst marcangoló krokodil képe. Megborzongsz, de ráébredsz, hogy az alma nem a megfelelő táplálék a krokodilnak. Úgy döntesz, inkább a hallal próbálkozol. → **236**

236

+ 1 érme, ha a 234-ről érkezted ide!

A farkánál megfogod a halat. Úgy érzed, ez a megfelelő táplálék. Már csak valamilyen „krokodilalkatrészre” lesz szükséged. Ahogy körülnézel a házban, egy táblára bukkansz, amire egy darab krokodilbőrt rögzítettek. Ebből cipőket, táskákat és egyéb tárgyakat készítenek a felette látható képek alapján. Úgy látszik, sok ember szereti ezeket. És ennek a krokodilok egyáltalán nem örülnek. Felrémlik előtted, hogy mi lesz, ha krokodillá válsz, és valakinek megtetszik majd a bőrod, de elhessegeted ezt a gondolatot, és előveszed Ottó bácsi cetlijét. Nem könnyű kibetűzni a macskakaparását! És most már Jolán sem segíthet.

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Zöld páncél és vízi lét,
bár krokodil lehetnék!*

Ahogy elmondod a varázsigét, a föld hirtelen egész közel kerül az orrodhoz, mintha elhasaltál volna. Tested naggyá és nehezzé válik. Kezed-lábad megrövidül, körmeid karommá formálódnak, ujjaid közé úszóhártya feszül. Apró szemeddel alig látod az orrodát, ami megnyúlt fejed legtávolabbi pontjára került. Bőrod megvastagszik és bezöldül. Nincs mese,

krokodil vagy. Pont olyan, mint a melletted fekvő társad, csak feleakkora. A másik krokodil még mindig nem mozdul.

✱ Megszólítod? → 237

✱ Vagy csobbansz egyet a medencében? → 238

237 – Hé, te igazi vagy, vagy kitömött? – szólítod meg mozdulatlan társad. Hosszú csend. Már kezdesz egészen elbizonytalanodni, mikor a krokodil lassan feléd fordul.

– Ó, te mégis igazi vagy! – lélegzel fel.

– Úgy tűnik. Lukrécia vagyok, a nílusi krokodil. Nem szeretek feleslegesen mozgolódni, ugrabugrálni meg ilyenek. De örülök neked.

– Jó, hogy mondod, mert nem látszik rajtad! – méregeted a krokodil mozdulatlan pofáját. Bár így jobban megnézve mintha vigyorogna. – Én is örülök, hogy találkoztunk.

✱ Megkérdezed, hogy miért hívják Lukrécianak, amikor a táblára Panni van írva? → 239

✱ Vagy a Kék Ajtóról faggatod? → 240

238

Nehézkes mozdulatokkal odakúszol a vízhez, és becsobbansz. Rögtön prüsszkölni kezdesz, ahogy a víz alá merülsz. Hasonló gondod volt fókabőrben. Mi lenne, ha most is megpróbálnád becsukni az orrodát? Csodák csodájára sikerül, és a tüsszögés abbamarad. Milyen jó, hogy már tapasztalt átváltozó vagy! Viszont csak homályosan látsz a víz alatt, és az úszás is nehezen megy. Hirtelen egy nagy test csobban melletted.

– Jól csinálod – úszik melléd a nagy krokodil, aki mindaddig mozdulatlanul feküdt a parton. – Csak csukd be a szemhéjad! Nem azt, hanem az átlátszót! Amúgy Lukrécia vagyok.

Csodálkozva tapasztalod, hogy két szemhéjad is van. Egy sima és egy átlátszó. Ahogy ez utóbbit becsukod, rögtön tisztábban látsz a víz alatt.

✱ Megkéred Lukréciaét, hogy tanítson meg ügyesebben úszni? → 241

✱ Vagy megtudakolod, hogy miért hívják Lukrécianak, amikor a táblára Panni van írva? → 239

239

– A tábla szerint a krokodilt Panninak hívják! Akkor hogy lehet, hogy Lukrécia a neved?

– Mert ezek itt nem tudják, hogy hívnak. Mármint az állatgondozók. Tőlük ne várj sokat! Azt se tudják, fiú vagyok-e vagy lány.

– Miért, fiú vagy? – kérded csodálkozva.

– Nem, lány. De az aligátor barátnőmet itt a szomszédban Samunak nevezték el ezek a balgák.

– De te, az állatgondozókkal ellentétben, sokat tudsz? – kérded furfangosan.

– Hát igen, elég bölcs vagyok – feleli elégedetten bólogatva a krokodil. Úgy érzed, itt a jó pillanat, hogy a Kék Ajtóról kérdezz. → 240

240

– Kedves Lukrécia, tudsz nekem segíteni? Hallottál valamit a Kék Ajtóról?

– Bizony hallottam.

– És mit? – puhatolózol.

– Ó, hát olyan komoly dolgok, mint a Kék Ajtó, még nem valók egy kölyöknek! – feleli határozottan Lukrécia. – Majd ha megnősz, elmesélem, kis krokodilom. Még csak most keltél ki a tojásból. Bár nem is emlékszem, hogy tojást raktam. Talán épp elbóbiskoltam.

Úgy tűnik, ez a krokodil azt hiszi, hogy te az ő kiskrokodilja vagy!

✦ Tiltakozol, hogy nem vagy kiskrokodil, így nyugodtan elmondhat bármit? → 244

✦ Vagy erősködsz, hogy ez nagyon fontos infó neked, ami nem várhat? → 242

241

– Ó, ezer örömmel! – feleli Lukrécia. Alámerültök a vízben. – Figyeld, én hogy csinálom! A farkaddal csapkodj jobbra-balra!

Utánozod a nagy krokodil mozgását. Néhány erőteljes csapás, és már fűrgén úszol is a vízben.

– Nagyon jó! – feleli elégedetten Lukrécia. – Méltó utódom vagy.

– Utódod? – csodálkozol.

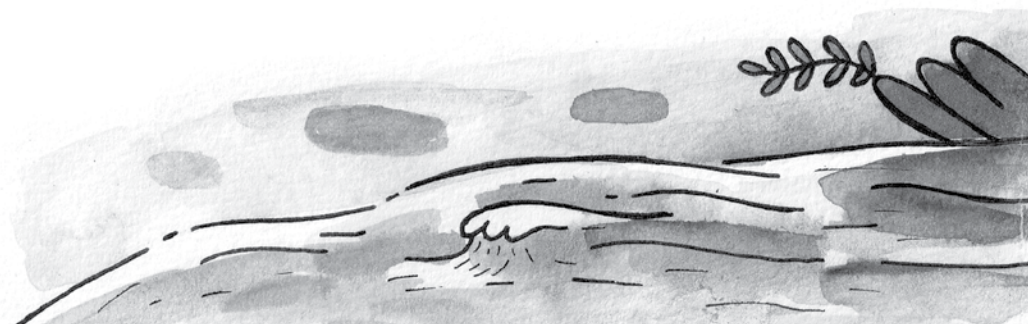
– Igen. Egyszer csak itt terem egy kiskrokodil – nyilván most keltél ki a tojásból.

– Ööö, talán – nem akarsz ellenkezni velem, hátha feldühödik. – Szóval, hallottál már a Kék Ajtóról?

– Hallottam bizony – feleli gyöngéden Lukrécia.

– És mit? – puhatolózol.

– Az nem gyerekeknek való! – feleli határozottan Lukrécia. – Majd ha megnősz, elmesélem.

- * Erősködsz, hogy neked most kell tudnod? → **242**
- * Vagy elmagyarázod neki, hogy nem vagy az utóda, így nyugodtan elmondhatja? → **244**

242 – Már miért kéne most tudnod? – kérdi Lukrécia. – Csak lubickolj, pattogtass labdát az orroddal, csócsálg gumijátékokat! Legyél gyerek! A Kék Ajtóval ráérsz. Különben is, miért érdekel az téged?

- Meg szeretném találni!
  - Nahát! Még csak most keltél ki a tojásból, és már ilyenek érdekelnek! Fantasztikus!
  - Kérlek, mondd meg!
  - Szó sem lehet róla.
- Bepipulsz, és elhatározod, hogy kikéred magadnak, hogy te az ő kiskrokodilja lennél. → **244**

243 – Nem hiszek neked. Inkább ne foglalkozz még azzal a Kék Ajtóval! – szólal meg rövid töprengés után Lukrécia.

- Rendben! Akkor tégy próbára! – javasolod. – Tegyél fel olyan kérdéseket, amire csak okos nagy krokodilok tudják a választ!

- Hát jó. Lássuk csak! Hány szeme van egy krokodilnak? Ha tudod, azt a számot add hozzá ennek a bekezdésnek a számához, és lapozz oda!

244 – Itt valami félreértés lesz, én nem vagyok a te kiskrokodilod. Már nagy vagyok. Csak kicsinek tűnök.

- Akkor hogy kerültél ide?
- Átváltoztam.
- Hiszi a piszi! Csak fel akarsz vágni! De sebaj, életrevaló utód vagy! – feleli elfogódottan.
- Kérdezd meg őket, a barátaimat! – böksz álladdal a teraszról rátok bámuló kecskére és egérkére.
- Ők tényleg a barátaid? Jó, akkor nem eszem meg őket – feleli Lukrécia rövid gondolkodás után. Jolán és Lali nem is sejtve, miről folyik a szó, orrukát a korláton átdugva figyelik az eseményeket. Látod, hogy a krokodil eltöpreng korábbi szavaidon. Talán felmerült benne, hogyan szerezhettél barátokat ilyen kicsi krokodilként? Dobj a kockával!

- * 1-től 5-ig dobtál? → **243**

- * 6-ost dobtál? → **248**

245

– Valóban kettő! – bólogat Lukrécia. – Nos csak, te tényleg nagyon okos vagy. De azt vajon tudod, hány lába van egy krokodilnak? Tudom, ez már nehéz kérdés, olykor-olykor még nekem is el kell gondolkodnom róla...

Add hozzá a krokodil lábainak a számát ennek a bekezdésnek a számához, és lapozz oda!

246

– Irány az Elefántház! – vezényled kis csapatodat az esőben, miután megnézted a térképen, merre kell indulnotok. Jó messze van! Jolán néni egykedvűen baktat melletted, keskeny hátán Lali egyensúlyoz. A tóparthoz érve a szél egy szép fehér MADÁRTOLLAT sodor az utatokba. Felveszed, és zsebre dugod. Mikor felnézel, észreveszed, hogy a közeli Japánkert esővédett pavilonjába húzódva egy hórihorgas, svájcisapkás úr az újságját bújja. A füle mögül piros toll kandikál ki. Nagyon gyanús, vajon miért itt olvas az esőben a madarak közelében? Jolán biztos kikérdezné, de nektek menni kell. Már majdnem a bejáratnál tartotok, amikor a vízfüggönyből kilép egy ázott, szakállas alak, kezében egy kismakit melengetve.

– Ottó bácsi! De jó, hogy látlak! Képzeld... – de Ottó bácsi beléd fojtja a szót.

– Ne haragudj, rohanok, hogy meleg helyre vigyem ezt a kicsit! Anyukádat megtaláltad?

– Nem – harsogod az eső és a szél robaja közepette.

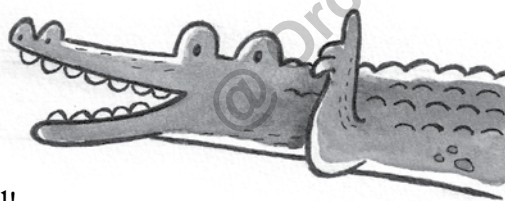
– Nemrég láttam, ahogy a bejáratnál az őrrrel beszélgetett, aztán talán az Elefántház felé indult!

– Mi is arra tartunk! – süvöltöd a széllel.

– Rendben, majd találkozunk! – feleli Ottó bácsi, és elnyargal az ellenkező irányba. Jolán szomorúan bólogatva bámul utána. Ti is továbbsiettek az Elefántház irányába. → 250

247

– Te tényleg nem most keltél ki a tojásból! Bárki fia-borja is vagy, megérdemled, hogy választ kapj a kérdésedre! Ezért elmondom neked, amit a Kék Ajtó helyéről tudok. A Kék Ajtó egy hatalmas állat kifutójában van! Remélem, segítek, és megtalálsz, amit keresel!

Bólintasz, és végiggondolod, hány hatalmas növényevő állat van az állatkertben! Határozottan fogy a lehetséges állatok száma, de még mindig jó sok lehetőség maradt.

Megköszönöd Lukrécia segítségét, majd elbúcsúzol tőle, és elmondod a visszaváltoztató varázsigt.

*Zöld bőr, karom, eltűnjetek,
állatból most ember leszek!*

Hamarosan újra ott könyökölsz a krokodilmedence felett a korlátnál. Jolán nénivel és Lalival elgondolkozva bámuljátok Lukrécia, aki újra teljesen mozdulatlan, csak szája szegletében bujkál egy kis mosoly. → 246

248

– Hát, ha pont egymás mögött vannak, vagyis az egyiknek a feje pont takarja a másikat, akkor akár jó lehet a válasz, de azért még gondolkodj egy kicsit. Ugorj újra a 249-re, és próbálkozz újra!

249

– Na, ez is sikerült. Valóban négy. De lehet, hogy csak szerencséd volt! Most mondok egy tényleg nehezet. Itt a mindent eldöntő kérdés – fordul feléd nagy komolyan Lukrécia. – Két krokodilnak hány feje van?

Ha tudod, vond le azt a számot ennek a bekezdésnek a számából, és lapozz oda!

Ormányválság

250

Rövid séta után egy kupolás épület tűnik fel előttetek. Olyan, mint egy mesebeli palota. Világos- és sötétkék zománc tetőcserepe csillog az esőben. Az épület oldalán torony magaslik, alatta a hátsó bejárat nyílik.

- ✦ Bementek itt? → **251**
- ✦ Vagy továbbballagtok a főbejáratig? → **252**

251

Megkerülitek a vízilovak elhagyatott külső kifutóját, és megérkeztek a hátsó kapuhoz. Az ajtó nyitva áll, mögötte félhomály. A kapu feletti köríven zománcból készült orrszarvúak, vízilovak és tuskés, mesebeli lények láthatók. A toronyból pedig remek kilátás nyílhat! A szél szinte befúj a kapun, Jolán meg beüget mögötted Lalival. Ahogy végre a száraz belső térbe érkeztek, behúzó

magad mögött a nehéz kaput. A folyosón sétálva masszív sárcsíkot húztok magatok után. Jobbra, a torony felé ajtó nyílik.

- ✦ Bekukkantasz? → **253**
- ✦ Vagy tovább sétálsz a folyosón? → **254**

252

Elhaladtok az épület mellett, és máris a két apróbb kupola alatt nyíló, díszes főbejáratnál találjátok magatokat. A külső kifutók üresen állnak, az állatok mind odabenn lehetnek. Óvatosan kitérő a hatalmas ajtót, és betessékeled Jolánt és Lalit a kupolás belső térbe. Meglehetősen sötét van itt, és a ház kihaltnak tűnik. Körben vastag rácsok sorakoznak, nyilván mögöttük pihennek az elefántok. De miért van ilyen csönd? Ki tudja, de legálább nem esik. Ekkor észreveszed, hogy Lali rémülten néz valamit a félhomályban a főkapu mellett, még a szórét is felborzolja.

- ✦ Hátrafordulsz, hogy megnézd te is, mit figyel? → **255**
- ✦ Vagy odalépsz a rácsokhoz, hátha meglátod az elefántokat? → **256**

253

Odalépsz az ajtócskához, és lenyomod a kilincset. Előtted csigalépcső kanyarog a magasba.

Ez csak a toronyba vezethet! Ha már itt vagy, úgy döntesz, felkapaszzkodsz. Jolán néni is megpróbálja bepréselni magát utánad a keskeny lépcsőházba.

– Jolán néni, várj meg itt lent, mindjárt jövök! – tolod vissza a kecskét a szarvánál fogva, majd behajtod az ajtót, de Lali még gyorsan beslisszol, és felszalad a meredek lépcsőfokokon. Sokáig kanyarogtok, míg végül világosságot nem láttok. Egy ajtócskán kilépve a torony tetején találjátok magatokat Lalival. Az egész esőáztatta állatkert a lábatok előtt hever. A Nagyszikla mögött távoli állatházak homályos körvonala látszik. Sehol semmi mozgás. Vagyis ott a távolban mintha egy apró alak igyekezne fel a lépcsőn a Nagysziklára! Bő esőkabátjába bele-belekap a szél. Mindjárt elröpíti, ahogy ernyőjével egyensúlyoz. Egy hirtelen szélroham majdnem téged is lerepít a toronyból, nem is beszélve Laliról, így sürgősen visszahúzódtok a lépcsőre. Leszaladtok, és újra csatlakoztok Jolánhoz. Körülnézel, hogy most mi legyen.

- * Továbbindulsz a boltíves folyosón, a kupola irányába? → **257**
- * Vagy megállsz még a vízilovak belső medencéjénél? → **258**

254 Elhagyod a jobb oldalon nyíló ajtót, és az állataiddal végigvonulsz a folyosón. Bal oldalon a vízilovak belső medencéje nyílik, a folyosó végén pedig a kupolatér sejlik fel.

- * Továbbindulsz a boltíves folyosón, a kupola irányába? → **257**
- * Vagy megállsz még a vízilovak belső medencéjénél? → **258**

255 Hátrafordulsz, és követed Lali tekintetét. A sarokban, a főkapu mellett egy szobor körvonala sejlik fel a félhomályban. Embertestű elefántot ábrázol, sok-sok kézzel és nagy pocakkal. Jóllakott, barátságos lénynek tűnik, így nem érted, Lali mitől ijedhetett meg. Aztán meglátod – az elefánt nem széken, hanem egy egérkén csücsül.

– Lali, ez csak egy szobor! És különben is, lehet, hogy nem is olyan rossz neki! – jegyzed meg bizonytalanul az elefantszobor alatti, laposra faragott egérkét szemlélve. – De most inkább keressük meg az elefántokat! – javaslod. → **256**

256 Odasétálsz az egyik rácshoz. Jolán néni rögtön melletted terem, és egykedvűen rágni kezdi a vasat. A rács túloldalán erre megmozdul valami. Egy kiselefánt! Barátságosan lóbálva az ormányát odasétál hozzátok. Itt az ideje átváltozni, hogy beszélgethess vele, de előtte jó lenne kitalálni, mit eszik az elefánt.

Milyen ételt veszel elő a táskádból?

- * Pár répát? → **259**
- * Vagy egy húsdarabot? → **260**

257 A folyosó mennyezetét izgalmas mintázatok borítják be. Minden kék és zöld. A vízilovakat magad mögött hagyva besétálsz a hatalmas kupolatérbe, amit kintről láttál. A főbejárat is ide nyílik. Meglehetősen sötét van itt, a ház kihaltak tűnik. Körben vastag rácsok sorakoznak, nyilván mögöttük pihennek az elefántok. De miért van ilyen csönd? Jolán egyszer csak megtorpan. Ekkor látod, hogy a hátán Lali ijedten néz valamit a félhomályban a főkapu mellett, még a szőrét is felborzolja.

- * Hátrafordulsz, hogy megnézd te is, mit figyel? → 255
- * Vagy odalépsz a rácsokhoz, hátha meglátod az elefántokat? → 256

258

Egy jókora, boltíves nyílás mellett sétálsz el. Mikor bekukkantasz, fantasztikus látvány tárul a szemed elé. A boltív mögött medence vize csillan, ami-be kényelmes kőlépcsőkön lehet beereszkedni. A medence feletti fehér gerendákról buja növényzet hull alá. Két víziló úszkál itt gondtalanul. Legszívesebben te is bemennél melléjük pancsolni. Miért is nem vízilóvá kell változnod! Sajnos most az elefántokhoz jöttél, így továbbsétálsz a folyosón, és hamarosan a kupola alá érsz. Körben vastag rácsok sorakoznak, nyilván mögöttük pihennek az elefántok. De miért van ilyen csönd? Jolán egyszer csak megtorpan. A hátán Lali ijedten néz valamit a félhomályban a főkapu mellett, még a szőrét is felborzolja.

- * Hátrafordulsz, hogy megnézd te is, mit figyel? → 255
- * Vagy odalépsz a rácsokhoz, hátha meglátod az elefántokat? → 256

259

+ 1 érme

A kiselefánt lelkesen a répa felé nyújtja az ormányát. Ebből rögtön tudod, hogy jól választottál. Megfogod a répát, és kibetűzöd a cetliről a varázsigét. → 261

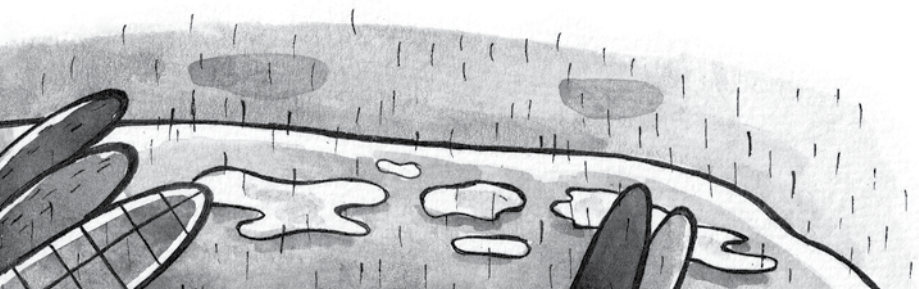
260

Előveszed a húsdarabot. A kiselefánt, ahogy meglátja, elhúzódik a rácstól. Nem úgy tűnik, mint aki rajong az ilyesmiért. Bezzeg amikor a répát felmutatod, rögtön hozzád siet, és lelkesen nyújtja utána az ormányát. Így inkább a répát választod, és gyorsan kibetűzöd a cetliről a varázsigét. → 261

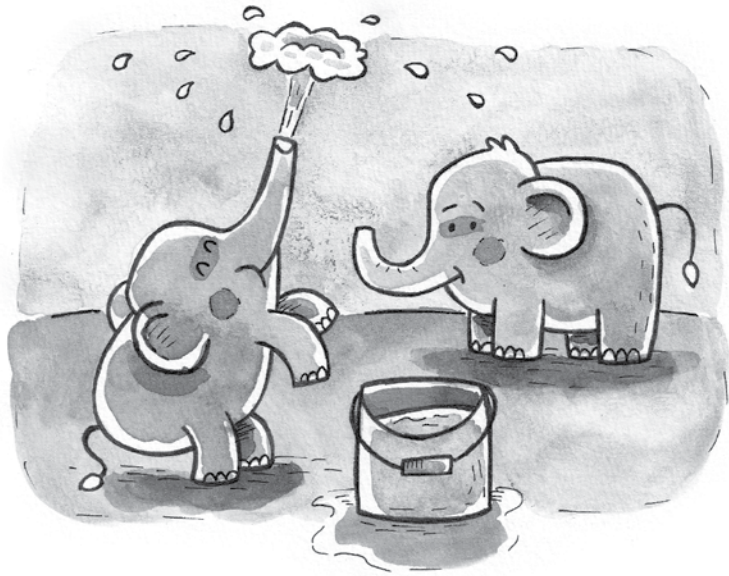
261

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.
Lógó ormány, vastag bőr,
elefánt leszek egyből.*

Ahogy kiejted a szavakat, olyan érzésed támad, mintha fel-fújtak volna. Kezed és lábad megvastagodik, bőrod sűrű lesz. Az orrod pedig csak nyúlik és nyúlik, már a nyakadig ér, sőt, a hasadig. Mindjárt leér a földre! Mit szólnának

a barátaid, hogyha így meglátnának?! A melletted álló kis-elefánt érdeklődve néz rád, így bemutatkozol neki.

– Szia, én Arun vagyok! – feleli, és ormányát barátságosan összefonja a tieddel. – Jössz velem játszani?

– Most nincs sok időm. Meg kell találnom a Kék Ajtót. Tudsz róla valamit? – érdeklődsz.

– Hát, ebben az anyukám, Angele tudna segíteni, de ő most nincs jó formában. Ormányválságban van. Ott – mutat a sarokba, ahol egy jókora elefánt lógatja bánatosan az ormányát. – Inkább játssz velem!

✱ Elmész vele játszani? → **262**

✱ Vagy megpróbálkozol a nagy elefánttal? → **263**

262

– Mit játszunk? – kérdezed Arunt.

– Szökőkutasat!

– Azt hogy kell? – érdeklődsz.

– Figyelj csak ide! Az ormányod beledugod ebbe a vízzel teli vödörbe...

– Így jó? – kérded, belógatva az ormányod.

– Tökéletes! Most szívod fel a vizet!

Elkezdted szívni a vizet. Érzed, ahogy hosszú ormányod szinte a homlokodig megtelik. Mint egy óriási szürke szívószál.

– Szuper! És most fújd ki az egészet!

A kiáramló víz szökőkútként spriccel körbe a kifutóban. Arunnal egymást locsoljátok. Jó kis vízi csata! Sajnos a vödör hamar kiürül.

– Ez klassz volt! Most viszont szeretnék anyukáddal beszélni! – fordulsz Arunhoz.

– Oké! Csak a harci elefántokról ne kérdezd, mert attól mindig bemérgesedik.

– Rendben, köszi! – feleled, és odasétálsz Angeléhez. → **266**

263

– Muszáj beszélnem anyukáddal. De legközelebb szívesen játszom veled! Szia! – Arun

utánad int az ormányával, ahogy anyukájához ügetsz. Angele a sötét sarokban gubbaszt. Udvariasan megszólítod.

– Jó napot, asszonyom! Úgy hallottam, ormányválságban van.

– Még hogy ormányválságban? Csak tudod, ez a borús idő mindig elszomorít. Ezért lógatom az ormányom. Ilyenkor látogatók sincsenek. Senki sem kíváncsi az elefántokra.

Mit válaszolsz neki?

✱ Hogy te kíváncsi vagy? → **264**

✱ Vagy megkérdezed, kit ábrázol az elefántfejű szobor a bejárati kapu mellett (ha megnézted)? → **265**

264

– Engem igenis érdekelnek az elefántok!

– Ezt csak azért mondod, hogy ne szomoríts

el – lógatja orrát Angele.

– Szó sincs róla! – közlöd határozottan. – Tudnál mesélni nekem valamit az elefántokról?

– Persze – vágja rá Angele. – Mire vagy kíváncsi?

✱ Hogy mire jó az ormány? → **267**

✱ Vagy inkább a harci elefántokról hallanál? → **268**

265

– Nahát, észrevetted? Nem sokan nézik ám meg! – feleli felcsillanó szemmel Angele.

– Nagyon érdekes szobor. Bár egér barátomat, Lalit kicsit nyugtalanította, hogy egy egéren csücsül az elefánt.

– Az az egér boldog, hogy a nagy Ganésa a hátán lovagol! Megtiszteltetés számára. Ganésa Siva és Parvati hindu főistenek gyermeke a mitológia szerint. Mikor kicsi volt, Siva egyszer nagyon megharagudott rá, és csúnya dolgot tett.

– Rávert a popsijára? – érdeklődsz.

– Ö, nem. Levágta a fejét. De aztán nagyon megbánta, és az első arra járó állat fejével pótolta a hiányzót. Így lett Ganésának elefántfeje.

– Szerintem jól áll neki! – feleled lelkesen.

– Örülök! Most, hogy van kivel beszélgetni, már nem is vagyok olyan bánatos. Esetleg segíthetek valamiben neked? → **269**

266

Angele a sötét sarokban gubbaszt. Mikor odaérsz hozzá, udvariasan megszólítod.

– Jó napot, asszonyom. Úgy hallottam, ormányválságban van.

– Még hogy ormányválságban? Ezt biztos Arun mondta neked. Láttam, jót szökőkutaztatok együtt. Az az igazság,

hogy ez a borús idő mindig elszomorít. Ezért lógatom az ormányom. Ilyenkor látogatók sincsenek. Senki sem kíváncsi ránk.

– Kivéve engem! – vágod rá.

– Na persze! Ezt csak azért mondd, hogy ne szomoríts el – lógatja ormányát Angele.

– Szó sincs róla! – közlöd határozottan. – Tudnál mesélni nekem valamit az elefántokról?

– Persze – vágja rá Angele. – Mire vagy kíváncsi?

Mit válaszolsz neki?

✱ Hogy mire jó az ormány? → 267

✱ Vagy a harci elefántokról kérdezed? → 268

267 – Ó, hát az ormány igazán rengeteg mindenre jó! – fog bele a mesélésbe Angele. – Leginkább szökőkutas játéokra. Egyszerre akár tíz liter vizet is fel tudunk szívni. Az anyyi, mint tíz doboz tej. Ez már bőven elég egy kellemes zuhanyhoz. Emellett úgy tudunk vele fogni, mintha kezünk lenne. Ilyen tömzsi elefántlábak mellett – tekint le vastag patáira – erre nagy szükségünk van.

– Szerintem nagyon csinos a lábad! – jegyzed meg.

– Tényleg? – néz rád pirulva Angele. – Visszatérve az ormányra, a hangulatunkat is ki tudjuk fejezni vele. Eddig szomorú voltam, és lógattam az ormányom. De most már sokkal jobb a kedvem. Megmutatom, hogy tudok trombitálni. Mert arra is jó ám az ormány! – és már zeng is az egész Elefántház. – Egy dologra nem jó az ormány – fordul feléd.

– Miben nem jó? – érdeklődsz.

– Hát, ha náthás az állat, bedugulhat. Az elég kellemetlen.

Elképzeled, mekkora zsebkendőre lenne szüksége egy náthás elefántnak, és beleborzongsz. Angele viszont már egész vidámnak tűnik.

– Nagyon jó veled beszélgetni. Esetleg én is segíthetek neked valamiben? → 269

268 – Még hogy a harci elefántokról! – böszül fel Angele. – Mindig a harc! Pedig mi olyan békés állatok vagyunk! Egyik szerencsétlen ösömet, ük-ük-ük-ük-ük-ük-ük-ük-ük-ükanyámat egy hadvezér megpróbálta átvezetni az Alpokon! Ami egy hatalmas, havas, sziklás hegység! Mindezt azért, hogy egy másik népet meghódítson. Felháborító! Mintha élő tankok lennénk! Brrrr! Tromp! – és olyan dühös trombitálásba kezd, hogy Jolán néni ijedtében abbahagyja a rács rágását.

– Ööö, ez nagyon szomorú. Szegény elefántok! De tulajdonképpen nem is ezt szerettem volna kérdezni – próbálok másra terelni a szót.

- ✱ Hanem hogy mire jó az ormány? → **267**
- ✱ Vagy kit ábrázol az elefántfejű szobor a bejárati kapu mellett (ha megnézted)? → **265**

269 – Bizony, én is szeretnék tőled kérdezni valamit, most, hogy már nem lógatod az ormányod.

– És mi lenne az? – érdeklődik Angele.

– Szeretném a segítséged kérni a Kék Ajtó megtalálásában. Tudsz róla valamit?

– Hát persze hogy tudok! – csillan fel a szeme. – A gyűrűn lévő bogárhoz valamilyen módon köze van az állatnak, amelyik a Kék Ajtót őrzi. Remélem, ezzel segítettem.

– Igen, nagyon köszönöm!

Elbúcsúzol Angelétől. Az ormányoddal még integetsz is, mire Angele visszainteget a fülével. Igazán jó dolog volt elefántnak lenni, de most már itt az ideje visszaváltoznod. A varázsige már egész jól megy.

*Ormány, agyar, eltűnjetek,
állatból most ember leszek!*

Ahogy visszaalakulsz gyerekké, máris Jolán és Lali társaságában találsz magad az Elefántházban. Még mielőtt kilépnétek az esőbe, a kupola alatt átgondolod, hogyan tovább. Minden állatnál jártál, és az összegyűjtött információk alapján most már rá kell jönnöd, melyik állat őrzi a Kék Ajtót. Vajon melyik?

- ✱ A víziló? → **270**
- ✱ A lajhár? → **271**
- ✱ Az orrszarvú? → **272**
- ✱ Az orrszarvú leguán? → **273**

270 Szerencsére nem is kell messzire menned, a vízilovak itt élnek az Elefántházban! Odasétálsz hozzájuk, és megállsz lakályos belső medencéjük előtt. Egyikük épp most sétál be a vízbe, a másiknak meg csak a szeme látszik ki a fürdőből. Hatalmas, négy lábú, növényevő állatok. De mi közülük van a bogárhoz? Minél tovább

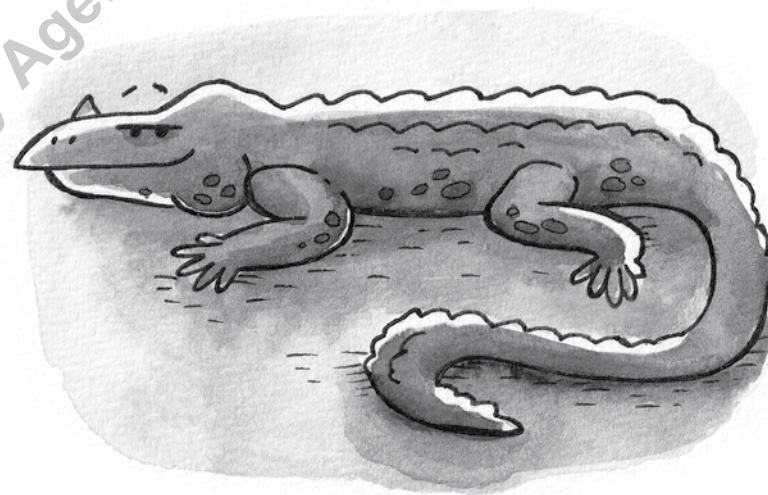
nézed őket, annál jobban elbizonytalanodsz. Talán rosszul választottál? Lapozz vissza a **269**-re, és válassz újra!

271 Elindulsz a lajhár felé, az állatkert másik végébe, a Pálmaházba. Mire odaérsz, már csavarni lehet a vizet a ruhádból. Mindenhol szárnyomokat hagyva megkeresed a lajhárokat. Csöndben csüngenek le egy fáról. Elgondolkozol, miért is jöttél ide. Nyilván azért, mert nagyon kedveled ezeket a végtelenül lassú állatokat. De most már ideje azt az állatot megkeresni, amire illenek a megszerzett információk. Lapozz vissza a **269**-re, és válassz újra!

272 Csillogó szemmel forgatod a kezekben a csodálatos bogaras gyűrűt, melyen a bogár most mély rubinvörös színben játszik. Orrszarvúbogár! A rejtély nyitja biztosan az orrszarvúaknál lesz! Azonnal oda kell mennetek! El is indultok az orrszarvúak kifutójához. → **274**

273 Talán az orrszarvú leguán őrzi a Kék Ajtót? Sürgősen elindulsz a Hüllőház felé. Rövid séta után be is lépsz az ajtaján. Az egyik terráriumban meg is

találsz az orrszarvú leguánt. Négy lábú, növényevő, és egy apró szarv is meredezik az orrán. Nagyobb, mint egy egér, de azért a hatalmastól messze van. Kék Ajtót sem látsz sehhol. Lehet, hogy jobban át kellett volna gondolni a döntésed? Lapozz vissza a **269**-re, és válassz újra!

@ Orchard Literary Agency

IV. rész
A Kék Ajtó

A Kék tündér

274

Ahogy az orrszarvúakhoz közeledtek, a vihar, ami korábban már csitulni látszott, újult erőre kap. Az állatkerti utak patakokká változnak, időnként bokáig gázolsz bennük. Mivel a cipőd teljesen átázott, jobbnak látod levenni, és mezítláb folytatni az utad. Pont ekkor találkozol szembe egy természetes hölgygel, aki szalmakalapot visel az esőben. Vajon mit keres még itt, amikor minden látogató hazament már (téged leszámítva)? Csak nem egy tojást rejt az a kalap? Ahogy elmegy melletted, látod, hogy egy piros kakasos nyalókát szopogat, és lassan eltűnik a viharban. A szél céltalanul kószál az állatkert felett, mintegy erőt gyűjtve, hogy hirtelen lecsaphasson. Végigsöpör a fák koronáján, megcibálva az ágakat, majd felkúszik a Nagysziklára, hogy hullámvasútként leszáguldhasson róla, dézsányi esővizet zúdítva a nyakatokba. A szélrohamok alatt meg-megkapaszkodsz, nehogy elsodorjon a vihar. Jolán néni szarvát előrszegezve dacol az elemekkel, mialatt Lali nyakát behúzza, kapaszkodik a hátába. Hamarosan elértek a Nagyszikla

szomszédságában megbúvó orrszarvúkifutót. Persze ilyen viharban nincs itt se állat, se ember.

- ✦ Benézel a szomszédos Szavannaházba, hátha ott vannak az orrszarvúak? → 275
- ✦ Vagy körbejáród a kifutót? → 276

275

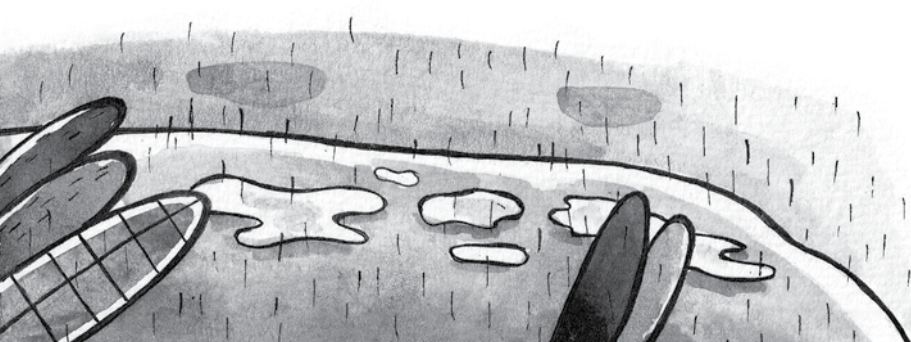
Ahogy megindulsz, elkap egy szélroham, és szinte odatol a Szavannaház bejáratához, Jolán néniel és Lalival egyetemben. Lenyomod a kilincset, de a ház be van zárva. Bekukucskálsz az üvegen, és kissé irigykedve szemléled, ahogy odabenn a száraz melegben orrszarvúak legelésznek békésen. Rátok sem bagóznak, pedig Jolán néni jó néhányszor megdöngeti szarvaival a bejáratú ajtót. Úgy tűnik, ide nem fogtok bejutni, de ti nem is a Szavannaházba jöttetek, hanem a kifutóhoz. Így otthagytátok a Szavannaházat, és körülnézték a külső kifutón. → 276

276

Az orrszarvúak nélkül a kifutó kopár, földes, kihalt tájék. Pár fa és szikla van csak benne. Hol lehet itt a Kék Ajtó? Hirtelen elfog a kétkedés, de Jolán néni bátorítóan neked dörgölőzik. Bár lehet, hogy csak a háta viszket. Lali is biztatóan néz rád. Elhatározod, hogy nem adod fel ilyen könnyen. Pláne, hogy úgy érzed, mégis jó helyen jársz...

Hosszú keresgélés után csüggedten állsz az orrszarvúak kifutójában. Jolán néni is tanácstalanul áll melletted, és időnként szomorúan mekeg egyet. Lali csak lógatja a fejét. Semmilyen nyomot nem találsz, ami közelebb vezetett volna titeket a Kék Ajtóhoz. Valami elkerülte a figyelmeidet? Leülsz kicsit gondolkodni egy fa lombja alá. Jolán jobbról dől neked, Lali meg balról. Kinyitod a hátizsákad, és megkínálsz az állatokat némi maradék étellel. Ekkor kezdedbe kerül a barna pergamen. Újra elolvasod.

*A Kék Ajtó mögött rejtve pihen kincsem,
ki a titkát tudná, a világon nincsen.
De leszáll a Kék tündér, mindenki csak ámul,
a szél is megnyugszik, s a Kék Ajtó kitarul.*

Hát persze! A Kék tündér! Rá vártok most! De hát tündérek nem léteznek! Hirtelen borzasztó erős szélroham kerekedik, meg kell kapaszkodnod a fában, hogy el ne sodorjon. Lali és Jolán néni ezalatt ámulva néznek a Nagyszikla irányába. Követed a tekintetüket, és egészen váratlan látvány tárul a szemed elé! A szél szárnyán egy nő ereszkedik le felétek, kék ernyőjébe kapaszkodva. Kék ruháját lobogtatja a szél. → 277

277

Ámulva figyelitek a kék alakot, amint az ernyőjébe kapaszkodva, finoman billegve egyensúlyoz felétek. Valami nagyon ismerős benne. Ahogy egyre jobban ki tudjátok venni a vonásait, hirtelen felkiáltasz! De hiszen ez anyukád! Végre, végre újra találkozhattok! Elfeledve a Kék Ajtót és a vihart, lelkesen ugrálni és integetni kezdesz neki. Ő egy kicsit ijedten kapaszkodik az ernyőjébe, de téged meglátva elmosolyodik, és igyekszik felétek kormányozni ingatag „járművét”. Reménykedsz, hogy nem huppan majd túl nagyot. Már egész közel van! Még közelebb! És földet is ér kicsit odébb az orrszarvúkifutóban. Villámgyorsan odaszaladsz hozzá, és erősen átöleled. Mindig sejtetted, hogy anyukád egy tündér, és most be is bizonyosodott. Mindketten csuromvizesek és nagyon boldogok

vagytok. Lassan kibontakozol anyukád öleléséből, és csodálkozva megkérded:

– Anya, hogyhogy ilyen kicsi vagy? Összementél az esőben?

– Nem. Azt hiszem, egy gödörben állok. Beszakadt alattam a föld, amikor leérkeztem.

Boldogan kihúzod anyukádat a gödörből. Alatta a frissen keletkezett hasadék kicsit továbbomlik, és a mélyén sima, lapos valami tű-

nik elő. Gyorsan beugrasz a lyukba, és próbálsz megtisztítani a titokzatos dolgot a földtől. Hamarosan már kivehető, hogy amin állsz, egy lapos kődarab. A közepén egy apró szobor – egy orrszarvúbogár-faragás domborodik! Érzed, hogy jó nyomon vagy, már csak ki kell ásnod valahogy!

– Mi ez a gödör? Hol van Ottó bácsi? És kik ezek az állatok? Ez a kecske olyan ismerős – szemléli anyukád gyanakodva Jolán nénit, aki időközben mellétek sétált.

– Anya, hamarosan mindent elmesélek, de most meg kell találnunk az elrejtett kincset! Már egész közel vagyunk hozzá! Ugye maradhatunk még egy kicsit, és segítesz? Dobj a kockával!

✦ Anyukád dobása 1, 2 vagy 3? → **278**

✦ Vagy 4, 5 vagy 6? → **279**

278

– Persze, ennél már úgysem leszünk vizesebbek! Hol az a kincs? – feleli anyukád. Nagyon büszke vagy rá, hogy ilyen lazán áll a kincskereséshez. Szerencsére közben az eső is elállt, és a szél is csillapodott.

– Ez a gödörben lévő kőlap vezet oda. Az orrszarvúbogár-faragásból gondolom, nézd csak! – mutatod, arrébb kaparva a földet. – Ugyanez a bogár van a gyűrűn is! Ha nem pont ide pottyansz, sosem találtuk volna meg! Most már csak ki kéne ásni.

– Igen, de hogyan? Nincs semmi ásóeszközünk. És egyáltalán szabad itt ásni?

Jolán erre mellétek lép, és lehajolva szarvával túrni kezdi a földet. → **280**

279

– Csuromvizesek vagyunk, most inkább siesünk haza, vegyünk száraz ruhákat, és később majd visszajövünk kincset keresni! – mondja anyukád.

– Anya, itt vagyunk egész közel a kincshez. Nem hagyhatjuk itt! Még valaki más találja meg! És nézd csak, elállt az eső is! – Valóban, a vihar lassan alábbhagy, a szél is elül.

– Amúgy milyen kincsről beszélsz? – kérdi megenyhülve anyukád. Úgy érzed, meg fogod tudni győzni. Előásod a táskából a barna pergament, és az orra alá tolod a régies írást.

– Emlékszel, ezt már mutattam. Itt ír a kincsről és a kőkulcsról. A kőkulcs vezetett ide – pakolod elő az állatos ötszögletű kódarabot a táskából. – És most már csak egy karnyújtásnyira van a kincs!

– Ez csodálatos! – forgatja a kőkulcsot a kezében anyukád.

– Akkor kiáshatjuk a kőlapot? – kérded reménykedve. Még mielőtt válaszolna, Jolán mellétek lép, és lehajolva szarvával túrni kezdi a földet. → 280

280

Te rögtön letérdelsz mellé, és ásni kezdesz. Anyukád rövid töprengés után úgy véli, ennél rosszabb állapotba a ruhája már a földtúrástól sem kerülhet, így besegít. Jolán pedig egyre hatékonyabban túr.

– Milyen intelligens ez az állat! – jegyzi meg elismerően anyukád.

– Hát persze, mivel ő Jol..., vagyis ő jól érti a gondolatainkat – helyesbítesz gyorsan.

– Pedig úgy emlékszem, ez volt az a kecske, amelyik lelegelte a virágos ruhámat. Ugyanolyan nyurga, barna állat – nézegeti Jolánt gyanakvóan anyukád.

✦ Eltereled a kecskéről a szót? → 281

✦ Vagy elárulod anyukádnak, hogy ez Jolán néni? → 282

281

Úgy döntesz, inkább később mesélsz Jolán néni átváltozásáról.

– Majdnem az összes kecske ilyen barna. Ez sosem legelné le a ruhád, nézd, milyen kedves! – Jolán néni most valóban nagyon kedves és szelíd kecske benyomását kelti. – De nézd csak, itt van valami a kőben! – mutatsz lefelé az időközben láthatóvá vált, ötszög alakú mélyedésre a kőlapon. Anyukáddal együtt odahajoltok. → 283

282

– Ööö, hát, igen. Azért olyan okos, mert ő igazából egy ember, akiből egy félrement varázslat miatt véletlenül kecske lett. És most érti, amit mondunk, és segít nekünk.

– Á, és mindezt honnan tudod? – kérdi furfangosan anyukád. – Tán ismered?

– Igen, ő Jolán néni.

Egy pillanatnyi döbbsétség után anyukád harsány kacagásban tör ki.

– Hahaha! Miket ki nem találsz! Hihetetlen fantáziád van! Ezt majd elmesélem Jolánnak! De nézzük csak ezt a kőlapot! – mutat lefelé az időközben láthatóvá vált, ötszög alakú mélyedésre. Mindketten fölé hajoltok. → **283**

283

– Pont olyan alakú, mint a kőkulcs – suttogod.
– Próbáljuk bele! – lelkesedik anyukád.

Jól sejtettétek, az ötszög alakú bemélyedésbe gyönyörűen beleillik a kőkulcsod. Ahogy beletettétek, fényleni kezd, és a kőlap nyikorogva felemelkedik. Alatta egy kőlépcső tárul fel, ami a föld alá vezet. Anyukáddal csillogó szemmel egymásra pillantotok, és már indultok is lefelé a sötétbe. Mögöttetek Jolán néni patái dübörögnek a kőpadlón. Lali a jótékony sötétséget kihasználva leugrik Jolán hátáról, és

a kecske mellett szalad. Egy barlangjáratban vagytok. Anyukád a mobiltelefonjával körbevilágít a járatban.

– Valahol itt kell lennie az ajtónak! – morfondírozol a Kék Ajtót kutatva.

De a járat egy kanyar után véget ér. Ajtót nem láttok, de körben a falakon mindenhol állatrajzok tűnnek fel, ahogy anyukád mobiltelefonjának a fénye végigsiklik rajtuk. Van itt krokodil, elefánt, tigris, teknős, de nutriát, zsiráfot és prérikutyát is találtok. Mindegyik kedvesen mosolyog rátok.

– Nincs tovább – ülsz le szomorúan a földre. – Vége az útnak, és nincs sehol a Kék Ajtó.

– Ne szomorkodj, kicsim! – ölel át anyukád. – Így is szuper kalandokban volt részed.

Ekkor cincogást hallasz a lábad mellől. Anyukád is odanééz, és meglátja Lalit, aki izgatottan mondani próbál valamit. Dobj a kockával!

* A dobásod 1, 2 vagy 3? → **284**

* Vagy 4, 5 vagy 6? → **285**

284 – Juj! – sikoltja anyukád, rémülten meredve Lalira. – Fussunk, itt egerek vannak! – Azzal a karodat megragadva kifelé húz a barlangból. Te persze ellenállsz.

– Ő csak Lali, a barátom – feleled.

– A barátod? Egy barlangi egér! De hát honnan ismerhetnéd?

– Lali nem barlangi egér, végig itt volt velem az állatkertben. Általában Ottó bácsi szakállában lakik, de most engem kísérget. Eddig azért nem láttad, mert elbújt, nehogy megijesszen. És látod, meg is ijedtél. Pedig nagyon sokat segített nekem, igaz, Lali?

Az egérke szerényen bólogat. Anyukád elszégyelli magát.

– Ne haragudj, Lali, csak bizalmatlan vagyok a kicsi és ürge rágcsálókkal szemben! De veled más a helyzet! Figyeld csak – fordul feléd –, mintha mondani szeretne valamit. – Lali odaszalad a falhoz, aztán vissza hozzátok. Összenéztek, és lehasaltok. A fal aljában, azon a részen, ahová eddig árnyék vetült, egy egészen kicsi, mondhatni, egérke méretű kék ajtó van! → **286**

285 Anyukád elképed.

– Hogy került ide egy ilyen aranyos egérke?

– Anyu, te szereted az egereket? – csodálkozol.

– Igen, olyan kis kedvesek.

– Képzeld, ő Lali, a barátom! Végig velem volt itt az állatkertben, és rengeteget segített – meséled lelkesen. – Csak eddig nem mert előbújni, mert félt, hogy nem fog neked tetszeni.

Lali komolyan bólogat.

– De látod, Lali, rögtön megtetszettél anyukámnak! – fordulsz boldogan az egérkéhez.

– Nézd csak – hajol hozzád anyukád –, mintha mondani szeretne nekünk valamit.

Lali odaszalad a falhoz, aztán vissza hozzátok. Összenéztek, és lehasaltok. A fal aljában, azon a részen, ahová eddig árnyék vetült, egy egészen kicsi, mondhatni, egérke méretű kék ajtó van! → **286**

286 – A Kék Ajtó! Juhú, megtaláltuk! – rikkantod izgatottan. Megpróbálsz az ujjaddal kinyitni, de zárva van. Ekkor észreveszel az ajtó közepén egy apró lyukat.

– Biztos be kell dugni oda valamit – feleli izgatottan anyukád melletted hasalva.

– Tényleg, de mit?

Minden tárgyat kipakolsz, ami nálad van. Vajon mi nyitja az ajtót?

✱ A madártoll szára? → **287**

✱ A százforintos? → **288**

✱ A gyűrűd? → **289**

287

A madártoll szára beleillik az üregbe, de semmi sem történik. Pedig próbálsz úgy forgatni, mint egy kulcsot a zárban. Mással kell próbálkoznod. Lapozz vissza a **286**-re!

288

Odanyomod a százforintost az ajtó közepéhez. Pont lefedi a lyukat, de semmi sem történik. Így inkább zsebre teszed, hogy majd valami finomságot vehess belőle a boltban. Mással kell próbálkoznod. Lapozz vissza a **286**-re!

289

A gyűrűdön lévő orrszarvúbogár szarva pont beleillik a lyukba. A Kék Ajtó kitárul! Mögötte világos járat található, amennyire be tudsz kukkantani az apró nyíláson.

– Ott benn lehet a kincs, de hogy férünk hozzá? – kérdi anyukád.

– Hát úgy, hogy egérré változom! – nézel rá mosolyogva.

– Te ilyet is tudsz? – fordul feléd megdöbbenve anyukád.

– Sokat tanultam! Kell hozzá egérkaja, például kukorica.

Meg egészsőz. Csak a varázsigét nem tudom most így fejből.

De szerintem együtt ki tudunk találni valamit. Mi rímel az egérre?

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

.....
bár lehetnék egérke!

Sikerült kitalálni valamit (anyukáddal közösen)?

✱ Igen. → 290

✱ Nem. → 291

290

+ 1 érme

Megfogod a kukoricát az egyik, az egérszőrt a másik kezében, és elmondod a közösen kitalált varázsigét.

*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

.....
bár lehetnék egérke! → 292

291

– Semmi sem jut az eszembe – sóhajtasz.

– Nekem se – csóválja a fejét anyukád.

– Várj, ez talán jó! – csillan fel a szemed. – Figyelj csak!

Megfogod a kukoricát az egyik, az egérszőrt a másik kezében, és már mondd is a varázsigét.

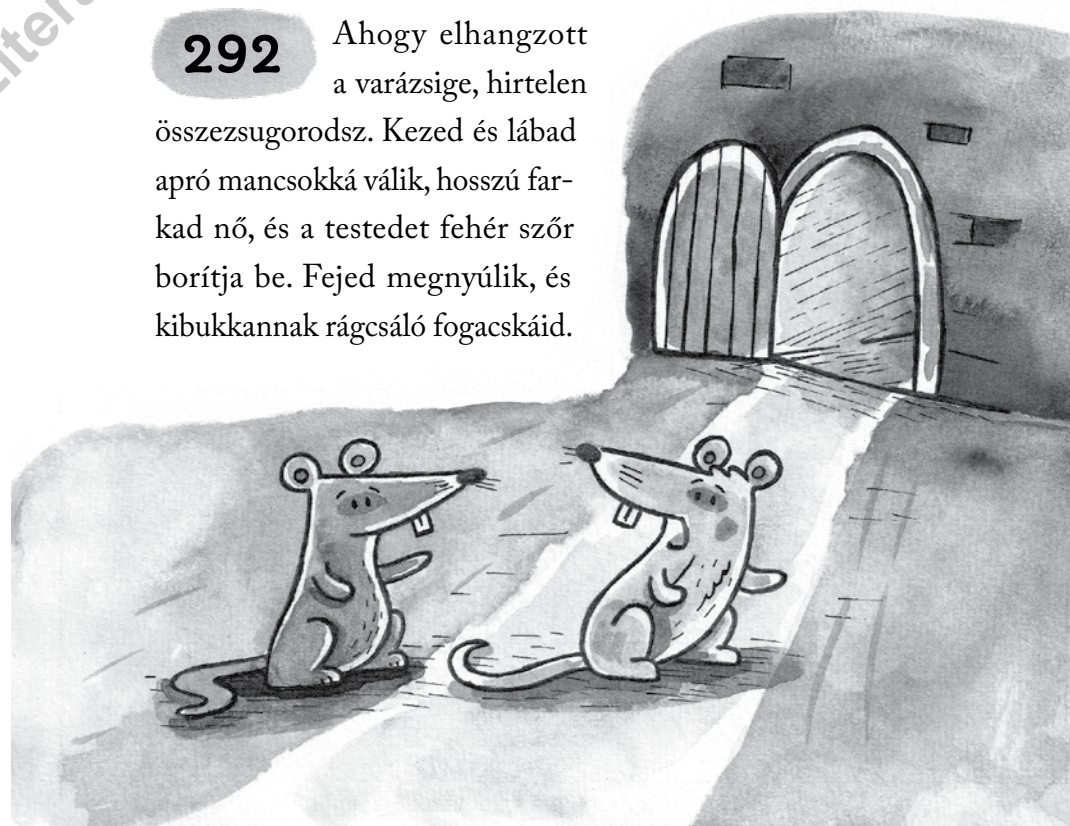
*Toll, szőr, karom, furcsa neszek,
emberből most állat leszek.*

*Minden lyukba beférne,
bár lehetnék egérke! → 292*

292

Ahogy elhangzott a varázsigé, hirtelen

összezsugorodsz. Kezed és lábad apró mancsokká válik, hosszú farkad nő, és a testedet fehér szőr borítja be. Fejed megnyúlik, és kibukkannak rágcsáló fogacskáid.

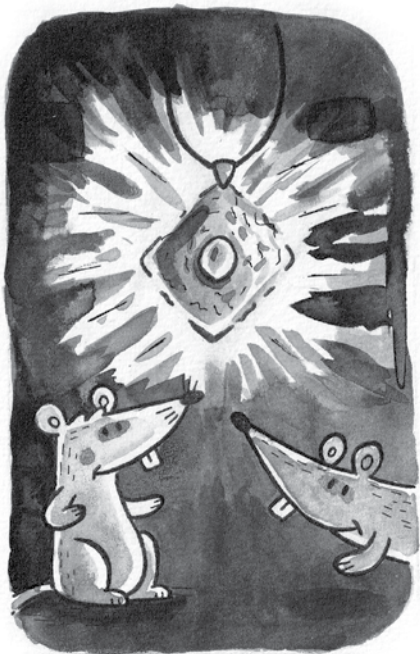

Hamarosan földet érsz. Puha szalmára poty-tyantál. Egy pillanat múlva Lali landol a fejedben.

– Hol vagyunk? – kérdi érdeklődve az egérke.

– Nem tudom, nem látok semmit, mert a fejemen ülsz.

Lali lekászálódik, te pedig csodálkozva körbepislogsz. Egy gömb alakú üregben vagytok. Az üreg maga sötét, de egy ragyogó tárgy, amit a falra akasztottak, fénnel árasztja el. Odaszaladtok Lalival, és ámulva megszaglásszátok.

Közelebbről nézve már kivehető a sok különféle, egymásba gabalyodott állat, ami egy csodálatos amulettet formáz. Mintha már hallottál volna erről!

– De hiszen ez az a nyaklánc, amiről Ottó bácsi mesélt! – kiáltasz fel. – A varázsló amulettje! Borzasztóan értékes! A viselőjének szót fogadnak az állatok!

Lali egyetértően bólogat.

✦ Eltöprengsz, vajon hogy került ide ez az amulett? → 295

✦ Vagy körülnézel, merre lehetne kijutni innen? → 296

– Ezekbe a szűk üregekbe ember nem juthatott be. Vajon ki tette ide ezt az amulettet? – tűnődsz, Lalira tekintve.

– Én voltam – vallja be szemét lesütve az egérke. – De már jó régen történt.

– Te? – fordulsz felé teljesen megdöbbenve. – Te végig tudtad, hogy itt van az amulett? Meg a Kék Ajtó?

– Hát igen – vonja meg a vállát Lali.

– És akkor miért nem mondtad?

– Kérdezted? Amúgy meg nem is volt szabad – teszi hozzá sietve Lali. – Ottó bácsi kért meg rá. Ő majd elmagyarázza. De mire vársz, kapd fel!

Fogaddal felkapod a nyakláncot, és ekkor mögötte egy újabb, ismeretlen járat tűnik fel. Lalival arrafele iszkoltok, és hosszú út után kibukkantok a szűk folyosóból egy hatalmas

barlangteremben. A terem túloldalán egy ajtó nyílik, körülötte halvány fény dereng. Ahhoz, hogy kijussatok, el kéne érni a kilincset.

✱ Megkérdezed Lalit, hogy van-e valami ötlete? → 297

✱ Vagy magadtól próbálsz kijutni? → 298

296 – Remek, hogy megtaláltuk a kincset, de hogy fogunk kijutni innen? Fölfelé, ahonnan lepottyantunk, nem tudunk visszamászni.

– Szerintem vedd el az amulettet, aztán majd meglátjuk! – tanácsolja Lali.

Odalépsz az amuletthez, és a szájadba veszed. Ebben a pillanatban észreveszel mögötte egy átjárót, amit a fényes tárgy eddig eltakart.

– Nahát, Lali, ezt meg honnan tudtad? Csak nem vagy ismerős erre felé? – kérded csodálkozva.

– De, már jártam itt.

– És mondd, mikor? – kérded gyanakodva.

– Még kölyökkoromban. Amikor elrejtettem az amulettet.

– Te rejtetted el?! Vagyis végig tudtad, hogy itt van, meg a Kék Ajtót is, és nem szóltál egy szót sem? – fordulsz döbbenben az egérkéhez.

– De, cincogtam. Amúgy meg sose kérdezted. És nem is volt szabad beszélnem róla – teszi hozzá sietve Lali. – Ottó bácsi kért meg rá. Ő majd elmagyarázza. Most fussunk ki a szabadba!

Lalival nekiindultok az amulett mögött talált járaton, és hosszú út után kibukkantok a szűk folyosóból egy hatalmas barlangteremben. A terem túloldalán egy ajtó nyílik, körülötte halvány fény dereng. Ahhoz, hogy kijussatok, el kéne érni a kilincset.

✱ Megkérdezed Lalit, hogy van-e valami ötlete? → 297

✱ Vagy magadtól próbálsz kijutni? → 298

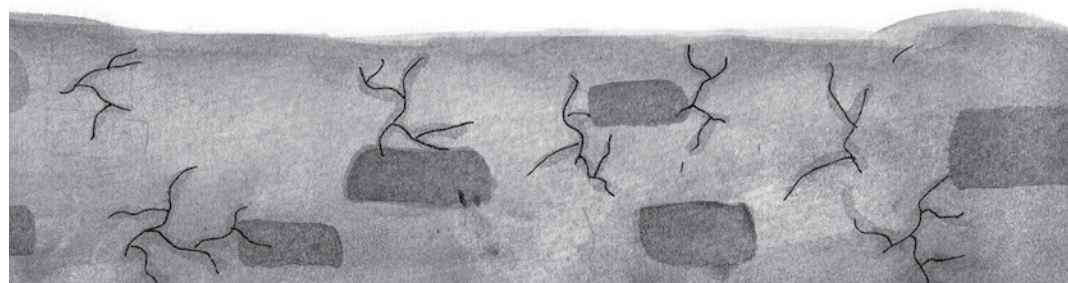
297 – Lali, te hogy érnéd el a kilincset?
– Én sehogy – feleli huncutul az egérke. – De te simán.

– Hogyan? Annyira magasan van!

– Hát, az egereknek talán igen!

– Áhá! Tényleg! – csillan fel a szemed. – Ha visszaváltozom emberré, már el is érem!

És már mondd is a visszaváltoztató varázsigét.

*Egérfogak, eltűnjetek,
állatból most ember leszek!*

Az amulett hirtelen felfénylik, és melegséget érzel a kezében. Nőni kezdesz. → 299

298 Körülnézel, hogy tudnál ráugrani a kilincsrre. Először felágaskodsz két lábra, majd helyben ugrálsz felfelé. Persze nem éred el, akárhogy küzdesz. Esetleg ha felszaladnál a barlang falára! Sajnos egy idő után túl meredekké válik, így minduntalan lepottyansz. Teszel még pár kísérletet a kilincs elérésére, de mindegyik kudarccal végződik.

– Nem könnyű néha az egérkéeknek – jegyzi meg Lali.

– Na persze, ha ember lennék, csak lenyomnám a kilincset. Hohó, ennek semmi akadálya!

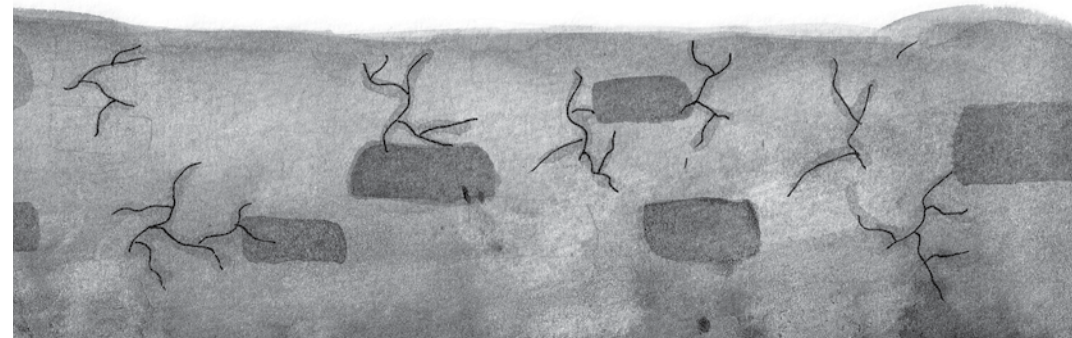
És már mondod is a visszaváltoztató varázsigét.

*Egérfogak, eltűnjetek,
állatból most ember leszek!*

Az amulett hirtelen felfénylik, és melegséget érzel a kezében. Majd hirtelen nőni kezdesz. → 299

299

Újra emberként állsz Lali mellett a sötétben, kezedet a kilincsrre téve. Óvatosan kitárod az ajtót. Ahogy a napfény utat talál magának, besurran a barlangba, végigszalad a padlón és felkúszik a falakra. Ekkor látjátok csak, hogy a falnak különféle kerti szerszámokat támasztottak. Nyilván ez a hely afféle állatkerti szerszám-tároló. A világosság egy pillanatra elvakít, majd lassan kirajzolódik előtted a Kisszikla körvonala, mögötte a vakító kék éggel. A vihart messzire elfújta a szél. A szikrázó nap-sütésben a szikla oldalában pingvinek tűnnek fel, kifutójuk előtt egy gyerekcsapat tolong. Hát ide érkezted! Ahogy az ajtón kilépve hátranéztek, hogy honnan is jöttetek, egy fűvel fedett apró dombot láttok. Mindig furdalt a kíváncsiság, hova vezethet ez a dombból nyíló, mindig csukott ajtó, de most már tudod. Kicsit távolabb, az állatkert főbejárata előtt egy kecske ácsorog néhány ember társaságában. Csak nem Jolán néni? Egy nagy szakáll is felvillan. Ottó bácsi! És az anyukád! Még mindig a megtépázott virágos ruháját viseli, csak a derekára kötözte Jolán néni kék esőkabátját. Már szaladsz is oda hozzájuk, nyomodban Lalival. Az amulett ide-oda himbálózik a nyakadban. → 300

A bejárat környékén azóta felpezsdült az élet. A vihar elmúltával újra megjelentek a látogatók, akik most gondtalanul sétálgatnak a késő délutáni nap-sütésben. Áttörsz közöttük, egyenesen anyukádhoz szaladsz, és a nyakába ugrasz.

– Hát itt vagy? – kérdi mosolyogva. – Lalival megtaláltatok a kincset?

– Igen! Végigszaladtunk egy borzasztó hosszú, föld alatti folyosón, és ott volt ez – mutatod büszkén az amulettedet.

– Csodálatos! – lelkesedik anyukád. – És jó is valamire?

– Bizony ám, ez egy varázsamulett! De azt hiszem, Ottó bácsi erről többet tud mondani.

– Hmm, igen – feleli Ottó bácsi zavartan, és megvakarja a szakállát, amibe időközben újra beköltözött Lali. – De most attól tartok, el kell vinnem ezt a kecskét az óljába – próbálja arrébb cibálni Jolán nénit, aki anyukád lábához törleszkedik épp. – Elkísérsz?

– Menjeteek csak nyugodtan! – feleli anyukád. – Én majd várok itt a padon.

– Ígérem, nem tűnök el újra – kiáltod hátra, miközben Ottó bácsiék után iramodsz. → 301

Az állatsimogató felé sétáltok Jolán nénit vezetve, és közben halkán beszélgettek.

– Lali szerint te kérted meg őt, hogy rejtse el az amulettet a Kék Ajtó mögött. Te mindvégig tudtad, hol van a kincs?

– Csak nagyjából. Sajnos elég feledékeny vagyok. Nemhiába mentem nyugdíjba. Szeretnéd tudni, miért csináltam? – Bólintasz, és Jolán néni is bólint, bár ő valószínűleg nem érti, miről van szó.

– Mivel már öreg vagyok, úgy gondoltam, jó lenne találni valakit, akinek átadhatom ezt az értékes amulettet. Valakit, aki számára épp olyan fontosak az állatok, mint nekem, és tud bánni az amulett hatalmával. De hogy találjam meg ezt az embert? Ekkor jutott eszembe, hogy elrejttem,

és nyomokat hagyok. Bevallom, szeretem az ilyen játékokat – feleli szakállát pödörgetve, somolyogva Ottó bácsi. – Aztán ha valaki elindul a nyomon, útja során figyelemmel kísérem. Nagyon örülök, hogy te találtad meg.

– Én is! – feleled büszkén. – De mondd, mit tud még ez az amulett?

– Idő kell hozzá, míg a varázserejét felfedezed. Én is segíték majd benne. De máris rengeteg dolgot megtanultál. No, meg is érkezünk a kecskesimogatóba! Ennek a hölgynek mindjárt újra emberi formát varázsolok. → 302

302 Beléptek az állatsimogatóba. Ottó bácsi elvonnul a kecskével a fakunyhóba, majd hamarosan Jolán néniel együtt lépnek ki. A néni kicsit fáradtnak látszik, de boldogan szorítja magához kecskebőr táskáját, amit Ottó bácsi talált meg a kerítésen.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg – hálálkodik neki Jolán, a kecskenyálas táskát tisztogatva egy zsebkendővel. – El sem tudom képzelni, hogy történhetett meg velem ilyesmi. És a nyomozásommal sem haladtam semmit. Hogy maradhatnék így rendőr! De legalább nem kecske vagyok! – teszi hozzá derülátóan, amikor meglát. – Mennyi kalandon mentünk keresztül együtt, kis drágám!

Elérzékenyülve megsimogatja a fejed. Megállapítod, hogy Jolán néni jobban kedvelted kecske formájában.

– Kis drágám – fordul feléd nagy komolyan Jolán –, ígérd meg, hogy nem meséled el anyukádnak, ami történt! Úgy szégyellem magam.

✦ Megígéred, hogy nem meséled el? → 303

✦ Vagy nem? → 304

303 – Ha nem tetszik többet kis drágámnak hívni, akkor lehet róla szó – feleled komolyan.

– Hát persze, kis drá... vagyis természetesen, úgy lesz – bólint Jolán. Kezet fogtok, és cinkosan egymásra mosolyogtok.

Ezután mindhárman visszasétáltok az állatkert bejáratához, ami egyúttal a kijárata is, és ahol anyukád már vár rátok. → 305

304 – Én mindent el szoktam mondani anyukámnak, így ezt nem ígérhetem meg – feleled komolyan. – De meg fogom kérni, hogy ez maradjon köztünk. Senki sem tudja meg, hogy Jolán néni egy napig

kecske volt, pedig szerintem sok ember érdeklődne akkor maga iránt.

– Úgy gondolod? – mereng Jolán elgondolkozva.

Közben visszaértek az állatkert bejáratához, ahol anyukád már vár rátok. → 305

305

Anyukád egy padon napozik, és nagyon megörül, mikor meglátja a barátnőjét.

– Jolánkám, de örülök, hogy előkerültél! Képzeld, milyen kalandokban volt részem! Betértem az állatsimogatóba, és egy barna kecske lelegette a ruhámat!

– Hogy mik vannak! – feleli szemlesütve Jolán.

– Ezek a mai kecskék mindenre képesek – vigyorogsz.

– Elmegyünk együtt ruhát vásárolni? Tudok egy helyet, ahol gyönyörű darabok vannak – javasolja Jolán néni.

– Jó ötlet, Jolánkám! Akár ezen a hétvégén!

Ekkor a kapuőr hozzátok fordul.

– Itt van az a hölgy a rendőrségről? – Jolán szeme felcsillan, és kihúzza magát.

– Igen, itt! Csak nem újabb tojásrablás történt?

– De, attól tartok – vakarja a fejét csüggedten az őr. – Tolvajunk kihasználta a vihar alatti felfordulást, és kifosztotta a pelikánok fészket. Ha lenne személyleírásunk, a biztonsági

kamera segítségével megtalálnánk! De persze most sem látott senki semmit, hacsak...

– Hacsak? – kérdi Jolán, és most olyan, mint egy vadra leső tigris.

– A pelikánfészek mellett találtunk egy üres csokis papírt. Ha tudnánk, kihez tartozott, nyomra vezetne.

Összenéztek Jolánnal! Láttatok pár embert a viharban! Vajon kinél volt csoki?

- * A szalmakalapos nőnél? → 306
- * Az újságot bújó férfinál? → 307
- * A babakocsit toló apukánál? → 308
- * A háromkerekűn tekerő kisfiúnál? → 309

306 – Hát, nem is tudom – töpreng Jolán. – Mintha nála valami más lett volna. De köszönöm a tippet! → 310

307 – Igen, ő gyanús volt, de nem emlékszem, hogy csokoládé lett volna nála – vakarja a fejét Jolán. – De azért köszönöm, hogy gondolkodtál rajta! → 310

308 – A babakocsis apukánál? Egy apuka ilyesmire vetemedne? De mindenképp utánanézek, mert nekem is így rémlik – feleli csillogó szemmel Jolán. – Így jár, aki szemetel, fülön csípi! → 310

309 – Valami volt annak a kisfiúnak a biciklis-kosarában – magyarázod Jolánnak.

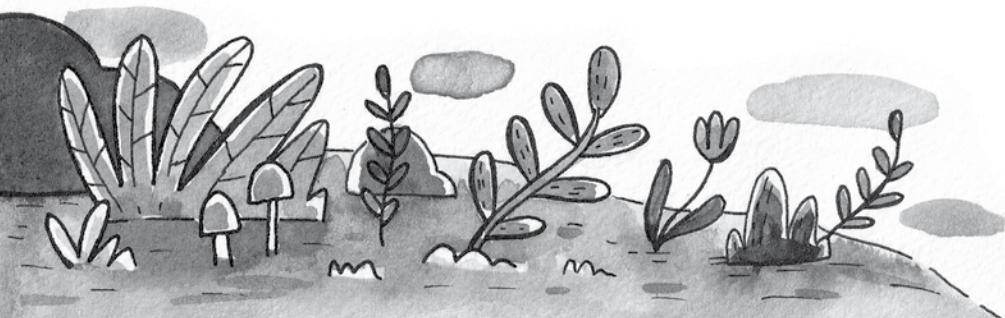
– Az lehet, de szerintem nem majszolt csokit – feleli ő. – De köszönöm a tippet! → 310

310 Jól elszaladt az idő, most már tényleg indulatok kell. Ottó bácsi búcsúzóul hozzád fordul. – Nagyon örülök, hogy megismerkedtünk! Remélem, meglátogatsz majd! – ráz kezet veled, majd lesüti a szemét. – A manóba, hiányozni fogsz!

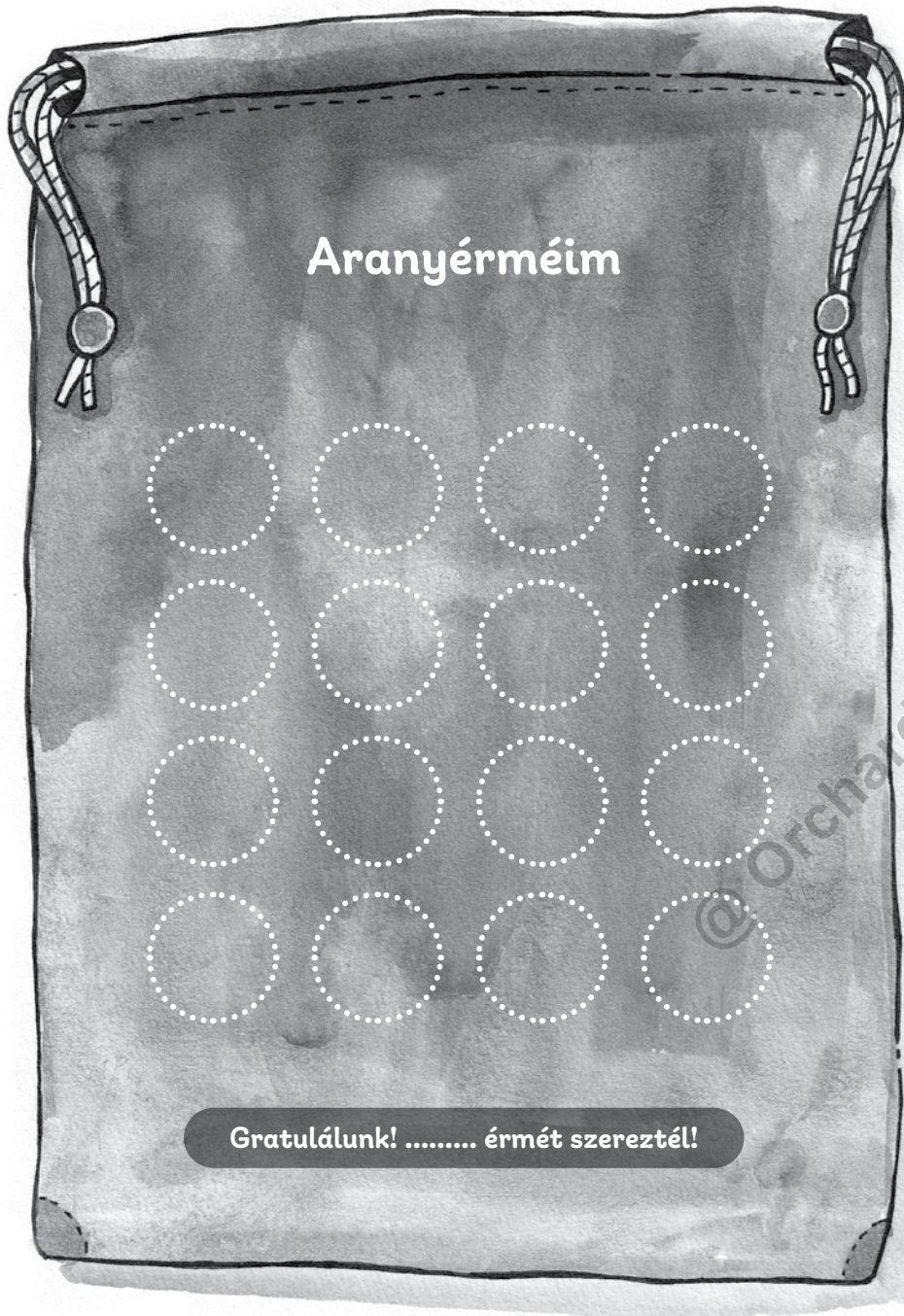
– Nekem is – hajol ki Lali a szakállából, és apró mancsával búcsút int.

Anyukáddal kezén fogva léptek ki az állatkert forgó kapuján. Boldogan sétálsz hazafelé, nyakadban a fénylő amulettel. A szembejövő kutyák mintha rád mosolyognának. A kerítések napozó bogarak szárnyukat rezgetve köszöntenek. A fákon ülő madarak neked dalolnak. Egy kis pinty a válladra száll, és a füledbe csiripeli: „Kérsz egy kövér hernyót?”

VÉGE

Epilógus

Ha a babakocsi apukára gyanakodtál, lapozz még egyet!

Jolán képeslapja két hét múlva érkezett, neked címezve:

Kis Drá... Bogaram!

Nagyon köszönöm az állatkerti nyomozásban a segítségedet! Gondoltam, beszámolok, hogy mi történt a továbbiakban. A csokipapír, hála neked, elvezetett a tetteshez. A lakhelyén ütöttünk rajta a galádon. A babakocsit lefoglaltuk mint bűnjelet – igazából nem is volt baba benne, hanem ott gyűjtötte a tojásokat a gyanúsított, azért toltta olyan óvatosan! Mikor beléptünk hozzá, épp omletthez törte volna fel a pelikántojást, amit azonnal lefoglaltunk (azóta már a pelikán kotlik rajta). Kiderült, hogy szakácsversenyre készülvén kísérletezett különféle madarak tojásának ízvilágával, de mostantól marad a tyúknál.

Engem dicséretben részesítettek, előléptettek, és végre egy igazán fontos bűnügy felderítését bízták rám (amiről most nem beszélhetek)!

Nagyon köszönök neked mindent, remélem, sétálunk még együtt az állatkertben! De kecske közelébe nem megyek!

Szeretettel,

Hajnal Jolán rendőr őrmester

Tartalom

<i>Előszó</i>	5	Bonyodalmak és kecskerímek	213
		A krokodil házában	225
I. RÉSZ: A GYŰRŰ KÁLVÁRIÁJA		Ormányválság	238
Egy délután az állatkertben	11		
A gyűrű elvesz	26	IV. RÉSZ: A KÉK AJTÓ	
A préríkutyák birodalma	41	A Kék tündér	258
A tó mélye	57	A kincs	275
II. RÉSZ: A KŐKULCS NYOMÁBAN		<i>Aranyérmém</i>	290
A barna pergamen	78	<i>Epilógus</i>	291
A pillangók házában	89		
Színpompás kaméleon	106		
Fóka-móka	120		
Zsiráftorony	137		
Tigrismorgás	151		
III. RÉSZ: A KINCS NYOMÁBAN			
Teknőspáncélban	174		
Bolyongás a viharban	189		
Kecskekalandok	198		

Kedves Szülők és Gyerekek!

Ha szeretnének e mese elektronikus változatával is megismerkedni, ami játékos formában mutatja be a főhős kalandjait, akkor használják az alábbi QR kódot.

Jó szórakozást kívánnak az ELTE Etológiai Tanszékének kutatói!

ISBN 978-963-410-801-6

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.

1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a

www.pagony.hu

Szöveg © Bojti Anna, 2021

Illusztráció © Mayer Tamás, 2021

Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2021

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztette: Győri Hanna

Műszaki vezető: Pais Andrea

Tördelő: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

www.anyrt.hu

@ Orchard Literary Agency

Állatkert

@ Orchard Literary Agency